

Bosna i Hercegovina
Komisija/Povjerenstvo za očuvanje
nacionalnih spomenika

Босна и Херцеговина
Комисија за очување
националних споменика

KOMISIJA ZA OČUVANJE NACIONALNIH SPOMENIKA BOSNE I HERCEGOVINE

PRINCIPI I SMJERNICE ZA OČUVANJE NACIONALNIH SPOMENIKA

Sarajevo, juni 2018. godine

SADRŽAJ

PREDGOVOR	4
PREGLED	13
UVOD	15
Predmet i ciljevi Smjernica	16
Postojeći odnos međunarodnih konvencija u oblasti zaštite kulturnog naslijeđa sa ustavno-pravnim okvirom Bosne i Hercegovine	16
Odnos Smjernica za proglašenje dobara nacionalnim spomenicima sa postojećim međunarodnim konvencijama i zakonskim okvirom u Bosni i Hercegovini	17
Nadležnosti i poslovi Komisije	17
I. NACIONALNI SPOMENIK	19
Principi za proglašenje nacionalnih spomenika	19
Kategorizacija nacionalnih spomenika prema značaju	20
Liste nacionalnih spomenika	22
Monitoring provođenja odluka Komisije i stanja nacionalnih spomenika	25
Dokumentiranje nacionalnih spomenika	26
Proces dokumentiranja	26
Ciljevi dokumentiranja	27
II. PREDMET PRAVNE ZAŠTITE	29
Nacionalni spomenik – predmet pravne zaštite	29
Pokretna dobra	29
Nepokretna dobra	30
Specifična dobra (Kulturni krajolici)	33
Serijska dobra	38
III. VREDNOVANJE DOBRA	39
Utvrdjivanje vrijednosti dobra	39
Pojam vrijednosti – definiranje pojma i termina	39
Razumijevanje vrijednosti	39
Suštinska svojstva dobra – Kvalifikatori vrijednosti	41
Kriteriji vrednovanja funkcije i značaja – Tipologija vrijednosti	45
Opće značajke dobra	49
Specifični kriteriji	49
Ekonomski potencijal dobra	49
Utvrdjivanje značaja dobra	50
Izjava o značaju nacionalnog spomenika	53
IV. ZAŠTITA I OČUVANJE NACIONALNIH SPOMENIKA	54
Režim zaštite nacionalnih spomenika	55
a) Zona zaštite i zaštitni pojas	55
b) Mjere zaštite	58
c) Stepni zaštite	79
V. PROCES PROGlašENJA DOBRA NACIONALNIM SPOMENIKOM	91
Postupak za donošenje konačnih odluka o statusu dobara	91
1. Uvjet za započinjanje postupka	91
2. Tok postupka	91
3. Odluka o proglašenju	94
4. Objava odluke	95

5. Odluke o izmjeni i dopuni odluka Komisije	96
6. Provođenje odluka Komisije	98
7. Povlačenje peticije	100
VI. BIBLIOGRAFIJA ODABRANIH IZVORA	101
KNJIGE, ČLANCI, SMJERNICE I VODIČI	101
MEĐUNARODNE POVELJE, DEKLARACIJE, ZAKONI I DRUGI DOKUMENTI	105
PROPISI KOJI REGULIRAJU OBLAST ZAŠTITE I KORIŠTENJA KULTURNOG NASLIJEĐA U BOSNI I HERCEGOVINI	107
VII. ANEKS	113

PREDGOVOR

Očuvanje naslijeđa je aktivni proces koji omogućava održivi razvoj i upravljanje promjenama uz učešće svih strana u procesu, od lokalnih stanovnika, vlasnika dobara, do državne administracije. Značaj očuvanja naslijeđa nije samo u zaštiti fizičkih struktura, već i u onome što one znače za ljude, tj. *genius loci* (duhu mjesta)¹.

Proces očuvanja naslijeđa u Bosni i Hercegovini, vrši se u skladu sa Aneksom 8. Dejtonskog mirovnog sporazuma², međunarodnim konvencijama iz oblasti zaštite kulturnog naslijeđa, u kojima je Bosna i Hercegovina ugovorna strana, sa ciljem da se osigura identifikacija, zaštita, očuvanje, prezentacija i predaja naslijeđa od velike vrijednosti budućim generacijama.

Kultura je širok, inkluzivan koncept koji obuhvata sve izraze ljudskog postojanja. Izraz "kulturni život" je eksplicitna referenca na kulturu kao živi proces, historijski, dinamičan i evoluirajući, sa prošlošću, sadašnjosti i budućnošću.³ Pojam same kulture je izveden iz koncepta kultivacije, tj. uzgoja biljaka i životinja ili treninga ljudskog uma i tijela. Također je povezan sa konceptom kulta, tj. obožavanja. Kulturno naslijeđe se tiče svih ovih različitih aspekata kulture, tradicionalno prenošene sa generacije na generaciju.

Kroz vrijeme, ideja o tome šta "naslijeđe" podrazumijeva proširila se sa individualnih građevina/spomenika na šire područje ("kulturni krajolik", "historijski urbani krajolik") postepeno mijenjano čovjekovim djelovanjem, gdje materijalno i nematerijalno⁴, prirodno i izgrađeno postaju neodvojivi – sistem stvoren međudjelovanjem prirodnog okoliša sa kulturnim i ekonomskim snagama društva.

Jedan od osnovnih ciljeva očuvanja i razvoja kulturnog naslijeđa jeste da se najvrjednija kulturna dobra i dobra ranije prepoznata kao spomenici kulture zaštite kao nacionalni spomenici Bosne i Hercegovine.

Također, važan je cilj podizanje svijesti o naslijeđu. Poštovanje kulturnog i prirodnog naslijeđa jedan je od osnovnih ciljeva Komisije, koji će se realizirati kroz napredne edukacione i informativne programe, posebno razvojem naučnog istraživanja, tehničkih studija i treninga u oblasti zaštite, očuvanja i prezentacije kulturnog i prirodnog naslijeđa.

¹ "Duh mjesta je određen materijalnim (građevine, lokaliteti, pejzaži, rute, objekti) i nematerijalnim elementima (memorije, usmena predaja, rituali, festivali, tradicionalno znanje, vrijednosti, okusi i mirisi), fizičkim i duhovnim elementima koji daju značenje, vrijednost, emociju i začudnost mjestu... Duh mjesta nudi punije razumijevanje životnog, a istodobno i trajnog karaktera spomenika, lokaliteta i kulturnih krajolika. On pruža bogatiju, dinamičniju i sveobuhvatnu viziju kulturne baštine. Duh mjesta postoji, u ovom ili onom obliku, praktično u svim kulturama svijeta i čine ga ljudska bića koja reagiraju na svoje društvene potrebe. Zajednice koje nastanjuju neko mjesto, posebno kada su to tradicionalna duštva, trebale bi intimno biti vezane uz čuvanje njegove memorije, vitalnosti, kontinuiteta i duhovnosti." Deklaracija o očuvanju Duha mjesta, Quebec, Kanada, 4. 10. 2008. god. (ICOMOS).

² Opći okvirni sporazum za mir u Bosni i Hercegovini, Dejton, USA, Novembar 1995., ANEKS 8. Sporazum o Komisiji za očuvanje nacionalnih spomenika.

³ Međunarodni pakt o ekonomskim, socijalnim i kulturnim pravima, član 15.

⁴ Odnos između materijalnog i nematerijalnog naslijeđa je temeljno elaboriran u dvjema UNESCO-vim konvencijama: Konvenciji o Svjetskom naslijeđu iz 1972., i u Konvenciji za očuvanje nematerijalnog kulturnog naslijeđa iz 2003.

Da se izbjegnu “disbalansi” među dobrima proglašenim nacionalnim spomenicima, važno je da se uspostavi ravnoteža u predstavljanju kulturnih dobara po regijama, tako isto i po historijskim periodima, među kategorijama po formi i funkciji, kao i između “elitističke” i vernakularne arhitekture.

Posebno je važno ostvariti ravnotežu među svim živućim kulturama na prostoru Bosne i Hercegovine – sa svojim tradicijama, bogatstvima, složenošću, i njihovim različitim vezama i ljudskom koegzistencijom sa okolinom. Teme trebaju biti pažljivo odabrane uzimajući u obzir širok antropološki kontekst, historijska, estetska i naučna gledišta kroz vrijeme, a definicije dobara unutar ovih tema trebaju biti shvaćene na holistički način, odražavajući materijalne kao i nematerijalne kvalitete dobara, ljudsku interakciju, duhovne i kreativne izraze. Neophodno je osigurati da su značajni, a ne samo najreprezentativniji, primjeri različitih kultura adekvatno zastupljeni na Listi nacionalnih spomenika Bosne i Hercegovine.

Svaka kultura ima vlastito dostojanstvo i strukturu vrijednosti. Kulturno naslijeđe se treba potvrditi u odnosu na relevantni kulturni kontekst. Ipak, krucijalni poduhvat kulture je identifikacija univerzalno validnih kriterija u odnosu na koje se specifične kvalitete mogu mjeriti.

Komisija za očuvanje nacionalnih spomenika u procjeni dobara koja su nominirana za nacionalne spomenike Bosne i Hercegovine slijedi procedure propisane za upis dobara na Listu svjetske baštine, u okviru kojih su definirani parametri za utvrđivanje izvanredne univerzalne vrijednosti (*Outstanding Universal Value, OUV*).

Prema definiciji kulturnog naslijeđa u Konvenciji o Svjetskom naslijeđu, “spomenici/građevine” i “grupe građevina” bi trebali imati izvanrednu univerzalnu vrijednost sa historijskog, umjetničkog ili naučnog gledišta, dok “područja” moraju biti posmatrana iz etnološke ili antropološke perspektive.

U Operativnim smjernicama za Implementaciju Konvencije o Svjetskom naslijeđu stoji: *Izvanredna univerzalna vrijednost podrazumijeva kulturni i/ili prirodni značaj koji je tako izuzetan da prevazilazi nacionalne granice i da je od zajedničke važnosti za sadašnje i buduće generacije cijelog čovječanstva.*⁵

⁵ Operativne Smjernice za Implementaciju Konvencije o svjetskom naslijeđu, 2017, čl. 49.

Dobra mogu biti nominirana kao kulturno, prirodno ili mješovito naslijeđe. Deset kriterija određuju izuzetnu univerzalnu vrijednost. Prvih šest kriterija se odnose na kulturno naslijeđe, a naredna četiri na prirodno:

- (i) predstavlja remek-djelo ljudskog kreativnog genija
- (ii) prikazuje važnu razmjenu ljudskih vrijednosti, kroz vremenski period ili unutar svjetskog kulturnog područja, o razvoju u arhitekturi ili tehnologiji, monumentalnim umjetnostima, urbanom planiranju ili dizajnu krajolika
- (iii) nosilac je jedinstvenog ili barem izuzetnog svjedočanstva kulturnoj tradiciji ili civilizaciji, živućoj ili nestaloj
- (iv) izuzetan je primjer tipa građevine, arhitektonskog ili tehnološkog ansambla ili krajolika koji ilustrira značajnu fazu/faze ljudske historije
- (v) izuzetan je primjer tradicionalnog ljudskog naselja, upotrebe zemljišta ili upotrebe mora koja je reprezentativna za kulturu/e, ili ljudsku interakciju sa okolišem, naročito kada postaje ranjiva pod utjecajem nepovratne promjene
- (vi) direktno je ili materijalno u vezi sa događajima ili živućim tradicijama, idejama ili vjerovanjima, umjetničkim i književnim djelima od izuzetnog univerzalnog značaja (Komitet smatra da bi bilo najbolje koristiti ovaj kriterij u sprezi sa drugim kriterijima)
- (vii) sadrži vrhunske prirodne fenomene ili područja izuzetne prirodne ljepote i estetskog značaja
- (viii) ističe se kao primjer koji predstavlja značajnu fazu historije Zemlje, uključujući zapise o životu, značajne tekuće geološke procese u razvoju reljefnih oblika, ili značajnih geomorfničkih ili fiziografskih odlika
- (ix) izuzetan je primjer koji predstavlja značajne ekološke i biološke procese u razvoju kopnenih, slatkovodnih, priobalnih i morskih ekosistema i zajednica biljaka i životinja

Zahtjevana izuzetna univerzalna vrijednost naslijeđa treba biti interpretirana kao izuzetan odgovor na univerzalna pitanja zajednička za sve ljudske kulture.

U kontekstu prirodnog naslijeđa, ta pitanja se odnose na bio-geografsku raznolikost; u kontekstu kulturnog naslijeđa, na ljudsku kreativnost i rezultirajuću kulturnu raznolikost. Tako, pitanja ili teme su ono što je univerzalne prirode i zajedničko cijelom čovječanstvu, dok je samo naslijeđe definirano kao odgovor karakteriziran svojom kreativnom raznolikošću. Ovo je također jasno naznačeno u UNESCO-voj Univerzalnoj Deklaraciji o kulturnoj raznolikosti (Universal Declaration on Cultural Diversity 2001.), gdje se kulturno naslijeđe sagledava kao rezultat ljudskog kreativnog procesa: "Kultura poprima različite forme kroz vrijeme i prostor. Raznolikost je utjelovljena u jedinstvenosti i višestrukosti identiteta grupa i društava koje sačinjavaju čovječanstvo.

Kao izvor razmjene, inovacije i kreativnosti, kulturna raznolikost je neophodna za čovječanstvo kao životna raznolikost za prirodu. U ovom smislu, raznolikost je zajedničko naslijeđe čovječanstva i treba biti prepoznata i afirmirana za dobro sadašnjih i budućih generacija."⁶

Tematski okvir identifikuje odgovor ljudi na njihovo kulturno okruženje: izraze društva, kreativne odgovore i kontinuitet, duhovne odgovore, korištenje prirodnih resursa, kretanje stanovništva i razvojne tehnologije.

Kreacija vuče korijene iz kulturne tradicije, ali razvija se u kontaktu sa drugim kulturama. Iz ovog razloga, naslijeđe u svim svojim formama mora biti sačuvano, poboljšano i predato sljedećim generacijama kao zapis ljudskog iskustva i težnji, tako da njeguje kreativnost u različitosti i inspirira istinski dijalog među kulturama.⁷

Osnovi uvjeti za kvalifikaciju dobara i područja na Listu svjetskog naslijeđa UNESCO-a uključuju zahtjev o dokazu autentičnosti i integriteta, te ih je u našim procedurama u Bosni i Hercegovini obavezno poštovati. Da bi se osigurao neophodni nivo kvaliteta, prema Operativnim smjernicama iz 2005. godine, zahtijeva se da se za sva potencijalna dobra pruže dokazi autentičnosti i integriteta, ali i plan adekvatnog upravljanja dobrom⁸, zasebno obrazložen.

Autentičnost treba biti zadovoljena za dobro koje se nominira pod kriterijima od (I) do (VI), da su njegove kulturne vrijednosti (prepoznate kroz predložene nominacijske kriterije) istinito i vjerodostojno izražene kroz različite attribute uključujući:

- oblik i dizajn
- materijale i građu
- upotrebu i funkciju
- tradicije, tehnike i sisteme upravljanja
- lokaciju i prostorni kontekst

(x) sadrži najznačajnija prirodna staništa za *in-situ* konzervaciju biološke raznolikosti, uključujući one koji sadrže ugrožene vrste od izuzetne univerzalne vrijednosti sa gledišta nauke ili konzervacije.

⁶ UNESCO Univerzalna Deklaracija o kulturnoj raznolikosti, 2001, čl. 1.

⁷ Ibid, čl. 7.

⁸ Plan upravljanja je središnji instrument planiranja za zaštitu, korištenje, očuvanje i uspješog razvoja kulturnog dobra – nacionalnog spomenika. Oblik i sadržaj plana upravljanja treba biti utemeljen se na preporukama UNESCO-a ("Preporuke o zaštiti na nacionalnom nivou kulturne i nacionalne baštine").

- jezik i druge forme nematerijalnog naslijeđa
- duh i osjećaj i
- druge unutrašnje i vanjske faktore.⁹

Definicija pojma autentičnosti vremenom se razvijala. Prije revizije, data u ranijoj verziji Operativnih smjernica 2005. godine, test autentičnosti se sastojao od četiri parametra: dizajn, materijal, umijeće i fizički kontekst – pojam se odnosio samo na materijalni aspekt naslijeđa.

Daljim razvojem, koncept autentičnosti se odnosi na istinitost (istina predstavljena ljudskim stvaranjem), i u smislu samostalnosti autonomne ljudske kreacije, i u smislu bivanja istinitim dokazom nečega. Dakle, za istraživanje pojma autentičnosti, relevantne polazne pozicije su koncepti kao što su: kontinuitet i promjena, i pojam istinitosti.¹⁰

Postepenost obnove (zamjene) dijelova objekta kroz vrijeme osigurava prostorno-vremenski kontinuitet objekta, dok je drugi slučaj rekonstrukcija građevine ili dijela građevine u određenom trenutku vremena kao odgovor na destrukciju izazvanu prirodnim nepogodama ili ratnim razaranja. U oba slučaja zadržava se određeni stepen autentičnosti.

Prvi kriterij Svjetskog naslijeđa za definiciju izuzetne univerzalne vrijednosti (OUV)¹¹ odnosi se na “remek-djelo ljudskog kreativnog genija”. UNESCO-vo prepoznavanje ljudske kreativne raznolikosti upućuje na sagledavanje kreativnosti kao zajedničke karakteristike u svim kulturama i vremenima. Takva kreativnost ne može biti rezultat jednostavnog ispunjenja praktične svrhe. Ljudska kreativnost je proces sa milenijskim kontinuitetom koji se sastoji od razumnog odražavanja stvarnosti (mimesis) kroz mnoge forme koje su postale sastavni elementi u dizajnu ključnih monumentalnih struktura u različitim historijskim, kulturnim i religijskim kontekstima. Oblik predstavljanja ili ponovnog predstavljanja tema i ideja jeste odgovor koji bi mogao osigurati kontinuitet, kao i stvoriti nove forme. U ovom smislu mimesis (*imitativno predstavljanje stvarnog svijeta u umjetnosti*) se može shvatiti kao proces učenja.

Kada razmatramo kulturna dobra, naglasak u testu autentičnosti bi trebao biti na kreativnom aspektu, ali također se zahtijeva i potvrda relevantnog historijskog i kulturnog konteksta.

Treći OUV kriterij¹² se odnosi na “*svjedočanstvo o kulturnoj tradiciji ili civilizaciji*”; a peti na “*tradicionalno ljudsko naselje, upotrebu zemljišta ili mora koje je reprezentativno za kulturu/ kulture ili ljudsku interakciju sa okolišem.*”

Oba ova kriterija se odnose na materijalne dokaze historije lokaliteta.

Test autentičnosti bi se, dakle, također trebao odnositi na ovaj dokaz i njegovo značenje, tj. potvrdu istinitosti izvora informacija.

⁹ Operativne Smjernice za Implementaciju Konvencije o svjetskom naslijeđu 2017, čl. 82.

¹⁰ Očuvanje kulturnog naslijeđa u svim svojim formama i historijskim periodima je ukorijenjeno u vrijednostima pripisanim naslijeđu. Naša sposobnost da razumijemo ove vrijednosti zavisi djelomično od stepena do kojeg izvori informacija o ovim vrijednostima mogu biti shvaćeni kao vjerodostojni ili istiniti. Znanje i razumijevanje ovih izvora informacija, u odnosu na originalne i naknadno stečene karakteristike kulturnog naslijeđa, i njihovo značenje, neophodni je temelj za procjenu svih aspekata autentičnosti. (ICOMOS Nara Dokument o autentičnosti, 1994, čl. 9).

¹¹ Operativne Smjernice za Implementaciju Konvencije o svjetskom naslijeđu 2017, čl. 49.

¹² Ibid.

U slučaju uništenja spomenika oružanim sukobom, za lokalitet se još uvijek može smatrati da je zadržao svoj značaj kao mjesto izuzetnog svjedočanstva kulturnih aktivnosti koje se odvijaju stoljećima kao rezultat komunikacije među kulturama. Ovakva pitanja uvijek zahtijevaju kritičko ispitivanje svih faktora da bi se došlo do balansiranog suda u smislu autentičnosti i integriteta mjesta.

Možemo navesti primjer Mostara: Stari most podignut 1566. godine, remek-djelo arhitekture i graditeljske tehnologije svoga vremena, uništen je u ratnim razaranjima u novembru 1993. godine.

I sami naziv lokaliteta svjedoči o značaju ove strukture. Most je 2004. godine obnovljen na originalnom mjestu uz potporu UNESCO-a, Svjetske banke i brojnih država. Originalni dijelovi koji su ostali in situ su sačuvani, ali luk mosta je ponovno izgrađen. Također, historijski gradski centar koji okružuje most je pretrpio značajno razaranje i sada je obnovljen. Komitet za svjetsko naslijeđe je upisao 2005. godine ovo dobro Zona Starog mosta u Starom gradu Mostaru (Old Bridge Area of the Old City of Mostar) na svoju listu na osnovi šestog kriterija, naglašavajući njegov značaj kao “simbol pomirenja, međunarodne saradnje i koegzistencije različitih kulturnih, etničkih i religijskih zajednica”. Uzimajući u obzir da je većina originalnog mosta i građevina bila uništena, mjesto je svakako izgubilo dio svoje autentičnosti. Međutim, još uvijek je zadržalo svoj značaj kao arheološko svjedočanstvo historije, povezano sa snažnom simboličkom vrijednošću. Dakle, svjedočanstvo interakcije različitih kultura na mjestu razgraničenja. Oba ova kriterija zadovoljavaju test autentičnosti.

Četvrti OUV kriterij¹³ se odnosi na “tip građevine, arhitektonskog ili tehnološkog ansambla ili krajolika koji ilustrira značajnu fazu/faze u ljudskoj historiji”.

Ovo je najčešće korišten kriterij i može imati različite funkcije. Može predstavljati tip građevine koja je postala prototip, ili građevine koja je prepoznata kao najreprezentativniji primjer određene tipologije. Ovaj kriterij se također može upotrijebiti za “grupu građevina”, kao što su historijski gradovi, i mjesta kao dizajnirani vrtovi i kulturni krajolici. Međutim, ovdje naglasak u definiciji autentičnosti je naročito na izvrsnosti dizajna, i daljem razvoju i usavršavanju određene tipologije.

Kada se bavimo vernakularnim¹⁴ dobrom, autentičnost treba biti potvrđena ne samo kroz konstrukciju, nego i kroz kontinuitet tradicije, duha i osjećaja, tj. nematerijalne kvalitete mjesta. Vrijednost i značaj se mogu izgraditi samo u komunikaciji i dijalogu svih društvenih komponenti, formirajući tako kulturni identitet zajednice. Ovo je slučaj u tradicionalnom društvu i može se smatrati važnim dijelom naslijeđa, naročito u tradicionalnim naseljima i mnogim tipovima kulturnih krajolika. Možemo govoriti o tradicionalnoj socio-kulturnoj autentičnosti, koja kada postoji, opravdava kontinuitet tradicionalnih formi života i tradicionalnog tretmana izgrađenih struktura.

Moderna društva imaju tendenciju fragmentacije i smanjenja dijaloga. Rezultat je gubitak zajedničkih horizonata i vrijednosti – koje bi trebale prevazilaziti pre naglašavanje individualnosti i naglasiti zajedničke odgovornosti. I sada, moramo prepoznati ponovo da obnova vrijednosti i značenja zahtijeva dijalog.

¹³ Operativne smjernice za implementaciju Konvencije o svjetskom naslijeđu 2017, čl. 49.

¹⁴ Narodno graditeljstvo.

Neophodno je prihvatiti da različite kulture mogu imati različite načine izražavanja po pitanjima kao što su istinitost i autentičnost. Ideja historije i uključenosti zajednice se odnosi na koncepte koji su u generalnoj vezi sa idejom autentičnosti u kulturnom naslijeđu – to je istinitost bez iskrivljavanja, kao i nešto novo i kreativno.

Dvije osnovne komponente umjetničkog djela su: materija (tvar) i svijet značenja (ideja). Umjetnički aspekt djela (rezultata kreativnog procesa) ostaje neopipljiv, ali se može iskusiti kroz fizičku realnost djela. Jednom stvoreno, takvo djelo ima nezavisnu egzistenciju. Umjetnički aspekt djela je u sadašnjosti, tj. u umu osobe koja ga prepoznaje. Ovaj aspekt je u osnovi nematerijalan, i može se iskusiti kroz kritičko posmatranje i razumijevanje prostorno-materijalne stvarnosti kojom se djelo prikazuje. Autentičnost umjetničkog djela je u unutrašnjem jedinstvu mentalnog procesa i materijalne realizacije djela.

Očuvanje umjetničkog djela se ostvaruje kroz poznavanje njegove istinitosti, i može se ostvariti u različitoj mjeri obima, vjernosti i lucidnosti, a njegovo vrednovanje – i prema tome očuvanje – zavisi od prepoznavanja njegovog umjetničkog značaja svaki put kada se djelo razmatra.

Čak i kada je djelo izgubilo originalnu funkciju, još uvijek može ponuditi podsjetnik na nju, što doprinosi uspostavljanju njegovog značenja u sadašnjosti. Njegova obnova treba biti zasnovana na metodološkom procesu u kojem je umjetničko djelo prepoznato, u svom fizičkom biću, i u svojoj dualnoj estetskoj i historijskoj prirodi, te u svjetlu svoje transmisije u budućnost.

Integritet je drugi ključni faktor u identifikaciji i definiciji naslijeđa.

Integritet¹⁵ označava mjeru cjelovitosti i netaknutosti prirodnog i/ili kulturnog naslijeđa i njegovih atributa, mora biti analiziran u odnosu na kvalitete koje su predmet valorizacije u određenom dobru.

Vizuelni integritet pomaže da se definiraju estetski aspekti dobra, a *funkcionalni integritet* omogućava bolje razumijevanje dobra. Sistem upravljanja, koji garantira da povezane vrijednosti neće biti ugrožene, zasnovan je na funkcionalnom integritetu dobra.

Ako nominacija razmatra samo postojeći spomenik kao ostatak prošlosti, opravdanje upisa na listu bi trebalo biti zasnovano na široj definiciji mjesta, jer značaj svakog dobra je temeljno povezan sa prostornim obuhvatom.

Dobra koja su dosada predložena ili upisana na Listu nacionalnih spomenika Bosne i Hercegovine bi trebala biti ponovno, poslije određenog vremenskog perioda, pregledana i revalorizirana, a onda možda, i redefinirana kao grupe serijskih dobara ili kao historijski urbani krajolik, ili kao kulturni krajolik sa zonom/zonama naslijeđa u jezgri, i odgovarajućim zaštitnim pojasom.

Funkcionalni integritet dobra se odnosi na identifikaciju funkcija i procesa na kojima je njegov razvoj u vremenu bio baziran – kao što su one povezane sa interakcijama u društvu,

¹⁵ Operativne smjernice za implementaciju Konvencije o svjetskom naslijeđu (2005. i 2017.) zahtijevaju da dobro nominirano za Listu svjetskog naslijeđa zadovoljava uvjete integriteta. Integritet je mjera cjelovitosti i netaknutosti prirodnog i/ili kulturnog naslijeđa i njegovih atributa. Ispitivanje uvjeta integriteta zahtijeva procjenu stepena u kojem dobro:

- a) obuhvata sve neophodne elemente da se izrazi izuzetna univerzalna vrijednost
- b) adekvatne je veličine da osigura potpunu predstavu osobina i procesa koji prenose značaj dobra
- c) pati od negativnih efekata razvoja i/ili zanemarenosti.

(Operativne Smjernice za Implementaciju Konvencije o svjetskom naslijeđu 2017, član 88).

duhovnim odgovorima, korištenjem prirodnih resursa i seobama. Prostorna identifikacija elemenata koji dokumentiraju takve funkcije i procese pomaže da se definira strukturalni integritet mjesta, odnoseći se na ono što je sačuvano iz njegovog razvoja kroz vrijeme. Ovi elementi su svjedočanstvo kreativnog odgovora i kontinuiteta u gradnji struktura, i pružaju osjećaj njihove prostorne cjelovitosti.

Dakle, dobra nominirana na Listu nacionalnih spomenika Bosne i Hercegovine trebaju biti elaborirana u širem teritorijalnom kontekstu i integrirana u regulacione planove prostornog uređenja i upravljanja.

“Nematerijalno kulturno naslijeđe”¹⁶ označava prakse, predstave, izraze, znanje, vještine – kao i instrumente, predmete, artefakte i kulturne prostore povezane s njima – koje društvene zajednice prepoznaju kao dio svog kulturnog naslijeđa. Ovo nematerijalno kulturno naslijeđe, prenošeno sa generacije na generaciju, konstantno se obnavlja u zajednicama i grupama kao njihov odgovor na okruženje i njihova interakcija sa prirodom i historijom, dajući im osjećaj identiteta i kontinuiteta, promovirajući poštovanje za kulturnu raznolikost i ljudsku kreativnost.¹⁷

Cijelo naslijeđe čovječanstva ima i nematerijalnu dimenziju, bilo to umjetničko djelo, historijska zgrada, historijski grad ili kulturni krajolik.

Nematerijalno naslijeđe se konstantno ponovno kreiralo i ne može biti posmatrano u svjetlu statične, historijske autentičnosti, pa je neophodno napraviti razliku između procjene autentičnosti fizičke strukture i procjene autentičnosti tradicionalne¹⁸ prakse. Međutim, ovo ne znači da se sam pojam autentičnosti treba promijeniti. Kultura u sebi sadrži i kontinuitet i promjenu; i zbog temeljne ljudske prirode iskazane u kreativnosti, predaja znanja i vještina često uključuje promjenu dok u isto vrijeme gradi i održava kulturni identitet tradicije. U ekstremnim slučajevima, takva promjena može dovesti do falsificiranja ili izumiranja kulturnih tradicija. Ne tvrdeći da je živuća tradicija esencijalno vezana za višestrukost, ipak možemo biti svjesni da biti živ znači mijenjati se. Svaka generacija mora obnoviti vrijednosti naslijeđene iz prošlosti, i reinterpretirati ih odražavajući pojam kulturne raznolikosti. Ponekad se takva reinterpretacija odvija u novim situacijama, dakle zahtijeva promjenu.

Pristup živućem naslijeđu¹⁹, kojem Komisija za očuvanje nacionalnih spomenika teži, fokusira se na izvornu povezanost zajednice sa dobrom u kontinuitetu. *Materijalno i nematerijalno naslijeđe se smatra i čuva kao jedinstvo, unutar okvira kontinuiteta.*

¹⁶ Sljedeći UNESCO-ve konvencije, liste nominiranih dobara trebaju uključivati i nematerijalna i folklorna kulturna dobra. Upisi se baziraju na pojmu izuzetne vrijednosti sa historijskog, umjetničkog, etnološkog, sociološkog, antropološkog, jezičkog ili književnog gledišta. Nematerijalno kulturno naslijeđe se manifestira u sljedećim domenama:

- a. oralne tradicije i izrazi, uključujući jezik kao pokretač nematerijalnog kulturnog naslijeđa
- b. scenske umjetnosti
- c. društvene prakse, rituali i svečani događaji
- d. znanje i prakse koje se tiču prirode i svemira
- e. tradicionalno zanatstvo.

¹⁷ UNESCO, Konvencija za Zaštitu nematerijalnog kulturnog naslijeđa, čl. 2.

¹⁸ *Traditio* (lat.) – prijenos, predaja, isporuka.

¹⁹ “Koordinirano i strukturirano upravljanje kulturnim dobrom ili lokalitetom sa primarnom svrhom zaštite značaja dobra” kao “određenog kroz analizu sveukupne vrijednosti” (skup pozitivnih karakteristika ili kvaliteta) koju društvo, sačinjeno od različitih interesnih grupa (“bilo koja grupa sa legitimnim interesom u vezi sa lokalitetom”), pripisuje ovom dobru. ICOMOS Povelja iz Burre, 1999.

Trebamo sačuvati naslijeđe prošlosti od negativnih utjecaja sadašnjosti, radi generacija budućnosti.

U kontekstu kontinuiteta, granice između prošlosti, sadašnjosti i budućnosti su eliminirane. Prošlost, sadašnjost i budućnost su ujedinjene u trajnu sadašnjost, i time je sadašnjost viđena kao nastavljanje prošlosti u budućnost.

Prema pristupu živućem naslijeđu, autentičnost je u sadašnjosti i odnosi se uglavnom na nematerijalnu povezanost zajednice sa lokalitetom. Značaj razumijevanja ovog koncepta je najbolje objašnjen ovako: "Očuvanje kulturnog naslijeđa u svim svojim formama i historijskim periodima je ukorijenjeno u vrijednostima pripisanim naslijeđu".²⁰

Očuvanje historijskog urbanog krajolika tretira gradove koji su živi, dinamični organizmi: društvene strukture i potrebe se razvijaju, a fizičko tkivo se stalno prilagođava. Gradovi predstavljaju kontekst svakodnevnog života i aktivnosti, mjesto društvenih i ekonomskih razmjena, ambijent iskustva i osjećaja, nastavljaju izražavati vrijednosti koje čuvaju kolektivni identitet i pamćenje, pomažući održati osjećaj kontinuiteta i tradicije.

Danas historijski gradovi zauzimaju vrlo značajno mjesto u savremenom životu, zasnovano na kvaliteti fizičkih prostora, lokalnog identiteta, koncentraciji kulturnih i umjetničkih događaja, te kao nosilaca globalnog kulturnog turizma.

Historijske strukture i novi razvoj mogu međusobno djelovati i ojačati svoju ulogu i značenje u kontinuiranom procesu kompromisa i prilagodbi. Urbani krajolik daje obilježje svakog grada, vrijednost koju treba shvatiti, očuvati i poboljšati kroz pažljivu politiku i učestvovanje javnosti. Očuvanje se istovremeno bavi i prošlošću i budućnošću.

Preporuka o Historijskom urbanom krajoliku Generalne konferencije UNESCO-a 2011. godine²¹ donosi operativne principe koji mogu osigurati modele urbanog očuvanja koji poštuju vrijednosti, tradicije i okruženja različitih kulturoloških konteksta, kao i da pomognu redefinirati urbano naslijeđe kao središte procesa prostornog razvoja – prepoznati i pozicionirati historijski grad kao resurs za budućnost.

Uzimajući u obzir brzu transformaciju gradova, krajolika i kulturnih ruta koje proizlaze iz promjena u načinu života, poljoprivrede, razvoja, turizma ili velikih katastrofa prirodnog ili ljudskog porijekla, te prepoznavanja, zaštite i održavanja spomenika, mjesta i područja u cilju smanjivanja prijetnji koje transformacijski procesi predstavljaju kulturnoj baštini u njenom bogatstvu: autentičnosti, značenju, vrijednosti, integritetu i raznolikosti, ovaj dokument donosi principe i preporuke, zasnovane na međunarodnim konvencijama i našoj pozitivnoj praksi.

Saradnja i angažman stručnih institucija, državne administracije i lokalnih zajednica, vodi ka poboljšanju svijesti o naslijeđu i razvoju održivih strategija upravljanja očuvanjem naslijeđa. Proces očuvanja naslijeđa uključuju: arhitekturu, urbano i regionalno planiranje, planiranje krajolika, inženjering, antropologiju, historiju, arheologiju, etnologiju, muzeologiju i arhivistiku.

²⁰ ICOMOS Nara dokument o autentičnosti, 1994, čl. 9.

²¹ UNESCO Recommendation on the Historic Urban Landscape, November 2011.

Multidisciplinarni pristup zasnovan na smjernicama i specifične zakonodavne mjere su osnova za izradu sveobuhvatnih planova, ili sistema za očuvanje, upravljanje i nadzora dobara.

S ovim dokumentom će biti upoznate vladine i nevladine organizacije, sve institucije i stručnjaci u Bosni i Hercegovini koji mogu pridonijeti primjeni zakonodavstva, procesima planiranja i upravljanja radi bolje zaštite i očuvanja spomenika, historijskih mjesta i područja.

Profesor dr. Amir Pašić

Član Komisije i predstavnik Bosne i Hercegovine u Komitetu svjetske baštine UNESCO-a

PREGLED

Komisija za očuvanje nacionalnih spomenika Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Komisija) je jedna od bosanskohercegovačkih institucija za zaštitu i očuvanja naslijeđa koje baštine stotinu i trideset godina dugu tradiciju zaštite, očuvanja i prezentacije kulturnog naslijeđa. Komisija je osnovana Aneksom 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u BiH (u daljem tekstu: Aneks 8).

Predmetnim sporazumom kulturno naslijeđe je prvi put u modernoj historiji svijeta, kroz jedan mirovni sporazum, prepoznato kao jedan od krucijalnih elemenata očuvanja zajednice i njenog identiteta, nakon što je u periodu 1992–1995. godine bilo predmetom ratnih ciljeva.

Opća i posebna iskustva Bosne i Hercegovine daju specifičnost potrebama i uvjetima za zaštitu i očuvanje bosanskohercegovačkog naslijeđa. Ono što je snažno potvrđeno na primjeru bosanskohercegovačkog naslijeđa i iskustva njegove zaštite jeste potreba ljudi za kontinuitetom: kontinuitetom života na jednom mjestu, povezanosti ljudi sa objektima i prostorima naslijeđa i njihovih značenja.

Principi i smjernice za očuvanje nacionalnih spomenika (u daljnjem tekstu: Smjernice) prezentiraju:

- predmet pravne zaštite nacionalnih spomenika
- tipologiju vrijednosti nacionalnih spomenika
- generalni metodološki pristup utvrđivanja mjera zaštite za zaštitu i očuvanje nacionalnih spomenika
- stav spram posebnih kategorija nacionalnih spomenika (mjesto i ostaci, ruševni objekti)
- postupak za proglašenje dobra nacionalnim spomenikom, koji provodi Komisija za očuvanje nacionalnih spomenika (u cilju osiguranja cjelovitije i kvalitetnije zaštite spomenika i njihovog adekvatnog korištenja i integriranja u razvojne planove).

Smjernice su usklađene sa pravnim okvirom BiH, preporukama međunarodnih konvencija i povelja, pozitivnih iskustava drugih zemalja, kao i priznatim naučnim izvorima, u cilju detaljnijeg uređivanja načina vršenja ovlasti Komisije utvrđenih Aneksom 8, te utemeljene na postojećim znanjima, iskustvima i praksama iz oblasti zaštite i očuvanja kod nas i u drugim zemljama, kao i na petnaestogodišnjem iskustvu rada i djelovanja same Komisije.

Komisija kroz ovaj dokument prezentira pristup definiranja određenog dobra nacionalnim spomenikom te daje smjernice za posmatranje, definiranje, valorizaciju i očuvanje nacionalnih spomenika, s tim da su i pristup i smjernice primjenjivi na kompletno naslijeđe Bosne i Hercegovine.

Dokument nema za cilj zamijeniti vodiče za konzervaciju/restauraciju naslijeđa, niti dati detaljna tehnička i stručna uputstva u konzervatorsko/restauratorskim radovima na lokalitetima i objektima naslijeđa. Dokument, uz principe za proglašenje nacionalnih spomenika, nudi konkretna uputstva za integriranu zaštitu naslijeđa kod planiranja te

donošenja odluka o intervencijama i načinima korištenja lokaliteta i objekata naslijeđa u cilju njihovog očuvanja i održivog razvoja.

Smjernice su namijenjene sljedećim ciljnim grupama:

1. interna ciljna grupa (članovi Komisije, zaposleni u Sekretarijatu Komisije koji rade na izradi odluka)
2. provodioci odluka Komisije (entitetske vlade i vlada Distrikta Brčko, resorna ministarstva, zavodi i druge institucije nadležne za kulturu i za prostorno uređenje, lokalna tijela vlasti, inspekcija)
3. stručna javnost (istraživači, studenti, postdiplomci i doktoranti; predavači i profesori, stručnjaci zaposleni u muzejima, galerijama, arhivima i dr., specijalizirane nevladine organizacije koje se bave istim ili sličnim pitanjima)
4. druge zainteresirane strane (lokalna zajednica, vlasnici ili korisnici dobara, investitori, nevladina udruženja itd.).

Smjernice, po svom karakteru, predstavljaju aktivan dokument koji će Komisija u procesu svoga rada i novim saznanjima, a u saradnji sa institucijama nadležnim za implementaciju odluka Komisije i ostalim zainteresiranim stranama, pravovremeno unapređivati.

ZAHVALA

U izradi ovih Smjernica učestvovali su stručnjaci iz Komisije za očuvanje nacionalnih spomenika, te vanjski stručnjaci koji svojim iskustvom i angažiranjem u brojnim međunarodnim projektima doprinose očuvanju kulturnog naslijeđa Bosne i Hercegovine i njenoj afirmaciji u međunarodne programe. Posebnu zahvalu iskazujemo Nađi Folić-Kurtović i Aidi Idrizbegović-Zgonić.

Principe i smjernice za očuvanje nacionalnih spomenika usvojila je Komisija za očuvanje nacionalnih spomenika u sazivu: prof. dr. Amir Pašić, Goran Milojević i Radoje Vidović, na 21. sjednici održanoj 14. juna 2018. godine.

UVOD

Komisija za očuvanje nacionalnih spomenika, u skladu sa odredbama Aneksa 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini, vrši valorizaciju i proglašenje pokretnih i nepokretnih dobara, arheoloških lokaliteta, grupa građevina i grobalja nacionalnim spomenicima Bosne i Hercegovine, a na osnovi konvencija UNESCO-a i Vijeća Evrope u kojima je Bosna i Hercegovina ugovorna strana, preporuka međunarodnih stručnih tijela uspostavljenih na osnovi ovih međunarodnih ugovora, te utvrđuje mjere zaštite za dobra koja su odlukama Komisije proglašena nacionalnim spomenicima Bosne i Hercegovine.

Dobra mogu biti:

- arheološko nalazište i arheološke zone
- krajolik i njegovi dijelovi koji svjedoče o čovjekovom prisustvu u prostoru, a imaju određene vrijednosti i značaj
- pokretna i nepokretna stvar od umjetničkog, historijskog, arheološkog, antropološkog, arhitektonskog, paleontološkog, ambijentalnog i naučnog značaja
- zgrada, odnosno prostor u kojem se trajno čuva ili izlaže dobro i dokumentacija o njemu
- mjesto i ostaci ili ponovo uspostavljeno dobro po pravilima historijske restauracije koje je porušeno, a koje je prije rušenja ispunjavalo kriterije za proglašenje zaštićenim dobrom ili je imalo status zaštićenog dobra ili dobra pod prethodnom zaštitom
- dobro čine i dijelovi, cjeline, grupe ili zbirke navedenih dobara, kao i unutrašnja i vanjska oprema i instalacije koje čine integralnu cjelinu sa građevinom.

Dobra, pronađena slučajno ili tokom ne/ovlaštenih arheoloških iskopavanja ili izvođenja drugih radova, uživaju zaštitu bez obzira na vlasništvo ili registraciju.

Dobro za koje Komisija utvrdi da zadovoljava potrebne uvjete biva proglašeno nacionalnim spomenikom, a kroz odluku Komisije o proglašenju.

Dobra koja se nalaze na Privremenoj listi²² nacionalnih spomenika imaju status nacionalnog spomenika do konačne odluke Komisije o njima.

Svrha zaštite nacionalnih spomenika je:

- osiguranje predaje budućim generacijama i očuvanje tradicija
- stvaranje povoljnijih uvjeta za opstanak nacionalnog spomenika i poduzimanje mjera potrebnih za njegovo redovno održavanje
- sprečavanje svake radnje kojom bi posredno ili neposredno mogla biti ugrožena njegova utvrđena vrijednost i značaj
- sprečavanje protivpravnog postupanja i protivpravnog prometa nacionalnim spomenicima, te nadzor nad iznošenjem i uvozom nacionalnih spomenika

²² Privremena lista je lista dobara koju je usvojila Komisija za očuvanje nacionalnih spomenika, zasnovana na Aneksu 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u BiH, pod pokroviteljstvom Organizacije ujedinjenih naroda za obrazovanje, nauku i kulturu (UNESCO), na 15. sjednici održanoj 14. 06. 2000. godine.

- uspostavljanje uvjeta da nacionalni spomenik prema svojoj namjeni i značenju služi općem interesu
- razvijanje svijesti o naslijeđu kao osnovnoj komponenti i resursu održivog razvoja
- osiguranje dostupnosti naslijeđa svima (uspostavljanje javne namjene kada je to moguće, osiguranje dostupnosti različitim starosnim grupama i posebno osobama sa umanjenim fizičkim sposobnostima).

Predmet i ciljevi Smjernica

Predmet Smjernica su:

- pravna zaštita kojom se definiraju vrste dobara i kako se s njima pravno postupa
- definiranje vrednovanja dobara i njihova hijerarhija u odnosu na vrijednost, principi procjene vrijednosti i značaj za zajednicu i pojedinca
- definiranje i klasifikovanje nacionalnih spomenika, pojašnjenje liste principa i procesa monitoringa, značaj i opis dokumentiranja te sadržaj spomeničkog dosijea
- pojašnjenje postupka proglašenja dobra nacionalnim spomenikom
- principi, postupak, utvrđivanje i stepenovanje režima i mjera zaštite nacionalnih spomenika
- pregled bibliografije polazne dokumentacije i literature koja je korisna za naučne radnike iz oblasti naslijeđa i grupa obrazaca koji služe za efikasno djelovanje u postupku obrade naslijeđa od njegovog evidentiranja do donošenja odgovarajućih odluka.

Ciljevi Smjernica su:

- primjena vršenja ovlasti iz Aneksa 8.
- definiranje vrijednosti na osnovi kojih se proglašavaju nacionalni spomenici
- obrazloženje i potenciranje pristupa dobrima za sve
- utvrđivanje metodologije definiranja: prostornog obuhvata nacionalnog spomenika, prostornog obuhvata zaštitnog pojasa nacionalnog spomenika te mjera zaštite, očuvanja, održivog korištenja i upravljanja naslijeđem
- podizanje svijesti i edukacija o značaju naslijeđa i njegovog očuvanja.

Postojeći odnos međunarodnih konvencija²³ u oblasti zaštite kulturnog naslijeđa sa ustavno-pravnim okvirom Bosne i Hercegovine

Pored Aneksa 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini, Bosna i Hercegovina, odnosno Komisija je obavezna poštovati i međunarodne ugovore u kojima je ona ugovorna strana te, shodno svom mandatu prati trendove u oblasti djelatnosti zaštite kulturnog naslijeđa, i predlaže nadležnim institucijama ratifikaciju međunarodnih konvencija i ugovora u kojima BiH nije ugovorna strana.

Pitanje odnosa Konvencija u području zaštite kulturnog naslijeđa u kojima je Bosna i Hercegovina (BiH) ugovorna strana, sa ustavno-pravnim okvirom BiH, te načinom njihovog izvršavanja, uređeno je članom 27, 28, 29.²⁴ i 30. Zakona o zaključivanju i izvršavanju

²³ S obzirom na to da se međunarodne konvencije i drugi akti u posljednje vrijeme često dopunjuju, proširujući i obuhvatajući nova polja od značaja za spomenike, u Smjernicama su korištene međunarodne konvencije u onom obliku koji je aktuelan do trenutka usvajanja Smjernice, te će se usaglašavati sa izmjenama konvencija.

²⁴ Član 29. Zakona o zaključivanju i izvršavanju međunarodnih ugovora Bosne i Hercegovine ("Sl. gl. BiH", br. 29/00, 32/13) "Međunarodni ugovori koje je zaključila Bosna i Hercegovina, a kojima se stvaraju obaveze za domaća pravna lica, direktno

međunarodnih ugovora BiH. Članom, 29. i 30. ovog Zakona je propisano da se o izvršavanju međunarodnih ugovora BiH stara Vijeće ministara BiH preko nadležnih institucija Bosne i Hercegovine i entiteta koje prate njihovo provođenje i o tome izvještavaju, najmanje jedanput godišnje, Predsjedništvo BiH i Parlamentarnu skupštinu BiH²⁵. Prema članu 28. ovog Zakona međunarodne ugovore koje je zaključila BiH, a kojima se stvaraju neposredne obaveze za BiH, izvršavaju nadležna tijela državne uprave u čiju nadležnost spadaju pitanja koja se uređuju tim ugovorima.²⁶ U skladu s tim, Komisija je obavezna da, u okviru svoje nadležnosti utvrđene Aneksom 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u BiH, poštuje principe i obaveze utvrđene konvencijama o zaštiti kulturnog naslijeđa koje se odnose na način valorizacije nominiranih dobara, te način utvrđivanja vrste mjera zaštite i obuhvata zaštitnih zona. Ukratko, one su za Komisiju obavezujući pravni izvor sa kojim je ona dužna uskladiti vršenje svoje nadležnosti iz Aneksa 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u BiH. U kontekstu hijerarhije pravnih izvora, međunarodne konvencije su na samom vrhu, što u pravno-posljedičnom smislu znači da sve mjere institucija BiH, pa i druga pravna lica ukoliko se na njih odnose međunarodni ugovori, moraju biti usklađeni sa ovim instrumentima.

Odnos Smjernica za proglašenje dobara nacionalnim spomenicima sa postojećim međunarodnim konvencijama²⁷ i zakonskim okvirom u Bosni i Hercegovini

Polazeći od činjenice da međunarodne konvencije o zaštiti kulturno-historijskog naslijeđa utvrđuju opće obaveze i principe, postoji potreba da se obaveze koje iz njih proizilaze detaljnije razrade. U skladu s tim i članom 7. Aneksa 8. Općeg okvirnog sporazuma, u kojem je propisano da Komisija propisuje pravila i propise koji su neophodni za izvršavanje njenih dužnosti, Komisija je pristupila izradi ovih Smjernica za proglašenje dobara nacionalnim spomenicima BiH u kojem će detaljnije razraditi način primjene međunarodnih konvencija i Aneksa 8. u dijelu koji se odnosi na valorizaciju dobara i način utvrđivanja njihovih mjera zaštite. Ukratko, u kontekstu odnosa Smjernica za proglašenje dobara nacionalnim spomenicima sa međunarodnim konvencijama i pravnim okvirom BiH, one su uputstvo, usklađeno sa međunarodnim konvencijama, kojim se detaljnije uređuju način vršenja ovlasti iz Aneksa 8.

Nadležnosti i poslovi Komisije

Komisija je nadležna da donosi odluke o nacionalnim spomenicima BiH (što podrazumijeva i odluke o ugroženim nacionalnim spomenicima i odluke o prestanku svojstva nacionalnog spomenika).

U cilju vršenja svoje nadležnosti, Komisija obavlja sljedeće poslove:

- rad na pripremi odluka Komisije koji podrazumijeva: istraživanje, dokumentiranje, arhiviranje te utvrđivanje zona i mjera zaštite

izvršavaju ta pravna lica. Ako domaće pravno lice ne izvrši svoje obaveze koje proističu iz međunarodnih ugovora koje je zaključila Bosna i Hercegovina, te će obaveze izvršiti Bosna i Hercegovina na teret onog entiteta na čijoj teritoriji se nalazi to pravno lice“.

²⁵ *Ibid.*

²⁶ Članom 28. Zakona o zaključivanju i izvršavanju međunarodnih ugovora Bosne i Hercegovine.

²⁷ S obzirom na to da se međunarodne konvencije i drugi akti u posljednje vrijeme često dopunjuju, proširujući i obuhvatajući nova polja od značaja za spomenike, u Smjernicama su korištene međunarodne konvencije u onom obliku koji je aktuelan do trenutka usvajanja Smjernica, te će se usaglašavati sa izmjenama konvencija.

- tumačenje odluka Komisije i davanje mišljenja o usaglašenosti prostorno-planske i projektne dokumentacije sa odlukom Komisije
- monitoring provođenja odluka Komisije i stanja nacionalnih spomenika
- uspostavljanje strategije upravljanja očuvanjem i razvojem naslijeđa u Bosni i Hercegovini
- saradnja sa međunarodnim institucijama, a posebno sa UNESCO-om, te učešće u delegaciji Bosne i Hercegovine u Svjetskom komitetu za naslijeđe UNESCO-a²⁸
- saradnja sa institucijama u Bosni i Hercegovini u cilju očuvanja i razvoja naslijeđa
- Implementacija projekata iz oblasti očuvanja naslijeđa.

Komisija će, u saradnji sa institucijama nadležnim za implementaciju odluka Komisije te ostalim institucijama iz oblasti zaštite naslijeđa, raditi na definiranju pojmovnika kojim će se definirati svi termini koji su u upotrebi, a vezani su za projektnu dokumentaciju i radove na naslijeđu, te izradi uputstava za pristupanje objektima, u cilju njihove adaptacije savremenim uvjetima korištenja. Rad Komisije za očuvanje nacionalnih spomenika je javan i transparentan. Dispozitiv odluke Komisije objavljuju se u "Službenom glasniku BiH", a kompletna odluka sa obrazloženjem na službenoj web-stranici Komisije (www.kons.gov.ba). Ostali akti Komisije se objavljuju u "Službenom glasniku BiH" i/ili web-stranici Komisije, ukoliko Komisija tako odluči.

²⁸ Bosne i Hercegovine je izabrana za članicu Komiteta u novembru 2017. godine.

I. NACIONALNI SPOMENIK

U skladu sa članom 6. Aneksa 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini nacionalni spomenik je pokretna i nepokretna imovina od velikog značenja za neku grupu ljudi sa zajedničkim kulturnim, historijskim, vjerskim ili etničkim naslijeđem, kao što su arhitektonski spomenici, umjetnička djela ili historijski spomenici; arheološka nalazišta; grupe zgrada, kao i groblja.

U skladu sa članom 2. Zakona o provođenju odluka Komisije²⁹ "nacionalni spomenik" je i dobro koje je upisano na Privremenu listu nacionalnih spomenika³⁰.

Nacionalne spomenike čine nepokretna i pokretna dobra koja su nastala, nađena ili se nalaze u Bosni i Hercegovini, bez obzira u čijem su vlasništvu, a koja: u svom sadašnjem obliku, stanju, sadržaju, suštini i vrsti imaju svojstva koja imaju veliku historijsku, umjetničku, estetsku, dokumentarnu, društvenu ili ambijentalnu vrijednost.

Nacionalne spomenike čine i dijelovi, cjeline, grupe ili zbirke pokretnih i nepokretnih dobara kao i spomenici kulture.

Principi za proglašenje nacionalnih spomenika

Odluke o proglašenju nacionalnim spomenicima trebaju osigurati zaštitu vrijednosti i značaja spomenika za sadašnje i buduće generacije. Navedena zaštita se osigurava kroz primjenu sljedećih principa:

Princip 1: Javni interes

Zaštita nacionalnog spomenika je od javnog interesa.

Princip 2: Učešće javnosti

U skladu sa članom 5. stav 2. Aneksa 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u BiH prilikom odlučivanja o peticiji Komisija vlasnicima predloženog nacionalnog spomenika, kao i drugim zainteresiranim licima ili tijelima daje priliku da iznesu svoja gledišta.

Na početku godine, u okviru plana rada za tekuću godinu, Komisija objavljuje listu dobara koja će se valorizirati u tekućoj godini, sa pozivom za iznošenjem stavova vlasnika, nadležnih službi i zainteresiranih lica. Informaciju o dobrima u odnosu na koje se vodi postupak valorizacije se objavljuje i na internet-stranici Komisije. Svi koji se odazovu navedenom pozivu će dobiti priliku da iznesu svoje stavove u pogledu peticije, tj. postupka valorizacije koji se vodi pred Komisijom za očuvanje nacionalnih spomenika. Na ovaj način, kroz iznošenje svog stava, sve zainteresirane strane su uključene u proces donošenja odluka.

Princip 3: Samostalnost u donošenju odluka Komisije

Komisija vodi postupak valorizacije dobra i konačne odluke o dobru donosi samostalno, u okviru ovlasti datih Aneksom 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u BiH, drugim propisima i

²⁹ Zakon o provođenju odluka Komisije za zaštitu nacionalnih spomenika BiH ("Službeni glasnik RS", br. 9/02, 70/06 i 64/08), Zakon o provođenju odluka Komisije za zaštitu nacionalnih spomenika uspostavljene prema Aneksu 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u BiH ("Službene novine FBiH", br. 2/02, 27/02, 6/04 i 51/07), Zakon o implementaciji odluka Komisije za zaštitu nacionalnih spomenika iz Aneksa 8. ("Službeni glasnik Brčko distrikta BiH", br. 2/02 i 19/07).

³⁰ Ibid.

općim aktima. Samostalnost podrazumijeva nezavisnost od političkih, ekonomskih i drugih utjecaja interesnih grupa, tj. "uplitanja" u način vođenja postupka i njegov ishod.

Princip 4: Objektivnost i nepristrasnost

Donošenje odluka o statusu dobara počiva na objektivnom i nepristrasnom procesu zasnovanom na odredbama ovih Smjernica i principima datim u relevantnim međunarodnim konvencijama i preporukama (UNESCO, WHC, ICCROM, ICOMOS, Vijeće Evrope).

Princip 5: Stručnost i profesionalnost

Stručnost i profesionalnost u donošenju odluka o statusu dobara podrazumijeva primjenu standarda, iskustava i vještina na polju očuvanja i upravljanja naslijeđem.

Princip 6: Mjere zaštita i očuvanje nacionalnih spomenika

Zaštitom i očuvanjem nacionalnih spomenika osigurava se postojanost kulturnih vrijednosti, kao i potencijala za daljnji razvoj lokalne zajednice i države.

Mjere zaštite nacionalnih spomenika, utvrđene odlukom Komisije, usmjerene su ka očuvanju, adekvatnom korištenju, ispravnoj interpretaciji i prezentaciji naslijeđa i njegovih vrijednosti, te upravljanju naslijeđem u cilju održivog razvoja zajednice. Mjere zaštite su zasnovane na savremenim kretanjima u oblastima naučnog istraživanja, restauracije i metoda za upravljanje naslijeđem, a uključuju i mogućnosti korištenja novih tehnologija za utvrđivanje i registriranje naslijeđa i borbe protiv propadanja materijala. Kroz mjere zaštite se insistira na tretiranju zaštite naslijeđa kao osnovnog cilja prostornog i urbanističkog planiranja.

Mjerama zaštite se ne ograničava prometovanje (kupoprodaja, zakup i sl.) dobra koje je proglašeno nacionalnim spomenikom Bosne i Hercegovine.

Princip 7: Svijest o značaju nacionalnih spomenika

Komisija, kroz svoj rad, promovira važnost naslijeđa generalno, a nacionalnih spomenika posebno, za svakog pojedinca i zajednicu u cjelini. Nadalje, Komisija provodi aktivnosti na podizanju svijesti javnosti o značaju nacionalnih spomenika za identitet pojedinca i zajednice, te potrebi njihovog očuvanja i ispravnoj upotrebi u svrhu održivog razvoja, a sve bazirano na činjenici da je razumijevanje značaja nacionalnog spomenika, odnosno njegovih vrijednosti, ključno za njegovu zaštitu.

Princip 8: Dokumentiranje nacionalnog spomenika

Komisija u procesu proglašenja dobra nacionalnom spomenikom prikuplja svu, u datom trenutku, dostupnu historijsku, tehničku i fotografsku dokumentaciju te dokumentira postojeće stanje. Navedeno ima za cilj dokumentiranje dobra i pružanja osnove za njegovo daljnje izučavanje. Sva dokumentacija je javno dostupna u skladu sa Pravilnikom o radu Biblioteke i dokumentacionog centra i Pravilnikom o korištenju dokumentacije Komisije.

Kategorizacija nacionalnih spomenika prema značaju

Kategorizacija je zasnovana na vrednovanju dobara, što podrazumijeva stručni i naučni postupak kojim se na osnovi zajedničkih osnovnih kriterija, polazeći od svojstva, značenja i funkcije te općih značajki dobra, određuje njihova opća i posebna vrijednost.

Kategorizacija se uvodi radi utvrđivanja stepena značaja, određivanja prioriteta u zaštitnim radovima, utvrđivanja mjera zaštite i uvjeta korištenja, te kao prvi korak u ujednačenom postupanju unutar konzervatorske zajednice.

Komisija je u skladu sa Smjernicom iznijetom u kategorizaciji nacionalnih spomenika izradila i usvojila pravilnik o kategorijama³¹.

Nacionalni spomenici prema svom značaju mogu biti kategorizirani kao:

1. Nacionalni spomenici od univerzalnog značaja u Bosni i Hercegovini
2. Nacionalni spomenici od izuzetnog značaja za Bosnu i Hercegovinu
3. Nacionalni spomenici od velikog značaja za Bosnu i Hercegovinu
4. Nacionalni spomenici od značaja za Bosnu i Hercegovinu.

1. Nacionalni spomenici od univerzalnog značaja u Bosni i Hercegovini predstavljaju nacionalne spomenike od izuzetnog značaja za BiH, a koji ispunjavaju uvjete definirane u Operativnom vodiču UNESCO-a te su upisani i na UNESCO-vu Listu svjetskog naslijeđa³² po jednom od sljedećih kriterija³³ koje je precizirao UNESCO:

- (i) predstavlja remek-djelo ljudskog kreativnog genija
- (ii) prikazuje važnu razmjenu ljudskih vrijednosti, kroz vremenski period ili unutar svjetskog kulturnog područja, o razvojem u arhitekturi ili tehnologiji, monumentalnim umjetnostima, urbanom planiranju ili dizajnu krajolika
- (iii) nosilac je jedinstvenog ili barem izuzetnog svjedočanstva kulturnoj tradiciji ili civilizaciji, živućoj ili nestaloj
- (iv) izuzetan je primjer tipa građevine, arhitektonskog ili tehnološkog ansambla ili krajolika koji ilustrira značajnu fazu/faze ljudske historije
- (v) izuzetan je primjer tradicionalnog ljudskog naselja, upotrebe zemljišta ili upotrebe mora koja je reprezentativno za kulturu/e, ili ljudsku interakciju sa okolišem, naročito kada postaje ranjivo pod utjecajem nepovratne promjene
- (vi) direktno je ili materijalno u vezi sa događajima ili živućim tradicijama, idejama ili vjerovanjima, umjetničkim i književnim djelima od izuzetnog univerzalnog značaja³⁴
- (vii) sadrži vrhunske prirodne fenomene ili područja izuzetne prirodne ljepote i estetskog značaja
- (viii) ističe se kao primjer koji predstavlja značajnu fazu historije Zemlje, uključujući zapise o životu, značajne tekuće geološke procese u razvoju reljefnih oblika, ili značajnih geomorfnih ili fiziografskih odlika
- (ix) izuzetan je primjer koji predstavlja značajne ekološke i biološke procese u razvoju kopnenih, slatkovodnih, priobalnih i morskih ekosistema i zajednica biljaka i životinja
- (x) sadrži najznačajnija prirodna staništa za *in-situ* konzervaciju biološke raznolikosti, uključujući one koji sadrže ugrožene vrste od izuzetne univerzalne vrijednosti sa gledišta nauke ili konzervacije.

2. Nacionalni spomenici od izuzetnog značaja za BiH su dobra koja:

³¹ Pravilnik o kriterijima vrednovanja dobara, podjeli po predmetu pravne zaštite i postupku kategorizacije nacionalnih spomenika ("Službeni glasnik BiH", broj 47/18).

³² Do danas su u Bosni i Hercegovini na Listu svjetskog naslijeđa upisana sljedeća dobra: Područje Starog mosta Staroga grada u Mostaru, most Mehmed-paše Sokolovića u Višegradu, Stećci (srednjovjekovni nadgrobni spomenici).

³³ <https://whc.unesco.org/en/criteria/> datum pristupa 17. 3. 2018. godine.

³⁴ Komitet smatra da bi bilo najbolje koristiti ovaj kriterij u sprezi sa drugim kriterijima.

- posjeduju izuzetno visoko izražene vrijednosti (društvenu, historijsku, dokumentarnu ili umjetničku i estetsku)
- posjeduju izuzetno visok stepen autentičnosti (minimalno tri atributa autentičnosti³⁵) i integriteta (minimalno dva atributa integriteta³⁶)
- predstavljaju jedinstven i/ili izuzetno reprezentativan primjer određenog tipa ili stila.

3. Nacionalni spomenici od velikog značaja za BiH su dobra koja:

- posjeduju visoko izražene vrijednosti (društvenu, historijsku, dokumentarnu ili umjetničku i estetsku)
- posjeduju visok stepen autentičnosti (minimalno dva atributa autentičnosti) i integriteta (minimalno dva atributa integriteta)
- predstavljaju reprezentativan primjer određenog tipa ili stila.

4. Nacionalni spomenici od značaja za BiH su dobra koja:

- posjeduju izražene vrijednost/i (društvenu, historijsku, dokumentarnu ili umjetničku i estetsku)
- posjeduju određen stepen autentičnosti (minimalno jedan atribut autentičnosti) i integriteta (minimalno jedan atribut integriteta)
- revitalizacija i funkcionalna održivost se može osigurati provođenjem mjera zaštite utvrđenih odlukom o proglašenju.

Za dobra za koja su podnijete peticije, a za koja Komisija u procesu obrade utvrdi da ne zadovoljavaju kriterije za proglašenje nacionalnim spomenicima, donosi se odluka o neispunjavanju uvjeta za proglašenje nacionalnim spomenikom u sklopu koje se može preporučiti zaštita predmetnih dobara na lokalnom nivou.

Liste nacionalnih spomenika

Radi evidentiranja i dokumentiranja nacionalnih spomenika, Komisija je uspostavila internu centralnu bazu podataka, u kojoj se vode liste i evidencija dobara i to:

1. Nacionalni spomenici uvršteni na Listu svjetske baštine UNESCO
2. Nacionalni spomenici uvršteni na Tentativnu listu UNESCO
3. Lista nacionalnih spomenika prema utvrđenim kategorijama
4. Lista ugroženih nacionalnih spomenika
5. Privremena lista nacionalnih spomenika
6. Lista peticija za proglašenje dobara nacionalnim spomenicima.

Zaštita nacionalnih spomenika, odnosno njihov monitoring, radi stavljanja na listu ugroženih spomenika, obavlja se prema određenim stepenima, u skladu sa kategorizacijom nacionalnih spomenika.

1. Nacionalni spomenici uvršteni na Listu svjetske baštine UNESCO (Svjetska baština u BiH)

³⁵ Za pojašnjenje atributa autentičnosti vidjeti na strani 41. ovog dokumenta.

³⁶ Za pojašnjenje atributa integriteta vidjeti na strani 42. ovog dokumenta.

Ako je nacionalni spomenik upisan na Listu svjetskog naslijeđa UNESCO-a, njegova zaštita se provodi u skladu sa Konvencijom o zaštiti svjetskog naslijeđa (UNESCO, 1972.), zakonskim odredbama i planovima upravljanja urađenim za predmetne nacionalne spomenike.

2. Nacionalni spomenici uvršteni na Tentativnu listu UNESCO

Ako je nacionalni spomenik upisan na Tentativnu listu UNESCO-a, njegova zaštita se provodi u skladu sa odlukom Komisije, zakonskim odredbama, važećim prostorno-planskim dokumentima i planovima upravljanja ukoliko su urađeni za predmetne nacionalne spomenike.

3. Lista nacionalnih spomenika prema utvrđenim kategorijama

Na Listi nacionalnih spomenika su upisana sva dobra koja je Komisija proglasila nacionalnim spomenicima, a podijeljena su prema utvrđenim kategorijama³⁷.

4. Lista ugroženih nacionalnih spomenika

Kada je nacionalni spomenik ugrožen nezakonitom gradnjom, nestručnom restauracijom, neodržavanjem ili nekim drugim vidom destrukcije, Komisija upisuje taj spomenik na Listu ugroženih nacionalnih spomenika, a prema sljedećim uvjetima i prioritetima:

- dobro je proglašeno nacionalnim spomenikom
- spomenik nije bio potpuno srušen u toku rata, tako da je integritet dobra moguće očuvati zahvatima koji su priznati u nauci
- spomenik predstavlja rijedak ili jedinstven primjerak određenog tipa ili stila
- spomenik ima veliki značaj za obnovu građanskog povjerenja i za implementaciju mirovnog sporazuma u Bosni i Hercegovini
- opasnost uzrokovana ljudskim djelovanjem ili djelovanjem prirode predstavlja prijetnju da spomenik izgubi svoja najznačajnija svojstva ili da u potpunosti nestane
- fizička struktura nacionalnog spomenika je ugrožena u mjeri koja dovodi u pitanje očuvanje vrijednosti dobra koje su dovele do njegovog proglašenja, a za njihovo očuvanje su neophodni hitni konzervatorski zahvati značajnijeg obima.

Prilikom definiranja statusa ugroženog nacionalnog spomenika Komisija se oslanja i na kriterije definirane Operativnim smjernicama za implementaciju Konvencije o svjetskom naslijeđu i to³⁸:

- Utvrđena opasnost:
 - ozbiljno oštećenje materijala
 - ozbiljno oštećenje strukture i/ili ukrasnih dijelova
 - ozbiljno oštećenje arhitektonske ili urbanističke cjelovitosti
 - ozbiljno oštećenje urbanog ili ruralnog prostora, ili prirodnog okruženja
 - značajan gubitak historijske autentičnosti
 - značajan gubitak kulturne važnosti.
- Potencijalna opasnost – Nacionalni spomenik je suočen sa prijetnjama koje mogu imati negativan efekat na njegove karakteristike. Takve prijetnje su, naprimjer:
 - promjena pravnog statusa dobra koja smanjuje stepen zaštite
 - nedostatak politike zaštite

³⁷ Revalorizacija i utvrđivanje kategorije do dana donošenja Pravilnika o kriterijima vrednovanja dobara, podjeli po predmetu pravne zaštite i postupku kategorizacije nacionalnih spomenika proglašene nacionalne spomenike, vršit će se prema rokovima koje utvrdi Komisija. Pravilnik je donijet na 21. sjednici Komisije održanoj 14. 06. 2018.

³⁸ Kriteriji za upis dobra na Listu ugroženog svjetskog naslijeđa, član 178. i 179, Operational guidelines 2016., slobodan prijevod.

- ugrožavajući efekti regionalnih projekata
- ugrožavajući efekti urbanog planiranja
- izbijanje ili prijetnja oružanog sukoba
- prijeteci utjecaji klimatskih, geoloških ili drugih faktora okoline.

Dodatno, prijetnje i/ili njihov štetni utjecaj na integritet dobra moraju biti one koje je moguće korigirati ljudskim djelovanjem. U slučaju dobra, i prirodni i faktori ljudskog djelovanja mogu biti prijetnje. U nekim slučajevima, prijetnje i/ili njihov štetni utjecaj na integritet dobra mogu biti korigirani administrativnim ili legislativnim aktivnostima, kao što je npr. otkazivanje projekta javnih radova ili poboljšanje legalnog statusa.

Kriteriji za skidanje spomenika sa Liste ugroženih nacionalnih spomenika su:

- prestanak okolnosti zbog kojih je spomenik bio ugrožen
- osigurana su sredstva za intervencije na spomeniku
- dobro je nepovratno izgubilo svojstva koja su ga kvalificirala da bude proglašeno nacionalnim spomenikom.³⁹

Komisija, svake godine, dostavlja Listu prioritetnih intervencija nadležnim entitetskim institucijama i Vladi Brčko distrikta sa zahtjevom za prioritetno osiguranje finansijskih i drugih uvjeta za provođenje hitnih i drugih mjera zaštite iz odluke o proglašenju nacionalnim spomenikom.

5. Privremena lista nacionalnih spomenika

Na Privremenoj listi nacionalnih spomenika Bosne i Hercegovine, koju je uspostavila Komisija za očuvanje nacionalnih spomenika, upisano je 776 spomenika ("Službeni glasnik BiH", broj 33/02). Komisija po službenoj dužnosti donosi odluke o proglašenju nacionalnim spomenikom za svako pojedinačno dobro upisano na Privremenu listu. Dobra upisana na Privremenu listu uživaju zaštitu do donošenja konačne odluke Komisije. Danom donošenja konačne odluke Komisije predmetno dobro se briše sa Privremene liste nacionalnih spomenika.

6. Lista peticija za proglašenje dobra nacionalnim spomenicima

U skladu sa članom V, stav 1. Aneksa 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u BiH bilo koja strana ili zainteresirano lice u Bosni i Hercegovini može Komisiji predati peticiju za proglašenje dobra nacionalnim spomenikom. Svaka takva peticija treba dati sve relevantne informacije o dobru, uključujući: tačnu lokaciju dobra, njenog trenutnog vlasnika i stanje, troškove i izvor finansijskih sredstava za sve potrebne popravke na dobru, svaku poznatu predloženu upotrebu i osnovu za proglašenje nacionalnim spomenikom.

U skladu sa članom V, stav 3. Aneksa 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u BiH, sva nadležna tijela vlasti, institucije i pojedinci dužni su se suzdržati od poduzimanja mjera koje mogu oštetiti dobro za koje je Komisiji podnijeta peticija za proglašenje nacionalnim spomenikom.

Komisija vodi Listu podnesenih peticija koja se objavljuje na službenoj web-stranici Komisije.

Monitoring provođenja odluka Komisije i stanja nacionalnih spomenika

Komisija vrši monitoring, odnosno nadzor nad provođenjem svojih odluka.

³⁹ Poslovnik o radu Komisije ("Službeni glasnik BiH", broj 47/16).

U cilju vršenja nadzora Komisija može uspostaviti saradnju sa nadležnim institucijama i tijelima za zaštitu naslijeđa na entitetskom ili nekom drugom nivou, predstavnicima lokalne zajednice i zainteresiranim stranama.

Komisija, kroz svoj redovan rad, nastoji biti u kontaktu sa svim nadležnim institucijama za zaštitu naslijeđa, na svim nivoima, kako bi na vrijeme bila upoznata sa planiranim intervencijama na nacionalnom spomeniku ili u njegovom zaštitnom pojasu, odnosno da bi na vrijeme, prije planiranja ili provođenja intervencije, upoznala druge institucije, nivoe vlasti ili investitore o mjerama zaštite i mogućim dozvoljenim intervencijama na nacionalnim spomenicima ili njihovim zaštitnim pojasevima. Saradnja institucija i svih nivoa vlasti se mora osigurati i redovno podržavati kako bi se očuvale vrijednosti naslijeđa te omogućio ispravan i održiv razvoj. Komisija, u nastojanju za navedenim, osigurava savjetodavnu pomoć svim zainteresiranim stranama, investitorima, lokalnoj zajednici i ostalim institucijama.

Redovni pregled općeg stanja očuvanosti nacionalnog spomenika i njegovih vrijednosti i značaja, obavlja se u okviru *monitoringa* – praćenja provođenja odluka Komisije i stanja u zaštićenom prostoru, a vrši se prema Obrascu za monitoring, odnosno monitoring izvještaju. Monitoring izvještaji su propisani internim aktima Komisije.

Monitoring se, u principu, vrši svakih pet godina za nacionalne spomenike, a za dobra sa Liste ugroženih nacionalnih spomenika svakih šest mjeseci. Monitoring se pokreće i ranije, u slučaju obavijesti o promjeni stanja dobra ili njegovoj ugroženosti.

Tokom monitoringa fokus se prvenstveno stavlja na:

- bilo kakve aktivnosti koje mogu proizvesti utjecaj na vrijednosti nacionalnog spomenika ili njegovo stanje
- generalno stanje konzervacije nacionalnog spomenika i
- provođenje mjera zaštite utvrđenih odlukom Komisije.

Izvještaj o monitoringu, između ostalog, sadrži:

- naznaku prijetnji ili značajnog poboljšanja u očuvanju nacionalnog spomenika
- hronologiju dešavanja na nacionalnom spomeniku, u odnosu na trenutak donošenja odluke o proglašenju ili prethodni uvid u stanje nacionalnog spomenika
- podatke o bilo kakvoj prijetnji ili oštećenju ili gubitku vrijednosti, integriteta i/ili autentičnosti radi koje je dobro proglašeno nacionalnim spomenikom
- posebne mjere zaštite za dobra za koja se predlaže upis na Listu ugroženih nacionalnih spomenika
- eventualno dodatne potrebne mjere zaštite za dobro već upisano na Listu ugroženih nacionalnih spomenika
- opis razloga zašto bi dobro trebalo biti skinuto sa Liste ugroženih nacionalnih spomenika.

Prioritet za monitoring Komisija utvrđuje na osnovi stanja nacionalnih spomenika kao i njihovih vrijednosti.

Također, Komisija može izvršiti monitoring na osnovi godišnjih izvještaja stanja nacionalnih spomenika, koje su uradile i dostavile Komisiji nadležne institucija za provođenje odluka Komisije, a prema odredbama relevantnih zakona u Federaciji BiH, Republici Srpskoj i Distriktu Brčko.

Komisija na osnovi izvršenog monitoringa može pokrenuti proceduru za izmjenu i dopunu odluke u slučajevima kada stanje nacionalnog spomenika zahtijeva hitne intervencije za izmjenu i dopunu važeće prostorno-planske dokumentacije.

Odredbama odluke će se propisati odredbe i mjere zaštite spomenika u svrhu njegovog očuvanja.

Upis na Listu ugroženih nacionalnih spomenika se vrši na osnovi kriterija koji su tekstu prethodno navedeni.

Na osnovi izvještaja o stanju dobra Komisija može zaključiti:

- da nacionalni spomenik nije ugrožen i da nikakvi daljni ili posebni koraci ne trebaju biti poduzeti
- da je nacionalni spomenik ugrožen te da ga je potrebno staviti na Listu ugroženih nacionalnih spomenika. U tom slučaju se od nadležnih institucija i tijela zahtijeva hitno reagiranje (u zadatom roku), a u cilju “popravljanja” stanja, odnosno uklanjanja razloga njegove ugroženosti. Komisija, u saradnji sa nadležnim institucijama i tijelima, utvrđuje željeno stanje konzervacije nacionalnog spomenika (u cilju skidanja sa Liste ugroženih) kao i program korektivnih mjera. Utvrđene mjere Komisija nalaže za provođenje kroz utvrđivanje mjera zaštite (izmjena i dopuna postojeće odluke s obzirom na izmijenjeno stanje)
- da su naknadnim intervencijama izmijenjene vrijednosti i značaj nacionalnog spomenika koje su bile osnova za uspostavljanje statusa nacionalnog spomenika u određenoj kategoriji te da je potrebno pokrenuti proceduru za izmjenu i dopunu odluke, a u cilju promjene kategorije nacionalnog spomenika te utvrđivanja novih mjera zaštite
- da je nacionalni spomenik naknadnim intervencijama izgubio svoje vrijednosti i značaj koje su bile osnova za uspostavljanje statusa nacionalnog spomenika, te da je potrebno pokrenuti proceduru za ukidanje statusa nacionalnog spomenika. Tada se o takvim namjerama Komisije obavještavaju nadležne institucije i zainteresirane strane u cilju pronalaženja eventualno nekog drugog rješenja. Ukoliko se ne ishodi, Komisija donosi odluku o ukidanju statusa nacionalnog spomenika.

Dokumentiranje nacionalnih spomenika

Proces dokumentiranja

Dokumentacija podržava proces vrednovanja dobra, doprinosi njegovom potpunijem razumijevanju, zaštiti i očuvanju.

Dokumentiranje nacionalnih spomenika predstavlja jednu od ključnih okosnica zaštite i očuvanja naslijeđa. Dokumentiranje predstavlja proces prikupljanja, selekcije, obrade, raspoloživih podataka i dokumentacije i svih informacija dobijenih naučnim istraživanjem i njihovu komparativnu analizu.

Ovaj proces se odvija na tri nivoa koja se međusobno nadopunjuju:

- prikupljanje dokumentacije
- obrada i digitalizacija dokumentacije
- čuvanje i publiciranje stručnih i naučnih radova i izdanja dokumentarne građe, te njihova javna dostupnost.

Prikupljanje dokumentacije se vrši kroz analizu bibliotečkih, arhivskih i muzejskih izvora na različitim medijima (papirnim i elektronskim) te snimanje samog dobra na terenu⁴⁰.

Postupkom obrade dokumentacije se, pored formiranja osnove za definiranje mjera zaštite, očuvanja i upravljanja određenim nacionalnim spomenikom, stvara i specijalna tematska zbirka "Spomenički dosije" koja objedinjuje biblioteku i arhivsku građu, pravnu dokumentaciju i administrativne izvore (odluke, izvodi iz relevantnih zakona, dopise, akte, rješenja, uredbe, zemljišno-knjižni izvadak, kopiju katastarskog plana i sl.), foto i tehničku projektnu dokumentaciju⁴¹, audio-vizuelnu građu, on-line izvore, grafičku građu, kartografsku građu (geodetske podloge, mape, orto-foto snimke i ostalo), kao i novinske članke (hemeroteku) i druge izvore. Zbirka "Spomeničkog dosijea" čuva se kao zbirka posebne vrijednosti koja je kataloški i predmetno obrađena sa pečatom Komisije.

U skladu sa Zakonom o autorskim pravima i međunarodnim standardima i preporukama, odluka Komisije o proglašenju nacionalnog spomenika sadrži bibliografiju svih pronađenih izvora koji se tiču nacionalnog spomenika.

Dokumentaciju koja čini zbirku "Spomeničkog dosijea" čuva se u papirnom i digitalnom obliku.

Spomenička zbirka se dopunjuje zavisno od potrebe i nastanka nove dokumentacije ili pronalaskom novih bibliografskih izvora, a prati se vođenjem papirnog i digitalnog kataloga/registra. Za svaki nacionalni spomenik se vodi stepen dokumentiranosti, odnosno brojčana evidencija relevantne i prateće dokumentacije. Dodatno, dokumentacija koja nastaje procesom monitoringa je hronološki poredana, popisana i obrađena.

Komisija izrađuje elektronske kartice nacionalnih spomenika, sa osnovnim informacijama o njima, što će omogućiti široku dostupnost, korištenje i razmjenu kulturnih sadržaja.

Ciljevi dokumentiranja

Svrha dokumentiranja, u bilo kojem od ovih procesa, jeste prikupljanje i čuvanje dokumentacije u svrhu većeg razumijevanje nacionalnog spomenika te u cilju što ispravnije zaštite, očuvanja i upravljanja.

Ciljevi dokumentiranja dobara prilikom njihovog razmatranja za upis na Listu nacionalnih spomenika, kao i dokumentiranja samih nacionalnih spomenika Bosne i Hercegovine su sljedeći:

- provesti sistemsko i sveobuhvatno prikupljanje dokumentacije i podataka o svakom dobru za koje se razmatra upis na Listu nacionalnih spomenika Bosne i Hercegovine
- evidentirati posebno bitne i/ili osjetljive karakteristične elemente (gdje se pod elementima ne misli samo na fizičke karakteristike dobra, već i na odnose, historijske fakte i drugo)

⁴⁰ Snimanje dobra na terenu se provodi u skladu sa međunarodnom praksom u oblasti snimanja objekata kulturno-historijskog naslijeđa, smjernicama i preporukama za snimanje i inventarizaciju dobara koje je kroz različita tijela izradilo Vijeće Evrope. Produkt snimanja na terenu (terenski kartoni po predmetima pravne zaštite, skice, crteži, fotografije, videozapisi, i ostala prikupljena dokumentacija se predaju na obradu i čine dio spomeničkog dosijea).

⁴¹ Fotodokumentacija sadrži stare/arhivske fotografije i zapise o trenutnom stanju u boji, crno-bijeloj ili digitalnoj tehnici, uključujući satelitske i vazdušne snimke – panorame, perspektivu, siluete i dominantne elemente, spoljašnje i karakteristične detalje objekata kao i elemente pokretnog naslijeđa. Tehnička dokumentacija sadrži skice, idejne projekte, glavne projekte, izvedbene projekte, nacрте karakterističnih detalja, prostorno-plansku dokumentaciju i ostalu tehničku dokumentaciju).

- sakupiti stavove o značaju i vrijednostima dobra od svih (ili što je moguće više) zainteresiranih strana
- procijeniti značaj dobra te time osigurati osnovu za strateško upravljanje naslijeđem i cjelovito očuvanje nacionalnog spomenika
- dokumentirati dobro, karakteristične detalje, ambijentalne i prostorne odnose te trenutno fizičko stanje predmetnih dobara kako bi se odredile adekvatne mjere zaštite svakog pojedinog nacionalnog spomenika
- dokumentirati sve promjene na dobrima kao i planirane intervencije (fizičke, prostorne kao i funkcionalne prirode) kako bi se donijela što ispravnija i na stvarnom stanju zasnovana odluka o budućem upravljanju i korištenju dobra – sastavni dio mjera zaštite nacionalnih spomenika
- objediniti i obraditi svu prikupljenu dokumentaciju kako bi se formirao/kompletirao spomenički dosije određenog dobra i Registar naslijeđa Bosne i Hercegovine⁴²
- publicirati ili učiniti javno dostupnom prikupljenu dokumentaciju o nacionalnim spomenicima (putem stručnih izdanja – godišnjaka, priručnika, tematskih monografija i dr. i organizacije skupova, seminara i okruglih stolova na temu naslijeđa)
- osigurati polazne podatke za opsežnija, tematska i periodična stručna i naučna istraživanja dobara ili njihovih dijelova
- osigurati polazne podatke i smjernice za izradu projekata konzervacije (konzervacije u najširem smislu intervencija na naslijeđu) te izradu prostorno-planske dokumentacije
- identifikovati prioritete u djelovanju na dobrima (hitne mjere zaštite i vrste intervencija)
- promovirati razumijevanje i pozitivan odnos ka nacionalnim spomenicima i naslijeđu generalno
- razmjenjivati dokumentaciju ali i informacije o nacionalnim spomenicima sa ostalim institucijama, organizacijama i udruženjima koje se direktno ili indirektno bave zaštitom i očuvanjem naslijeđa.

⁴² Registar nacionalnih spomenika Bosne i Hercegovine je zapravo zbirka svih spomeničkih dosijea, a uspostavljen u Komisiji kroz Bibliotečko-dokumentacioni centar Komisije.

II. PREDMET PRAVNE ZAŠTITE

Nacionalni spomenik – predmet pravne zaštite

Nacionalni spomenik Bosne i Hercegovine su dobra koja ispunjavaju uvjete za proglašenje nacionalnim spomenicima prema Aneksu 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini:

- Pokretna ili nepokretna dobra od velikog značaja za grupu ljudi sa zajedničkom kulturnom, historijskom, vjerskom ili etničkom baštinom, poput arhitektonskih, umjetničkih ili historijskih spomenika
- Arheološka nalazišta
- Grupe građevina i
- Groblja.⁴³

Nacionalni spomenik Bosne i Hercegovine može biti⁴⁴:

- A. Pokretno dobro
- B. Nepokretno dobro
- C. Kulturni krajolici (Specifična dobra) i
- D. Serijska dobra⁴⁵.

Pokretna dobra

Pokretna dobra, pojedinačna ili u zbirkama, podrazumijevaju sve pokretne predmete koji su izraz i svjedočanstvo ljudskog stvaralaštva ili evolucije prirode⁴⁶. To mogu biti:

1. pokretni nalazi arheoloških istraživanja i iskopavanja izvedenih na kopnu i pod vodom
2. antikviteti kao što se oruđe, grnčarija, natpisi, kovanice, pečati, nakit, oružje i pogrebni ostaci
3. prenosivi predmeti nastali razgradnjom historijskih spomenika
4. dobra od interesa za antropologiju i etnologiju
5. predmeti vezani za historiju, uključujući historiju nauke i tehnologije, kulture i religije, vojne i društvene historije, vezani za život grupa ljudi i narodnih vođa, mislilaca, naučnika i umjetnika, te događaja od značaja za državu i društvo
6. umjetnički predmeti, kao što su: slike i crteži, proizvedeni u cijelosti ručno na bilo kojoj podlozi ili od bilo kojeg materijala (izuzev industrijskog dizajna i tvorničkih proizvoda ukrašenih ručno); izvorni otisci, poster i fotografije u smislu medija izvornog stvaralaštva; izvorne umjetničke asambleže i montaže u bilo kojem materijalu; djela vajarske umjetnosti i skulpture u bilo kojem materijalu; djela primijenjene umjetnosti izvedena u materijalima kao što su staklo, keramika, metal, drvo itd.; manuskripti (rukopisi) i inkunabule, kodeksi, knjige, dokumenti i izdanja od posebnog značaja

⁴³ Aneks 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini (član 6).

⁴⁴ Predmet pravne zaštite je definiran prema predmetu pravne zaštite koji je definirao UNESCO a prezentiran u UNESCO Operational Guidelines.

⁴⁵ Za A, B, C i D – vidjeti UNESCO Operational Guidelines, poglavlje IIA, paragrafi 45, 46, 47. i 48. Za C. Dodatno vidjeti Annex 3 Operational Guidelines (str. 80, verzija 2017).

⁴⁶ Recommendation concerning the protection of movable cultural property, 1978, UNESCO.

7. predmeti numizmatičkog (medalje i novac) i filatelijskog značaja
8. arhive uključujući tekstualne zapise, karte i druge kartografske materijale, fotografije, kinematografske filmove (zapise), zvučne zapise i mašinski čitljive zapise
9. namještaj, tapiserije, ćilimi, odjeća i muzički instrumenti
10. zoološki, botanički i geološki uzorci⁴⁷
11. prijevozna sredstva starija od 75 godina.

Nepokretna dobra

Nepokretna dobra po vrsti naslijeđa dijelimo na:

1. Graditeljsko naslijeđe kojim se smatraju:
 - građevinsko-arhitektonski objekti i građevinske i fortifikacione cjeline, drugi nepokretni objekti, kao i dijelovi objekata i cjelina trajno vezanih za određenu sredinu, te s njima povezana djela monumentalnog i dekorativnog slikarstva, vajarstva i primijenjenih umjetnosti
 - spomeničke cjeline, odnosno naselja ili dijelovi naselja i druge grupe građevina kada čine jedinstvenu cjelinu koja posjeduju vrijednosti i značaj za zajednicu
 - građevinsko-arhitektonski objekti koji su obnovljeni po pravilima konzervatorsko-restauratorske struke⁴⁸, a koji su bili porušeni u periodu 1992–1995. godine ili u nekom drugom periodu, a koji su prije rušenja ispunjavali kriterije za proglašenje zaštićenim ili su imala status zaštićenog dobra ili dobra pod prethodnom zaštitom.
2. Arheološko naslijeđe kojim se smatraju ostaci, objekti, predmeti i svi ostali tragovi čovječanstva iz prošlih perioda:
 - čije će očuvanje i izučavanje pomoći poznavanju historije čovječanstva i njegovog odnosa sa prirodnim okruženjem
 - za koje su iskopavanja ili otkrića glavni izvor informacija o samim dobrima.

Arheološko naslijeđe podrazumijeva: strukture, zgrade, grupe zgrada, graditeljska područja, pokretne objekte, spomenike ostalih vrsta, kao i njihov kontekst, bez obzira da li se nalaze na zemlji, pod zemljom ili pod vodom.⁴⁹

Arheološko naslijeđe je onaj dio materijalnog naslijeđa o kojem primarne informacije mogu dati jedino arheološka istraživanja. Ono sadrži sve ostatke ljudskog postojanja i sastoji se od mjesta na kojima se manifestiraju tragovi ljudskih aktivnosti, napuštene strukture i ostatke svih vrsta (uključujući i one pod zemljom i pod vodom) zajedno sa svim pokretnim materijalom koji je vezan sa njim. Arheološko naslijeđe je osjetljiv i neobnovljivi kulturni resurs.⁵⁰
3. Mjesta koja po svojoj naravi mogu biti:
 - a. mjesta i/ili ostaci dobara koja su prije rušenja u periodu 1992–1995. godine ili u nekom drugom periodu ispunjavala kriterije za proglašenje zaštićenim, ili su imala status zaštićenog dobra ili dobra pod prethodnom zaštitom, a do trenutka donošenja odluke Komisije nisu obnovljena ili je obnovom osiguran kontinuitet

⁴⁷ Ibid.

⁴⁸ O odnosu konzervatorsko-restauratorske struke ka rekonstrukciji vidjeti Riga Charter on authenticity and historical reconstruction in relationship to cultural heritage (oktobar 2000. godine), Warsaw Recommendation on recovery and reconstruction of cultural heritage (maj 2018. godine), kao i <https://en.unesco.org/courier/july-september-2017/reconstruction-changing-attitudes>.

⁴⁹ Valleta konvencija (revidirana), član 1.

⁵⁰ ICOMOS povelja za zaštitu i upravljanje arheološkim naslijeđem, 1990.

izvorne ili adekvatne funkcije; mjestom i ostacima dobara se ni u kom slučaju ne smatraju materijalni ostaci arheološkog naslijeđa

- b. mjesta memorije⁵¹ predstavljaju specifične lokacije sa arhitektonskim ili arheološkim tragovima (dokazima), ili čak specifičnim krajobraznim karakteristikama koje se mogu povezati sa memorijalnim aspektom mjesta. Mjesto mora biti razmatrano unutar različite grupe ljudi i/ili globalne perspektive. Često postoji osnova za brojne, ponekad suprotstavljene interpretacije ovih lokaliteta. Mjesta memorije su mjesta koja posjeduju historijski, društveni ili kulturni značaj zbog onoga što se na tim mjestima desilo u prošlosti. Takva mjesta mogu biti od posebnog značaja zbog njihove uloge u oblikovanju identiteta grupe ljudi, zajednice ili nacije. Na mjestima memorije pridružene (dodatne) vrijednosti mogu biti od većeg značaja nego materijalne i mogu sadržavati (prenositi) mnoštvo značenja, iako materijalni ostaci mogu biti nužni za razumijevanje konkretne (topografske) lokacije značajnih historijskih događaja. Na njima mogu biti podignuta spomen-obilježja i/ili objekti u cilju davanja počasti stradalima na tom lokalitetu.

Nepokretna dobra mogu biti⁵²:

- Pojedinačne građevine – spomenici
- Grupe građevina – graditeljske cjeline
- Kulturno-historijske cjeline – područja.

Pojedinačne građevine – *spomenici*

Pojedinačne građevine (*spomenici*) jesu sve pojedinačne građevine, ostaci ili prepoznatljivi dijelovi građevina, konstrukcije ili dijelovi konstrukcija arheološke prirode, nepokretna monumentalna djela primijenjene umjetnosti, slikarstva ili vajarstva, te ostale pojedinačne strukture koje posjeduju vrijednosti te su od historijskog, arheološkog, umjetničkog, naučnog, društvenog, tehničkog značaja ili drugog značaja. Pojedinačne građevine mogu biti:

- arhitektonsko djelo (građevina građena na osnovu projekta), objekti (građevina građena bez planova) ili konstrukcije
- konstrukcije ili dijelovi konstrukcija arheološke prirode (arheološka kopnena ili podvodna struktura)
- pojedinačni arheološki spomenici/strukture
- ostaci ili prepoznatljivi dijelovi arhitektonskog djela, objekta ili konstrukcije
- nepokretno monumentalno djelo primijenjene umjetnosti, slikarstva ili vajarstva
- ostalo kao natpisi na nepokretnim objektima, pećinsko stanište, djelo ili ostatak tehničke kulture, stare industrije ili infrastrukture i drugo dobro koje je trajno vezano za određeni arhitektonski objekat ili mjesto.

Grupa građevina – *graditeljska cjelina* je grupa odvojenih ili povezanih objekata i/ili struktura, koji su zbog svoje arhitekture, njihove kompaktnosti ili položaja u prostoru od

⁵¹ Definicija mjesta memorije u cijelosti zasnovana na definiciji Site of Memory članovi 47, 48, 51, 52. i 58. Definiciju dao International Coalition of Sites of Conscience, Interpretation of Sites of Memory, Study commissioned by the World Heritage Centre of UNESCO, January 31, 2018.

⁵² Podjela zasnovana na definiciji "kulturnog naslijeđa" definiranoj u Konvenciji za zaštitu kulturnog i prirodnog naslijeđa 1972. godine, a preciziranoj u UNESCO Operational Guidelines poglavlje IIA, paragraf 45, član 1.

interesa za historiju, umjetnost i nauku⁵³, te uključuje i infrastrukturu koja omogućava funkcioniranje objekata u sklopu graditeljske cjeline.

Graditeljske cjeline predstavljaju homogene grupe urbanih ili ruralnih građevina koje su dovoljno koherentne da formiraju topografski definirane cjeline.

Graditeljske cjeline mogu biti sastavljene od: građevina i struktura, njihovih ostataka ili prepoznatljivih dijelova i arheoloških cjelina, a posjeduju vrijednosti te su od historijskog, arheološkog, umjetničkog, naučnog, društvenog, tehničkog ili drugog značaja.

Grupe građevina odnosno graditeljska cjelina može biti sastavljena od:

- arhitektonskih djela, objekata i/ili konstrukcija
- arheoloških cjelina
- ostataka ili prepoznatljivih dijelova arhitektonskih djela, objekata i/ili konstrukcija.

Po svojoj funkciji/namjeni pojedinačne građevine (spomenici) i grupe građevina (graditeljske cjeline) mogu biti⁵⁴:

- Civilne građevine i kompleksi – stambene, stambeno-poslovne, poslovne, građevine javne namjene (administrativne, zdravstvene, sportsko-rekreativne, obrazovne, građevine za kulturu i zabavu), zanatske i industrijske, inženjerske, komunalne građevine i komunalni sistemi i ostale
- Vojne, policijske i odbrambene građevine i kompleksi – fortifikacijski kompleksi, utvrde, baterije, uporišta, vojne građevine, kasarne, karantini, bunker, policijski i zatvorski objekti, spremišta oružja, stražarnice, komandna mjesta (štapske zgrade), skloništa i ostalo
- Sakralne građevine i kompleksi – hramovi raznih konfesija – crkve, džamije, sinagoge, redovnički kompleksi – samostani, tekije i manastiri
- Memorijalne građevine i kompleksi koji se mogu podijeliti na:
 - obilježja, spomenike ili objekte koji ukazuju na građevine povezane sa historijskim ili kulturno-historijskim događajima i ličnostima, grobne i pogrebne građevine, spomen-ploče
 - sepulkralne objekte i cjeline: grupa grobljanskih kapela, stara groblja, nišani, stećci i grobni spomenici umjetničke vrijednosti
- Privredne, naročito industrijske, građevine i kompleksi – građevine za poljoprivredu i stočarstvo, proizvodnju, i naročito industriju, trgovinu i ostalo
- Infrastrukturne građevine i kompleksi – objekti za transport, komunikaciju, vodosnabdijevanje i ostalo
- Urbana oprema (arhitektonsko-skulpturalne građevine, javna plastika)
- Ostalo – dobra koja nisu pobrojana, a predstavljaju svjedočanstvo koje ima civilizacijsku vrijednost također se smatraju nacionalnim spomenikom.

Kulturno-historijske cjeline – područja jesu djela čovjeka ili kombinirani radovi čovjeka i prirode, kao i područja koja uključuju arheološke lokalitete, te područja koja su djelomično izgrađena i dovoljno osebujna i homogena da su topografski definirana sa izraženim historijskim, arheološkim, umjetničkim, naučnim, društvenim, tehnološkim ili drugim značajem.

⁵³ UNESCO Recommendation, 1972. (National level).

⁵⁴ Podjela prema: English Heritage <https://historicengland.org.uk/listing/selection-criteria/listing-selection/>; http://vocabulary.loccloud.eu/Irish_Monuments/index.php?tema=768&/undefined; Lana Križaj, Tezaurus spomeničkih vrsta: podatkovni standard u inventarima graditeljske baštine; Smjernice za kulturno naslijeđe, Tehnički instrumenti za zaštitu i upravljanje naslijeđem, CoE, 2012.

Kulturno-historijske cjeline mogu biti:

- Arheološke zone i lokaliteti (područja i rezervati) što podrazumijeva:
 - arheološko područje ili nalazište je dio zemljišta ili površine pod vodom koji sadrži ostatke građevina i drugih nepokretnih objekata, grobnih i drugih nalaza, kao i pokretne predmete iz ranijih historijskih perioda, a od posebnog su kulturnog i historijskog značaja⁵⁵
 - arheološki rezervati – područja za koja se osnovano smatra da sadrže neistražene, vidljive ili nevidljive tragove ljudskog društva iz prošlih epoha.⁵⁶
- Dijelovi historijskih naselja: urbane i poluurbane cjeline, trgovi, ambijenti, ulice, blokovi, gradski centri, historijske gradske četvrti, seoske cjeline, lječilišni i bolnički kompleksi, historijska parcelacija
 - historijsko-memorijalna područja: mjesta historijskih događaja, spomen-parkovi, mjesta masovnih stradanja, groblja, legendarna područja i mjesta;
 - ruralna područja
 - privredna, i naročito industrijska područja
- Grobljanska područja
 - groblja sa ili bez mauzoleja, turbeta, kapela (groblja koja posjeduju posebne vrijednosti)
 - nekropole sa stećcima
 - mjesta memorije ili mjesta sjećanja.

U skladu sa navedenim, nacionalni spomenici – **nepokretno dobro** po predmetu pravne zaštite mogu biti:

- Pojedinačne građevine (spomenici):
 - građevina ili nepokretno djelo primijenjene umjetnosti
 - pojedinačni arheološki spomenici/strukture
 - mjesta i ostaci pojedinačnih građevina – spomenika
- Grupe građevine (graditeljska cjelina):
 - graditeljske cjeline i kompleksi različitih namjena
 - arheološke cjeline
 - mjesta i ostaci kompleksa građevina – graditeljskih cjelina
 - arheološke zone i lokaliteti (područja i rezervati)
- Kulturno-historijske cjeline (područja):
 - područja kao dijelovi historijskih urbanih i ruralnih naselja
 - arheološke zone i lokaliteti (područja i rezervati),
 - mjesta memorije/sjećanja – područja.

Specifična dobra (Kulturni krajolici)

Kulturni krajolik, definirao UNESCO, predstavlja “kombinirane tvorevine prirode i čovjeka”. Oni su ilustrativni za razvoj ljudskog društva i naselja kroz vrijeme, pod utjecajem fizičkih ograničenja i/ili mogućnosti postavljenih prirodnim okruženjem i sukcesivnim društvenim, ekonomskim i kulturnim silama, i vanjskim i unutrašnjim.⁵⁷

⁵⁵ Prema: Zakon o kulturnim dobrima Srbije ("Sl. glasnik RS", br. 71/94, 52/2011 - dr. zakoni i 99/2011 - dr. zakon), web: https://www.paragraf.rs/propisi/zakon_o_kulturnim_dobrima.html.

⁵⁶ Prema: Vodič za zaštitu arheološke baštine, Vijeće Evrope.

⁵⁷ Operational Guidelines, 2017. godine, dio IIA paragraf 47.

Proširenje pojma kulturnog naslijeđa zahtijeva nove pristupe i metodologije za urbanu zaštitu i prostorni razvoj.⁵⁸

Jednim imenom koje je definirao UNESCO, *specifična dobra* predstavljaju kulturni ambijent koji podrazumijeva sveukupnost nepokretnog, pokretnog i nematerijalnog dobra, koji se odnosi na određeni prostor, uključujući i prirodne karakteristike tog prostora.

Specifična dobra, kako je navedeno u Aneksu 3. UNESCO Operativnog vodiča, podrazumijevaju⁵⁹:

- Kulturne krajolike
- Gradove: historijske gradove i gradske centre
- Rute kulturnog naslijeđa – kulturna ruta je sačinjena od materijalnih elemenata čiji kulturni značaj dolazi od razmjene i višedimenzionalnog dijaloga preko zemlje ili regije, i koji ilustriraju interakciju ili pokret putem rute, u prostoru i vremenu.

Kulturni krajolici

Krajolik je kao entitet zbir svih elemenata određenog područja: prirodnih, kulturnih, geografskih, historijskih, društvenih, umjetničkih i ostalih, a čovjekova percepcija je njegov određujući element.

Različita svojstva kulturnog krajolika izdvajaju ga od ostalih vrsta kulturnog naslijeđa i njihove okoline, tj. područja koja ga čine ili okružuju. Za razliku od graditeljskog naslijeđa, krajolik istovremeno postoji kao artefakt (zasebni entitet) i kao sistem u okviru kojeg se nalaze ostale vrste naslijeđa. Krajolik sadrži: prirodne elemente, značenje koje se kontinuirano razvija i mijenja, a uključuje mnoštvo slojeva i oblika iz raznih historijskih perioda, uzorke, historijske teme i slično.

Kulturni krajolici trebaju biti odabrani na osnovi svojih vrijednosti, na osnovi reprezentativnosti u smislu jasno definirane geo-kulturalne regije, i također na osnovi njihovog kapaciteta da ilustriraju esencijalne i specifične elemente kulture tih regija.

Termin “kulturni krajolik” obuhvata različitost manifestacija interakcije čovječanstva i njegovog prirodnog okruženja. On odražava specifične tehnike održive upotrebe zemljišta, uzimajući u obzir karakteristike i ograničenja prirodnog okruženja u kojem su nastale, i specifični odnos prema tom okruženju.⁶⁰

Zaštita kulturnih krajolika može doprinijeti modernim tehnikama održive upotrebe zemljišta i može održati ili unaprijediti prirodne vrijednosti krajolika.

Kontinuirano postojanje tradicionalnih formi upotrebe zemljišta podržava biološku raznolikost u mnogim dijelovima svijeta, što dodatno potvrđuje potrebu za zaštitom kulturnih krajolika.

Krajolici se svrstavaju u sljedeće tri glavne kategorije (tipove)⁶¹:

- Umjetno (namjerno) razvijen krajolik koji je jasno definirao, dizajnirao i oformio čovjek. Uključuje vrtove i parkove konstruirane zbog estetskih razloga koji su često

⁵⁸ Vienna Memorandum (2005): the “Historic Urban Landscape” approach.

⁵⁹ Operational Guidelines, 2017. godine, Guidelines on the inscription of the specific types of properties on the World Heritage List, Annex 3, strane 80–87 verzije iz 2017. godine. Pored ovdje navedenog, pod specifičnim dobrima se ubrajaju i kanali naslijeđa (Heritage Canals) ali oni, po definiciji datoj u Operational Guidelines, nisu primjenjivi za Bosnu i Hercegovinu.

⁶⁰ World Heritage and the UNESCO Recommendation on Historic Urban Landscape: a holistic approach to conservation UN Convention concerning the protection of the World Cultural and Natural Heritage (1972).

⁶¹ Operativni vodič za provođenje Konvencije za zaštitu svjetskog naslijeđa, UNESCO WHC, 2015.

(ali ne uvijek) povezani sa vjerskim ili drugim monumentalnih građevinama i ansamblima⁶².

- Organski razvijen krajolik, proizlazi iz početnog socijalnog, ekonomskog, upravnog i/ili vjerskog imperativa i razvio se u današnji oblik kroz povezanost sa svojom prirodnim okolinom. Takvi krajolici odražavaju proces evolucije kroz svoj oblik i sastavne elemente. Razvrstavaju se u dvije potkategorije:
 - Reliktни (ili fosilni) krajolik je onaj u kojem je evolucijski proces došao do kraja u nekom vremenu u prošlosti, naglo ili tokom dužeg perioda. Njegove značajne osobine su, međutim, još uvijek vidljive u materijalnom obliku.
 - Obrazovni krajolik je onaj koji zadržava aktivnu društvenu ulogu u savremenom društvu u uskoj povezanosti sa tradicionalnim načinom života, a gdje je proces evolucije još uvijek u toku. U isto vrijeme, pokazuje značajne materijalne dokaze svoje evolucije kroz vrijeme.
- Asocijativni kulturni krajolici, posjeduju izražene vjerske, umjetničke i kulturne veze sa prirodnim elementima, a ne materijalne dokaze kulture koji su u ovom slučaju neznatni ili čak i nepostojeći.

Svaka od kategorija se dalje dijeli u potkategorije koje su usklađene sa UNESCO-vim Operativnim vodičem, a zasnovane na *Worldwide Basic Inventory/Register Card for Cultural Landscape*⁶³.

Potkategorije krajolika su⁶⁴:

Kategorija krajolika stvorenog i nastalog svjesnom namjerom čovjeka, tj. vidljivo oblikovani kulturni krajolik, podijeljena je u potkategorije odnosno vrste:

- Botanički vrtovi i krajolici oblikovani iz naučnih ili utilitarnih razloga: arboretumi, izložbeni, proizvodni i kućni vrtovi, voćnjaci i sl.
- Javni perivojni prostori i artefakti: trgovi, perivojni trgovi, parkovi, perivoji, krajolici sjećanja, groblja, avenije, memorijalna stabla i sl.
- Perivoji i vrtovi uz monumentalne zgrade i/ili sklopove: reprezentativni perivoji uz dvorce i ustanove, lječilišni perivoji, samostanski vrtovi i sl.

⁶² Primjer: Cultural Landscape and Archaeological Remains of the Bamiyan Valley.... is the clearly defined landscape designed and created intentionally by man. <http://whc.unesco.org/en/culturallandscape/#2>.

⁶³ ICOMOS je uspostavio *Međunarodni znanstveni komitet za kulturne krajolike (International Scientific Committee on Cultural Landscape, IFLA)* sa zadaćom pojašnjenja kategorija kulturnih krajolika te za izradu osnovnih smjernica za dokumentiranje (*inventory*). Izrađen je dokument, *Worldwide Basic Inventory/Register Card for Cultural Landscape*. Prema tom dokumentu podjela na kategorije kulturnih krajolika usklađena je s UNESCO-vim *Operational Guidelines*.

⁶⁴ Ovdje iznijeta podjela je preuzeta iz Dumbović Bilušić, Biserka. Prepoznavanje i razvrstavanje krajolika kao kulturnog naslijeđa. Godišnjak zaštite spomenika kulture Hrvatske 36 – 2012. str. 47–66.

Organski razvijani, kontinuirani krajolik uključuje vrste kao što su: historijski urbani⁶⁵ i ruralni⁶⁶, agrikulturni, historijski krajolici tradicionalnih vještina – etnološki krajolici, industrijski⁶⁷ krajolici i sl.

Asocijativni krajolici povezani su historijskim, religijskim, kulturnim, simboličkim ili drugim vezama s elementima prirodnog područja kao mjesta historijskih događaja, nadahnuća za umjetnička djela, muziku i literaturu; kao mjesta religijskog i duhovnog značenja; mjesta ljudskih stradanja, protesta, bitki, ratnih razaranja, mjesta sjećanja, mjesta historijske vrijednosti (paleontološki, geološki krajolici); scenske lokacije i vizuelno upečatljivi elementi, monoliti, stijene i sl.; mjesta povezana sa značajnim ljudima i kulturnim aktivnostima; pretežito prirodna mjesta koja su tokom vremena postala povezana s rekreacijskim korištenjem i ostalim društvenim aktivnostima; mjesta povezana s mitološkim sadržajima, mitovima, folklorom, historijskim događajima i tradicijama; mjesta s duhovnom i/ili

⁶⁵ Urbani i historijski urbani krajolik je gradsko područje pod kojim podrazumijevamo historijsku slojevitost kulturnih i prirodnih vrijednosti, sa širim značenjem od pojma "historijskog centra" ili "graditeljske cjeline" i uključuje širi urbani kontekst i njegovu geografsku postavku. Ovaj širi kontekst uključuje topografiju, geomorfologiju i prirodne značajke. lokaliteta; izgrađeno okruženje, i historijsko i savremeno, infrastrukture iznad i ispod zemlje; otvorene prostore i vrtove, uzorke upotrebe zemljišta i prostornu organizaciju; vizuelne odnose; i sve druge elemente urbane strukture. Također uključuje i društvene i kulturne prakse i vrijednosti, ekonomske procese i nematerijalne vrijednosti baštine koje se odnose na različitosti i identitet. Historijski urbani krajolik uključuje "ansamble bilo kojeg tipa građevina, struktura i otvorenih prostora u svojem prirodnom i ekološkom kontekstu koji čine ljudsko bivanje u urbanom okruženju kroz relevantan vremenski period... ovaj krajolik je oblikovao moderno društvo i ima veliku vrijednost za naše razumijevanje današnjeg života". "Historijski urbani krajolik je uklopljen sa trenutnim i prošlim društvenim izrazima i razvojem koji su uvjetovani mjestom. Sadržava definirajuće elemente koji uključuju upotrebu zemljišta i paterne, prostornu organizaciju, vizuelne odnose, topografiju i tla, vegetaciju, i sve elemente tehničke infrastrukture, uključujući manje objekte i detalje konstrukcije" ... tiče se veza između materijalnog i nematerijalnog naslijeđa i procesa promjene kao urođene svakom ljudskom naselju. "Savremena arhitektura u datom kontekstu treba zauzeti odnos prema svim značajnim planiranim i projektiranim intervencijama u izgrađenom historijskom okruženju, uključujući otvorene prostore, nove konstrukcije, dodatke ili proširenja historijskih građevina i mjesta, i promjene namjene." A New International Instrument: the proposed UNESCO Recommendation on the Historic Urban Landscape, 2011.

⁶⁶ Ruralni krajolik i historijski ruralni krajolik: Geografski određeno područje koje posjeduje značajnu koncentraciju, povezanost i kontinuitet elemenata krajolika ujedinjenih čovjekovim korištenjem i prošlim događajima te estetikom planskog ili fizičkog razvoja. Razlikuje se od okružujuće okoline po vizuelnim promjenama, prostornoj organizaciji, gustoći, mjerilu i starosti: po historijskoj dokumentaciji, različitim povezanostima i uzorcima razvoja. Historijski ruralni krajolik je bio korišten, oblikovan, uređivan i prilagođavan ljudskim aktivnostima, korištenju zemljišta i ostalim zahvatima, kao odraz svakodnevnih tradicijskih djelatnosti, kao što su razni tipovi zemljoradnje, rudarenje, ribolov i sl., pri čemu su vidljive česte promjene u odgovornosti prema prirodi i praktičnim potrebama života. Za razliku od namjerno oblikovanih, ruralni krajolici uglavnom nisu djela nastala na osnovi projekata i planova, teorije ili stavova pejzažne arhitekture. Sadrže materijalna obilježja koja su rezultat historijskog načina korištenja i većinom spontanog razvoja. Dumbović Bilušić, Biserka. "Krajolik kao kulturno naslijeđe – metode prepoznavanja, vrjednovanja i zaštite kulturnih krajolika Hrvatske." Doktorska teza. Arhitektonski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, 2012. web.

⁶⁷ Industrijski krajolici, kao jedan oblik industrijskog naslijeđa, opisani su kao ostaci industrijske kulture koji imaju historijsku, tehnološku, društvenu, arhitektonsku ili naučnu vrijednost, a uključuju zgrade, tehnologiju i prostore koji odražavaju fizičke i društvene procese povezane s industrijom. Historijski industrijski krajolik uključuje postrojenja, različite tvornice, rudnike i ostale zgrade povezane s pripadajućom okolinom. Prepoznaju se dvije vrste: ruralni i urbani industrijski krajolik – određene na temelju lokacije industrijskih zgrada, zemljoradničkom ili urbanom prostoru. Prepoznavanje i razvrstavanje krajolika kao industrijskog podrazumijeva povezanost teritorija i industrijske infrastrukture sa stanovišta funkcionalnih i kulturno-historijskih gledišta. Jedna od definicija industrijskog krajolika glasi: to je krajolik koji je nastao kao rezultanta djelovanja čovjeka u prirodnom ili zemljoradničkom krajoliku s ciljem razvijanja industrijskih aktivnosti u kojem su prisutni materijalni ostaci industrije, kao što su: rudnici ugljena, čeličane, cementare, razne vrste tvornica, brodogradilišta, elektrane itd. Važno obilježje industrijskog krajolika jeste cjelovitost, koju osim glavnih tvorničkih zgrada čine i prateće, specijalističke zgrade za pojedine funkcije (uprava, skladišta, energetska postrojenja) te industrijska infrastruktura, čime se prezentiraju uzorci cjelovitog industrijskog procesa. Takav pristup omogućuje cjelovito sagledavanje industrijskog krajolika kao prostornog entiteta, za razliku od jednostavnog prepoznavanja pojedinih zgrada ili grupa zgrada industrijskog mjesta. Koncept industrijskog krajolika koristi se za vrednovanje materijalnih ostataka industrijskog naslijeđa, pridajući mu pri tome novo značenje i uvjete prilagodbe novom načinu korištenja. Dumbović Bilušić, Biserka. "Krajolik kao kulturno naslijeđe – metode prepoznavanja, vrjednovanja i zaštite kulturnih krajolika Hrvatske." Doktorska teza. Arhitektonski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, 2012. web.

religijskom povezanosti koja može biti spojena s upečatljivom topografijom; mjesta izraza estetskih ideja/ideala/vještina oblikovanja.

Historijski gradovi i gradski centri

Historijski gradovi i gradski centri⁶⁸ dijele se na:

- *Napušteni gradovi*, koji više nisu naseljeni, ali koji osiguravaju nepromijenjenu evidenciju o prošlom vremenu, od značaja za arheologiju i za razumijevanje višestruke i kompleksne funkcije grada koja je nestala.

Vrednovanje gradova koji više nisu naseljeni ne nosi nikakve posebne poteškoće osim onih u vezi sa arheološkim dobrima generalno: kriteriji koji zahtijevaju jedinstvenost ili reprezentativan karakter su doveli do izbora značajnih grupa građevina ili grupa spomenika, nekada i zbog njihovih važnih historijskih veza.

Važno je za urbana arheološka područja da budu listirani kao cjeline. Skup spomenika ili mala grupa građevina nije pogodna da se naglasi mnoštvo i kompleksnost funkcija nestalog grada; ostaci takvog grada bi trebali biti očuvani u cjelovitosti sa prirodnim okruženjem kad god je to moguće;⁶⁹

- *Naseljeni historijski gradovi* koji su se, po svojoj prirodi, razvili i nastaviti će se razvijati pod utjecajem društveno-ekonomskih i kulturnih promjena; zbog čega je procjena njihove autentičnosti i konzervacija otežana. Podrazumijevaju četiri kategorije:
 - a) Gradovi koji su tipični za određeni historijski period, koji su gotovo u cijelosti očuvani i koji nisu ugroženi razvojem. U tom slučaju, grad sa svojim okruženjem treba biti zaštićen.
 - b) Gradovi koji su se razvili i očuvali, ponekad u kombinaciji sa izuzetnim prirodnim okruženjem, prostornu organizaciju i strukture tipične za sukcesivne faze u svojoj historiji. Ovdje jasno definirani historijski dio ima prednost nad savremenim okruženjem.
 - c) Historijski centri koji zauzimaju isto područje kao i stari gradovi i danas su okruženi modernim gradom. U tom slučaju bitno je utvrditi precizne granice u njihovom najširem historijskom obuhvatu i utvrditi mjere za neposredno okruženje.
 - d) Područja ili izolirane enklave, koje su opstale iako u lošem stanju, i osiguravaju dosljednu evidenciju o karakteru historijskog grada koji je nestao. U takvim slučajevima preživjelo područje i građevine trebaju biti dostatne da svjedoče o bivšoj cjelini.

Vrednovanje naseljenih historijskih gradova je često problematično, zbog krhkosti njihovog urbanog tkiva (koje je u mnogim slučajevima ozbiljno narušeno od industrijske revolucije pa nadalje) i zbog velike brzine urbanizacije.

Da bi se kvalificirali za proglašenje, gradovi moraju biti od arhitektonskog značaja i ne trebaju se razmatrati samo na intelektualnoj osnovi uloge koju su imali u prošlosti ili vrijednosti historijskog simbola.

⁶⁸ Historic Towns and Town Centres je, jednako kao i a) Cultural Landscapes; c) Heritage Canals; d) Heritage Routes, UNESCO u Operational guidelines 2012., izdvojio kao posebne tipove kulturnih i prirodnih dobara te su za njihovu valorizaciju date posebne smjernice. (*Guidelines on the Inscription of Specific Types of Properties on the World Heritage List - The World Heritage Committee has identified and defined several specific types of cultural and natural properties and has adopted specific guidelines to facilitate the evaluation of such properties when nominated for inscription on the World Heritage List*. Daljnje definicije i smjernice su u Aneksu 3).

⁶⁹ World Heritage and the UNESCO Recommendation on Historic Urban Landscape: a holistic approach to conservation UN Convention concerning the protection of the World Cultural and Natural Heritage (1972).

Također je za proglašenje neophodno da prostorna organizacija, struktura, materijali, forme i, kada je moguće, funkcije grupe građevina esencijalno odražavaju civilizaciju ili slijed civilizacija na tom prostoru.

- *Novi gradovi dvadesetog (20) stoljeća* čija izvorna urbana organizacija je prepoznatljiva, a njihov budući razvoj je nekontroliran⁷⁰.

Teško je procijeniti kvalitet novih gradova dvadesetog stoljeća. Historija će pokazati koji od njih će najbolje poslužiti kao primjeri savremenog gradskog planiranja.

Rute kulturnog naslijeđa

Koncept rute naslijeđa (heritage routs, kulturna ruta ili koridori naslijeđa) zasniva se na:

- dinamici kretanja i ideji razmjene uz kontinuitet korištenja u prostoru i vremenu
- podrazumijeva razmjenu i dijalog između područja koji može biti religiozan, trgovački, administrativni i dr.
- može podrazumijevati dinamičan kulturni krajolik
- pored materijalnih dokaza koji svjedoče o značaju kulturne rute uključuje i nematerijalne, simboličke dimenzije⁷¹
- pravce kojima se prostirao utjecaj kulture određene civilizacije kroz historiju⁷².

Ne moraju pripadati istom kulturno-historijskom korpusu, ali imaju izraženu poveznicu identifikacije po, recimo, namjeni koja je uvjetovala stvaranje tih područja, karakterističnom načinu života, tradiciji i kulturi grupe ljudi koji se identifikuju sa prostorom. Predstavlja jedinstven i izvanredan mozaik materijalne i nematerijalne baštine bitne za razumijevanje baštine stanovništva kao njihove zasebne identifikacije, koja je preživjela do danas.⁷³

Koncept kulturnih ruta se pokazao kao bogat i plodan, nudeći okvir u kojem uzajamno razumijevanje, višestruk pristup historiji i kultura mira mogu djelovati zajedno. Kulturna ruta je sačinjena od materijalnih elemenata čiji kulturni značaj dolazi od razmjene i višedimenzionalnog dijaloga preko zemlje ili regije, i koji ilustriraju interakciju ili pokret putem rute, u prostoru i vremenu.

Identifikacija kulturne rute je bazirana na skupu snaga i materijalnih elemenata, svjedočanstva značaja same rute.

Uvjeti autentičnosti se trebaju primijeniti na osnovi značaja i drugih elemenata koji čine kulturnu rutu. Uzet će se u obzir dužina rute, i možda koliko se danas koristi, kao i legitimne želje ljudi na koje će proglašenje imati utjecaj.

Ovo će se sve uzeti u obzir unutar prirodnog okvira rute i njenih nematerijalnih i simboličkih dimenzija.

Serijska dobra

Serijsko dobro, koje je karakteristično za određeno geografsko područje, unutar jedne zemlje ili više zemalja, može sadržavati više historijskih građevina, graditeljskih cjelina ili područja koje pripadaju istom kulturno-historijskom korpusu i istoj vrsti naslijeđa koje je karakteristično za određeno geografsko područje⁷⁴.

⁷⁰ Operativni vodič za provođenje Konvencije za zaštitu svjetskog naslijeđa, UNESCO WHC, 2015.

⁷¹ Operativni vodič za provođenje Konvencije za zaštitu svjetskog naslijeđa, UNESCO WHC, 2015.

⁷² Naprimjer, osmanske, austrijske i sl.

⁷³ Dumbović Bilušić, Biserka., "Krajolik kao kulturno naslijeđe – metode prepoznavanja, vrjednovanja i zaštite kulturnih krajolika Hrvatske." Doktorska teza. Arhitektonski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, 2012. web.

⁷⁴ Operativni vodič za provođenje Konvencije za zaštitu svjetskog naslijeđa, UNESCO WHC, 2015.

III. VREDNOVANJE DOBRA

Valorizacija je proces koji se sastoji od utvrđivanja vrijednosti dobra putem:

- tipologije vrijednosti
- analize kriterija odnosno kvalifikatora vrijednosti
- analize konteksta, stanja i ekonomskog potencijala dobra, te
- utvrđivanja značaja dobra.

Utvrđivanje vrijednosti dobra

Vrijednosti nacionalnog spomenika su ono što generira njegov veliki značaj za grupu stanovnika Bosne i Hercegovine koji dijele zajedničku kulturu, historijsko, vjersko ili etničko naslijeđe.

Pojam vrijednosti – definiranje pojma i termina

Sve ono što se vremenom očuvalo znači da je za ljude imalo određenu vrijednost. Vrijednost može biti implicitna i eksplicitna, općeprihvaćena u najširem smislu.

Pojam vrijednosti se prepoznaje u svim vidovima društvene svijesti i vrši psihološki, logički, sociološki, historijski, kulturni, estetski, moralni ekonomski i drugi utjecaj na osjećanje pripadnosti, od pojedinca do najšire univerzalne zajednice, ukupnog svijeta.

Vrijednost može biti različita i kako bi se utvrdila vrijednost nekog dobra primjenjuje se postupak vrednovanja. Općim vrednovanjem utvrđuje se značaj dobara za grupu ljudi. Za nacionalne spomenike potrebno je posebno razumijevanje vrijednosti.

Razumijevanje vrijednosti

Pokretno ili nepokretno dobro, specifično i mješovito, te serijska dobra nominirana za nacionalni spomenik Bosne i Hercegovine, moraju imati **značaj za grupu ljudi sa zajedničkom kulturnom, historijskom, vjerskom ili etničkom baštinom** da bi stekla status nacionalnog spomenika Bosne i Hercegovine.⁷⁵

Vrednovanje naslijeđa je sistematski i sveobuhvatan proces kojim se određena dobra proglašavaju dobrima od izuzetno velikog ili od velikog značaja za grupu ljudi koji dijele zajedničku kulturu, historijsko, vjersko ili etničko naslijeđe.

Odluke o zaštiti i upravljanju naslijeđem su zasnovane na kulturnom značaju, odnosno artikulaciji vrijednosti naslijeđa. Vrijednosti su jedna od bitnih osnova donošenja svake mjere zaštite naslijeđa i, nakon toga, jedna od osnova za upravljanje naslijeđem. Procjena vrijednosti, kao proces, zasniva se na identifikaciji svih vrijednosti predmetnog dobra, njihovom opisu te integraciji, međusobnom poređenju i rangiranju prepoznatih vrijednosti, a s ciljem da se definira značaj svakog dobra. Proces procjene vrijednosti dobra se zasniva na korištenju definiranih alata: tipologije vrijednosti, razgovora sa svim zainteresiranim stranama, primjeni metoda za elaboraciju vrijednosti.⁷⁶

Vrednovanje naslijeđa se vrši u skladu sa:

- naučnim znanjem i iskustvom u oblasti kojoj dobro pripada

⁷⁵ Parafrazirano prema Aneksu 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini (član 6).

⁷⁶ Bazirano na Erica Avrami, Randall Mason, Marta de la Torre (2000) Values and Heritage Conservation, Research Report, The Getty Conservation Institute, Los Angeles i Marta de la Torre, editor (2002) Assessing the Values of Cultural Heritage, Research Report, The Getty Conservation Institute, Los Angeles.

- raspoloživim podacima i dokumentacijom koji se odnose na dobro (inventar, istraživanje, procjena, proučavanja, izvještavanja)
- istraživanjem na terenu sa definiranim ciljem koji je specifičan za dobro o kojem se radi uz ocjenu stanja
- rezultatima dodatnih, namjenskih poduzetih istraživanja o dobru i njegovoj povezanosti/odnosu sa drugim kategorijama dobara, ili ličnostima, zajednicama i regionima
- razgovorima sa svim zainteresiranim stranama u kojima se nastoje prikupiti informacije o vrijednostima koje svaki zainteresirani pojedinac pripisuje predmetnom dobru.

Vrednovanje nepokretnih dobara se vrši:

- zajedno sa pokretnim dobrima koja su sastavni dio nepokretnog naslijeđa, odnosno dobrima koja su trajno povezana/spojena za samu građevinu/strukturu ili su vezana za njegovu primjenu/funkciju
- zajedno sa nematerijalnim naslijeđem koje čini neodvoji dio materijalnog naslijeđa
- odvojeno od zaštitnih zona, ali u njihovom kontekstu.

Ukoliko pokretna dobra (zbirka ili pojedinačni predmeti) nisu sastavni dio nepokretnog dobra procjenjuju se nezavisno.

Nematerijalno naslijeđe, kao zasebna i odvojena cjelina od materijalnog u posmatranju i vrjednovanju, nisu predmet nadležnosti Komisije.

Vrednovanje naslijeđa je jedan od bitnih osnova za donošenje mjera za zaštitu i upravljanje naslijeđem, odnosno:

- definiranje ili redefiniranje granica nacionalnih spomenika i njihovih zaštićenih zona
- definiranje ili redefiniranje režima zaštite
- definiranje značaja dobra
- izvještavanje i monitoring o vrednovanim dobrima.

Dobra se vrednuju prema sljedećim kriterijima:

- Suštinska svojstva dobra – Kvalifikatori vrijednosti
- Funkcija i značaj dobra – Tipologija vrijednosti
- Opće značajke dobra – Stanje dobra (starost, očuvanost i ugroženost)
- Specifični kriteriji prema vrsti dobra ili njegovim posebnim karakteristikama, kojim se utvrđuje njegova opća ili posebna vrijednost.

Suštinska svojstva dobra – Kvalifikatori vrijednosti⁷⁷

Kvalifikatori vrijednosti pomažu određivanje stepena značaja određenog dobra, odnosno pomažu odgovoriti na pitanje koji aspekti vrijednosti su najznačajniji.

Kvalifikatori, samo po sebi, nisu izvor značaja, ali bitno utječu na uvećanja ili smanjenje percepcije značaja određenog dobra.

Suštinska svojstva odnosno kvalifikatori vrijednosti su:

- a. Autentičnost (stanje autentičnosti)
- b. Jedinstvenost, rijetkost i reprezentativnost
- c. Integritet/cjelovitost/potpunost (stepen integriteta/cjelovitosti/potpunosti)
- d. Kontekst dobra (ambijentalno/pejzažni, historijski, fizički) i
- e. Fizičko stanje, naročito kompaktnost (fizička cjelovitost).

a. Autentičnost⁷⁸

Autentičnost ili "test autentičnosti" (prema UNESCO Operational Guidelines) je mjera esencijalne istinitosti vrijednosti uspostavljenih kroz kriterije.

Stanje autentičnosti zavisi od vrste dobra i njegovog kulturnog konteksta. Dobra, u skladu sa navedenim, smatra se da zadovoljavaju uvjete (test) autentičnosti ako su njihove (kulturne) vrijednosti istinito i argumentirano izražene kroz različite attribute (parametre) uključuju:

- oblik i dizajn
- materijali i građa
- korištenje i funkcija
- tradicije, tehnike i sisteme upravljanja
- lokacija i prostorni kontekst
- jezik i druge oblike nematerijalnog naslijeđa
- duh i osjećaj i
- drugi unutarnji i vanjski faktori.

Atributi kao što su duh i osjećaj nisu dovoljni sami po sebi za procjenu autentičnosti i ne mogu se lako prilagoditi praktičnim primjenama uvjeta autentičnosti, ali su ipak važni pokazatelji karaktera i duha/osjećaja dobra, posebno u zajednicama koje održavaju tradiciju i kontinuitet kulture te odražavaju njihov kulturni identitet.

⁷⁷Autentičnost, integritet i jedinstvenost nisu vrijednosti same po sebi, već kvalifikatori svake druge pojedine vrijednosti, kako ih identifikuju pojedini autori. U UNESCO Operational Guidelines su izdvojeni od vrijednosti i uz dobro vezani kao stanje autentičnosti i integriteta. Pored Operational guidelines, pojam kvalifikator vrijednosti kao i njihovo određenje je bazirano na Harald Fredheim & Manal Khalaf (2016) (*The significance of values: heritage value typologies re-examined*, International Journal of Heritage Studies, 22:6, 466-481, DOI: 10.1080/13527258.2016.1171247), kao i na samom Nara dokumentu o autentičnosti u kojem je navedeno da se *Authenticity, considered in this way and affirmed in the Charter of Venice, appears as the essential qualifying factor concerning values*. Kvalificiranje vrijednosti se javlja i u drugim dokumentima poput Marta de la Torre, editor (2002) *Assessing the Values of Cultural Heritage*, Research Report, The Getty Conservation Institute, Los Angeles.

⁷⁸Following the Nara Document, authenticity has come to be seen by professionals as a measure of reliability, credibility or truthfulness of heritage (ICOMOS 1994, §13; cf. ICOMOS New Zealand 2010, 9) with regard to the relationships from which its values arise, and could thereby apply to at least some aspects of 'intangible' heritage (Blake 2002, 74). Depending on the nature of the cultural heritage, its cultural context, and its evolution through time, authenticity judgments may be linked to the worth of a great variety of sources of information. Aspects of the sources may include form and design, materials and substance, use and function, traditions and techniques, location and setting, and spirit and feeling, and other internal and external factors. The use of these sources permits elaboration of the specific artistic, historic, social, and scientific dimensions of the cultural heritage being examined. (Nara document).

U skladu sa navedenim, autentičnost se ogleda kroz razne atribute, a u slučaju srušenih/rekonstruiranih dobara prvenstveno kroz: lokaciju/položaj u prostoru, duhovnost i osjećaje te upotrebu i funkciju.

U slučaju rekonstruiranih dobara, autentičnost atributa materijalne očuvanosti, očuvanosti strukture, forme i dizajna su primjenjive, ali se ne mogu posmatrati jednako kao u slučaju dobara koja nisu bila oštećena ili uništena. Fokus je na autentičnosti dokumentacije na osnovu koje je izvršena rekonstrukcije izvorne forme i oblika.

b. Jedinstvenost, rijetkost i reprezentativnost

Jedinstvenost, rijetkost i reprezentativnost se najčešće odnose i kvalifikuju historijsku, dokumentarnu i estetsku vrijednost.

Ako je mjesto, objekat ili izraz/proces tipa koji je već rijedak ili postoji opasnost da nestane, njegova vrijednost će biti povećana, naročito ako je izloženo degradaciji ili nerazumnim upravljanjem ili intervencijom/zaštitom.

Rijetkost se identifikuje kada dobro demonstrira rijedak, ne čest ili ugrožen primjerak, odnosno aspekt naslijeđa Bosne i Hercegovine; kada je dobro bitno za rijetke, ugrožene ili neuobičajene strukture, krajolike ili fenomene; odnosno kada je bitno jer demonstrira određen način života, običaja, procesa, upotrebe zemljišta, funkcije ili dizajna koji se više ne prakticira ili je u prijetnji od izumiranja.⁷⁹ Također, rijetkost se identifikuje i kada dobro predstavlja vrhunsko umjetničko ili arhitektonsko djelo ili ga je izgradio vrhunski umjetnik ili graditelj.

Reprezentativnost se identifikuje kada je dobro značajno jer demonstrira karakteristike određenih kategorija kulturnih mjesta ili područja. Bitno je zbog demonstriranja osnovnih karakteristika u rasprostranjenosti krajolika ili okoliša, atributa po kojima se identifikuje pripadnost određenoj kategoriji te zbog demonstriranja osnovnih karakteristika rasporeda ljudskih aktivnosti u okruženju/okolišu (uključujući način života, filozofiju, običaje, procese, upotrebu zemljišta, funkciju, dizajn ili tehniku)⁸⁰

c. Integritet/cjelovitost/potpunost

Integritet predstavlja jedan od uvjeta za proglašenje dobra nacionalnim spomenikom, kao ključni faktor u identifikaciji i definiranju dobara naslijeđa i predstavlja mjeru cjelovitosti i očuvanosti dobra, njegovih vrijednosti i njegovog okruženja (kao što je definirano Operativnim smjernicama za prirodno naslijeđe od 1977., i za Kulturno naslijeđe od 2005. godine).

Integritet je mjera cjelovitosti i netaknutosti prirodnog i/ili kulturnog naslijeđa i njegovih atributa.

Integritet mora nužno biti povezan s kvalitetama koje se vrednuju u određenom dobru.⁸¹

Procjena stanja integriteta uključuje u kojoj mjeri dobro:

- uključuje sve elemente potrebne da izrazi svoje vrijednosti
- jeste odgovarajuće veličine kako bi se osigurala potpuna zastupljenost karakteristika i procese koji doprinose njegovom značaju
- pati od štetnih učinaka razvoja i/ili zanemarivanja.⁸²

⁷⁹The Assessment Criteria for Cultural Heritage Significance, Government of Western Australia, State Heritage Office the Assessment, State Heritage Office.

⁸⁰Ibid.

⁸¹Jokilehto J. Considerations on authenticity and integrity in world heritage context. City & Time 2 (1): 1. 2006. [online] URL:<http://www.ct.ceci-br.org>.

⁸² Operational Guidelines, 2015.

Nivo “dovoljnog” stepena integriteta (dovoljan stepen integriteta da se prenesu, predstave ili koji sadrži vrijednosti i kvalitete za koje se procjenjuje da su od značaja) treba se procijeniti ispitivanjem stepena ukupnih promjena u izgledu strukture, imajući u vidu broj štetnih promjena.⁸³

Procjena integriteta podrazumijeva sljedeće attribute:

- potpunost (fizička cjelovitost – kompaktnost)
- kontinuitet upotrebe
- kompletnu zastupljenost značajki i procesa koji prenose značenje dobra
- nenarušenost stanja
- socijalno-funkcionalni integritet⁸⁴
- vizuelni integritet.

Potpunost podrazumijeva stepen opstalih komponenti prvobitne ili primarne faze dobra i njegovog okruženja/sredine; ili korištenje autentičnih tehnika ili proizvodnih alata i/ili izvođačkih tradicija.

Kontinuitet upotrebe – dokaz kontinuiteta upotrebe može povećati vrijednost mjesta, predmeta ili procesa, posebno ako se i dalje može koristiti nakon proglašenja kao pokazno mjesto, predmet ili proces i /ili kulturni izraz.

Vizuelni utjecaj ne utječe samo na integritet dobra, nego i na njegovu autentičnost. Oni mogu dovesti u pitanje zaštitu i upravljanje, kao i našu percepciju kriterija. Prema tome, treba se uzeti u obzir vizuelni utjecaj na vrijednosti dobra.

Vizuelni integritet [osobina] je element integriteta i treba biti definiran posebno za svako dobro, zavisno od njegove izuzetne univerzalne vrijednosti. Ključni parametri za procjenu vizuelnog integriteta mogu uključivati formu i dizajn, materijale, lokaciju i kontekst, kao i duh mjesta.⁸⁵

d. Kontekst dobra

U cilju uspostavljanja adekvatnih mjera zaštite i osiguranja očuvanja dobra za buduće generacije, neophodno je sagledati i analizirati i kontekst dobra. Kontekst podrazumijeva relacijske odnose sa okolinom (ambijentalni/pejzažni kontekst), okoliš (fizički kontekst) te samo fizičko stanje dobra i rizike po njega. Kontekst dobra je od iznimne važnosti za sagledavanje i razumijevanje dobra, direktno utječe na njegovo vrednovanje i utvrđivanje značaja, pa samim tim je veoma bitan za utvrđivanje zona i mjera zaštite.

⁸³ Štetnih promjena, naprimjer: Obnovljeni temelji, premještanje dimnjaka, modernizirani trijem, zamjena originalnih prozora, degradacija okruženja, “savremeni pristup” u interpretaciji folkloru, izvođenju ili u procesu ručne izrade itd.

⁸⁴ Socijalno-funkcionalni integritet mjesta upućuje na identifikaciju funkcija i procesa na kojima se zasniva njegov razvoj s vremenom, poput onih povezanih s interakcijom u društvu, duhovnim odgovorima, korištenjem prirodnih resursa i pokretima naroda. Prostorna identifikacija elemenata koji dokumentiraju takve funkcije i procese pomaže u definiranju strukturne cjelovitosti mjesta, što se odnosi na ono što je tokom vremena preživjelo od svoje evolucije. Ti elementi daju svjedočanstvo kreativnom odgovoru i kontinuitetu u izgradnji struktura i daju osjećaj prostornoj cjelovitosti područja. Vizuelni integritet, umjesto toga, pomaže u definiranju estetskih aspekata koje predstavljaju područje. Na takvim dimenzijama integriteta može se zasnivati razvoj sistema upravljanja, kako bi se zagarantiralo da se pridružene vrijednosti ne bi potkopale. Jokilehto J. Considerations on authenticity and integrity in world heritage context. City & Time 2 (1): 1. 2006. [online] URL: <http://www.ct.ceci-br.org>.

⁸⁵ Vizuelni integritet i vizuelni utjecaj – Preporuke UNESCO konferencije održane u Agri u Indiji, 6–9. marta 2013.

Ambijentalno/pejzažni kontekst

Ambijentalni/pejzažni kontekst se mora analizirati i uzeti u obzir prilikom utvrđivanja zona i mjera zaštite jer:

- prostorni faktori identiteta naslijeđa određuju prepoznatljivost, izvornost i posebnost dobra
- na osnovi (između ostalog i) ambijentalnog konteksta predlažu se kriteriji za nove zahvate i upotrebu naslijeđa (prostorno-urbanistički, prostorno-pejzažni, arhitektonski, kulturno-historijski, ekonomski, pravni i drugi) te predlažu metode vrednovanja, planiranja i projektiranja u prostoru.

Ambijentalni kontekst ne treba zamijeniti za ambijentalnu vrijednost. Ambijentalna vrijednost je jasno definirana vrijednost koju posjeduje samo dobro unutar određenog prostornog obuhvata. Ambijentalni kontekst je posmatranje i razumijevanje dobra i prostora koji ga okružuje u međusobnoj relaciji (dobra spram okruženja i okruženja spram dobra). Kulturni ambijent podrazumijeva sveukupnost nepokretnog, pokretnog i nematerijalnog dobra, koji se odnosi na određeni prostor, uključujući i prirodne odlike tog prostora.

Razmatranje ambijentalnog konteksta podrazumijeva:

- odnos oblika prema ostalim dijelovima cjeline
- značenja u strukturi i ukupnoj slici naselja ili graditeljske odnosno prirodno-graditeljske cjeline
- objekat ili grupa objekata je dio cjeline ili područja⁸⁶
- odnos dobra sa ostalim dobrima (lokalitetima ili spomenicima) u neposrednoj blizini, kao i sa širim predjelom i okruženjem. Pojedinačne komponente u okviru složenih građevinskih ili arheoloških lokaliteta teško mogu biti razumljive ukoliko se ocjenjuju ili označuju zasebno (npr. vodenica bez mliniskog potoka i vodotoka). Dobra sa funkcionalnom povezanošću mogu biti rasprostranjena na većoj teritoriji (npr. objekti za topljenje željeza i rudnici ili srednjovjekovne tvrđave i lovišta). Bit će slučajeva kada je određeno dobro snažno povezano sa karakteristikama drugih sadržina (kao što je znameniti objekat od vrijednosti za gradski predio/pejzaž). Dobro čije je okruženje potpuno degradirano može ispunjavati manje uvjeta za označavanje od onog čije je okruženje ostalo neokrnjeno.

Prilikom analize ambijentalnog/pejzažnog konteksta neophodno je posebno voditi računa o:

- istaknutosti pejzažnog karaktera (koherentnost, kompleksnost, prostorni identitet)
- rijetkosti
- reprezentativnosti
- agro-biodiverzitetu
- asocijacijskom značaju
- historijskom značaju
- interesu za opstanak
- integritetu.

Kontekst u okviru postojećih znanja

Predstavlja one karakteristike koje se odnose na mjesto na kome se neko dobro nalazi u okviru postojećih znanja kako naučnih, materijalnih, historijskih, tako i u okviru društvenih procesa, kulturnih procesa, političkog okvira i slično.

⁸⁶ Kriteriji za donošenje odluke o proglašenju dobra nacionalnim spomenikom ("Službeni glasnik BiH", br. 33/02 i 15/03).

Fizički kontekst

Fizički kontekst predstavlja one karakteristike koje se odnose na mjesto na kome se neko dobro nalazi kako u svom fizičkom okruženju tako i u okviru postojećih znanja.

Fizički kontekst mora biti analiziran kroz odnos dobra sa ostalim dobrima (lokalitetima ili spomenicima) u neposrednoj blizini, kao i sa širim krajolikom i općijim okruženjem. Individualne komponente u okviru složenih graditeljskih ili arheoloških lokaliteta teško mogu biti razumljive ukoliko se ocjenjuju ili označavaju posebno (npr. mlinica bez vodotoka), a u obzir treba uzeti i činjenicu da dobra sa funkcionalnom povezanošću mogu biti rasprostranjena na većoj teritoriji (npr. objekti za obradu željeza). Posebni slučajevi mogu biti kada je određeno dobro snažno povezano sa karakteristikama drugih sadržina (kao što je znameniti objekat od vrijednosti za gradski krajolik). Dobro čije je okruženje potpuno degradirano može ispunjavati manje uvjeta za vrednovanje od onog čije je okruženje ostalo neokrnjeno.

e. Fizičko stanje

Stanje dobra se može shvatiti kao mjera nekog ranijeg oštećenja dobra i ranjivost na oštećenja u budućnosti. **Trenutno stanje dobra direktno ne utječe na njegov značaj.**⁸⁷

Trenutno stanje osnovnih elemenata i materijala, od kojih je dobro napravljeno, može predstavljati problem za vrednovanje dobra, jer može onemogućiti uvid u sve vrijednosti dobra.

Stoga se stanje dobra razmatra isključivo u cilju davanja prijedloga mjera zaštite, i budućih mogućih namjena i korištenja dobra.

Kriteriji vrednovanja funkcije i značaja – Tipologija vrijednosti

Kriteriji vrednovanja funkcije i značaja su izraženi kroz tipologiju vrijednosti.⁸⁸

Kriteriji vrednovanja funkcije i značaja su:

- a. Historijska vrijednost dobra
- b. Umjetnička i estetska vrijednost dobra:
 - prostorna organizacija
 - kompozicija volumena
 - kvaliteta obrade
 - proporcijski odnosi
 - konstrukcijsko rješenje
 - primijenjeni materijali
 - kvalitet obrade
 - primijenjeni detalji i dekorativni elementi
- c. Dokumentarna i naučna vrijednost dobra:
 - materijalno svjedočanstvo o svim, a naročito manje poznatim historijskim periodima

⁸⁷“Condition can be understood as a measure of past damage and vulnerability to damage in the future. Due to the recognition that damage is a values-based term, condition qualifies significance and should not be considered a heritage value.” Fredheim, L. Harald. Khalaf, Manal. “The Significance of Values: Heritage Value Typologies Re-Examined.” International Journal of Heritage Studies. 22:6,466-481, DOI: 10.1080/13527258.2016.1171247. str. 480.

⁸⁸ Tipologija vrijednosti je bazirana na Burra povelji (The Australia ICOMOS Charter for Places of Cultural Significance (The Burra Charter) 2013., član 1.2., Australia ICOMOS Practice Note Version 1, November 2013. – zasnovano na the Burra Charter) i tipologiji razrađenoj od English Heritage 2008. (English Heritage *Conservation Principles, Policies and Guidance for the Sustainable Management of the Historic Environment*, , 2008.).

- svjedočanstvo o historijskim mijenama
 - djelo značajnog umjetnika ili graditelja
 - svjedočanstvo o određenom tipu, stilu ili regionalnom izrazu i/ili
 - svjedočanstvo o tipičnom načinu života u određenom periodu
- d. Društvena vrijednost dobra:
- duhovna (ontološka) vrijednost
 - simbolička vrijednost
 - sakralna vrijednost
 - tradicionalna vrijednost
 - vezanost za rituale ili obrede, koji mogu biti odraz prošlih kultura ili današnjih percepcija duha mjesta
 - vrijednost za zajednicu.

a. Historijska vrijednost dobra⁸⁹

Historijska vrijednost obuhvata sve aspekte historije dobra, naprimjer historiju estetike, umjetnosti, arhitekture, nauke, duhovnosti i društva.

Historijska vrijednost podrazumijeva vezu dobra sa ljudima, događajima, mjestima ili određenim temama. Uključuje doprinos dobra razumijevanju historijskih veza i odnosa, gdje do izražaja dolazi doprinos u osvjetljavanju uvjeta života u vremenu kada je dobro nastalo, kada je bilo u upotrebi, te njegov doprinos stvaranju osjećaja kontinuiteta s prošlošću i tradicijom. Ta veza može biti ilustrativna:

- dobro ilustrira značajnu ličnost ili događaj ili
- asocijativna: dobro asocira na određeni period, historijsku slojevitost, ličnost, porodicu ili događaj.⁹⁰

Ideja ilustriranja aspekata historije ili prahistorije – percepcija nekog mjesta kao poveznice između prošlosti i sadašnjosti ljudi – razlikuje se od dokumentarne vrijednosti. Ilustrativna veza zavisi od vidljivosti dokaza (naprimjer podzemnih ostataka) za razliku od dokumentarne vrijednosti. Dobra koja posjeduju historijsku vrijednost također mogu imati i manje izraženu dokumentarnu vrijednost. Tako naprimjer, historijski objekat ne mora ilustrirati prošle periode, nego samo namjere svojih tvoraca. Međutim, kulturni (planirani) krajolik može posjedovati veliku dokumentarnu vrijednost ilustrirajući jedinstvenost područja i aspekte društvene organizacije⁹¹.

Asocijativni aspekt historijske vrijednosti se ogleda i u tome da neka dobra imaju značaj za kolektivnu svijest ili za ljude koji ih koriste ili su ih koristili. Podrazumijeva identifikaciju sa važnom ličnošću, značajnim događajem ili bitnim dijelom kulture u Bosni i Hercegovini (ili šire, sa međunarodno značajnim ličnostima ili događajima).⁹²

⁸⁹ "Asocijativni aspekti vrijednosti su oni koji izražavaju značajne veze. To mogu biti veze sa ljudima, događajima, mjestima, običajima i praksama, tradicijama, pričama, predmetima itd. Ovaj termin pokriva mnogo toga što je bilo definirano "historijski" u drugim tipologijama, što, između ostalog, pomalo zbunjujuće povezuje historiju i memoriju (pamćenje). Treba, međutim, napomenuti da gotovo sve tradicionalne "vrijednosti" mogu imati asocijativni aspekti. Izraz "asocijativni" također pokazuje da te aspekte vrijednosti mogu identifikovati stručnjaci ili nestručnjaci te da veze mogu biti od značaja čak i tamo gdje se široko smatraju izmišljenim." Fredheim, L. Harald. Khalaf, Manal. "The Significance of Values: Heritage Value Typologies Re-Examined." International Journal of Heritage Studies. 22:6,466-481, DOI: 10.1080/13527258.2016.1171247. str. 474.

⁹⁰ Operativni vodič za provođenje Konvencije za zaštitu svjetskog naslijeđa, UNESCO WHC, 2015.

⁹¹ English Heritage. *Conservation Principles – Policies and Guidance for the Sustainable Management of the Historic Environment.*, 2008.

⁹² Smjernice Vijeća Evrope za kulturno naslijeđe – Tehnički instrumenti za zaštitu i upravljanje naslijeđem, septembar 2012. godine, str. 54.

b. Umjetnička i estetska vrijednost dobra⁹³

Estetska vrijednost se odnosi na čula i osjetilni doživljaj dobra (svih pet čula). Estetske kvalitete mogu uključiti koncept ljepote i formalne estetske ideale. Estetski izrazi su pod utjecajem određene kulture.

Umjetnička i estetska vrijednost dobra proizlazi iz načina na koji je dobro nastalo, bilo kao rezultat svjesnog dizajna ili naizgled kao slučajan ishod razvoja ili korištenja dobra tokom vremena, a koji kod ljudi pobuđuje emotivne ili intelektualne reakcije⁹⁴. Prema Pravilniku Komisije o kriterijima vrednovanja dobara, podjeli po predmetu zaštite i postupku kategorizacije nacionalnih spomenika, umjetnička i estetska vrijednost se određuje na osnovi:

- kvaliteta obrade
- kvaliteta materijala
- proporcija
- kompozicije
- vrijednosti detalja i/ili
- vrijednosti konstrukcije
- prostorne organizacije.

c. Dokumentarna i naučna vrijednost dobra⁹⁵

Dokumentarna i naučna vrijednost se referira na kontekst informacije o dobru te njegove mogućnosti da "otkrije" činjenice o određenim aspektima prošlosti dobra kroz: ispitivanja, istraživanja, uključujući i upotrebu arheoloških tehnika. Relativna naučna vrijednost zavisi od važnosti informacije odnosno podatka, njegovoj rijetkosti, kvalitetu i reprezentativnosti te potencijalu da doprinese budućim značajnim podacima o samom dobru ili pokrene važna istraživačka pitanja.

Dokumentarna vrijednost proizlazi iz mogućnosti nekog dobra da predstavlja:

- materijalno svjedočanstvo o manje poznatim historijskim periodima
- svjedočanstvo o historijskim mijenama
- djelo značajnog umjetnika ili graditelja
- svjedočanstvo o određenom tipu, stilu ili regionalnom maniru i/ili
- svjedočanstvo o tipičnom načinu života u određenom periodu.

Dokumentarna vrijednost dobra može se određivati na osnovi:

⁹³ "Osjetni aspekti vrijednosti su izvori osjetilnog užitka. Oni se mogu razlikovati od osjetilnih poticaja koji se smatraju značajnim za dokazne, asocijativne ili funkcionalne kvalitete, koje ne trebaju biti prijatne. Iako se estetika može odnositi na osjetila osim vida, najčešće se koristi u odnosu na viđenje i često je povezana s ekspertnim prosudbama arhitekata i historičara umjetnosti za razliku od toga da se smatra čisto subjektivnom, kao što je 'ljepota'; osjetilni se stoga preferira. Ovo je namjerni pokušaj da se izbjegne implicitna pristranost Zapadnih senzorskih modela, koji snažno favoriziraju vid. Pet tradicionalnih osjetila može se dodati intelektualni ili metaforički, kao u poeziji." Fredheim, L. Harald. Khalaf, Manal. "The Significance of Values: Heritage Value Typologies Re-Examined." International Journal of Heritage Studies. 22:6,466-481, DOI: 10.1080/13527258.2016.1171247, str. 475.

⁹⁴ Operativni vodič za provođenje Konvencije za zaštitu svjetskog naslijeđa, UNESCO WHC, 2015.

⁹⁵ "Dokazni aspekti vrijednosti su oni koji daju dokaze za vođenje ili komuniciranje formalnog ili neformalnog istraživanja. Ovo se ne naziva "naučnim", jer dokaze ne koristi nauka. Dok dokazne aspekte vrijednosti obično ističu stručnjaci u područjima kao što su arhitektura, arheologija i historija umjetnosti, potencijal naslijeđa da pruži dokaze za nešto se često vrednuju izuzetno jako i drugi stručnjaci i nestručnjaci. Moglo bi se pretpostaviti da se tradicionalno definirana estetska vrijednost primarno sastoji od senzorskih aspekata; ipak, mnogi bi se trebali smatrati dokumentarnim." Fredheim, L. Harald. Khalaf, Manal. "The Significance of Values: Heritage Value Typologies Re-Examined." International Journal of Heritage Studies. 22:6,466-481, DOI: 10.1080/13527258.2016.1171247, str. 475.

- materijalnih ostataka prošlih ljudskih aktivnosti, kao primarnih izvora dokaza o sadržaju i razvoju kulture koja ih je napravila; ovi materijalni ostaci doprinose boljem razumijevanju prošlosti, od prahistorije do danas
- osobito arheološki nalazi i područja predstavljaju primarni dokaz o prošlosti
- geologija, topografija, fosilni ostaci, žive vrste i habitat također imaju dokumentarnu vrijednost kao izvor informacija o evoluciji života⁹⁶.

Dobro ima dokumentarnu vrijednost i kao predmet za dalja istraživanja ili proučavanja od interesa za nauku i obrazovanje (etnologiju, antropologiju, arhitekturu, arheologiju, historiju, tehnologiju i inženjerstvo i druge discipline).

d. Društvena vrijednost dobra

Društvena vrijednost potječe iz izraza, namjera, smisla i značaja dobra za ljude koji su na neki način u vezi sa tim dobrom ili predstavlja značajan dio njihove kolektivne memorije ili iskustva mjesta (vezanost za rituale ili obrede, koji mogu biti odraz prošlih kultura ili današnjih percepcija duha mjesta), odnosno marker društvenog identiteta (značaj za identitet grupe ljudi, značenje nekog dobra za one koji povlače dio svog identiteta iz njega, ili imaju emocionalne veze s njim). Društvene vrijednosti su usko vezane sa historijskom i estetskom vrijednošću, ali teže mogu imati dodatne i posebne aspekte.⁹⁷

Dobro ima društvenu vrijednost ako posjeduje značaj za grupu ljudi, za njihov identitet, kolektivno iskustvo ili memoriju, odnosno ako posjeduje značaj za identitet grupe ljudi, značenje nekog dobra za one koji povlače dio svog identiteta iz njega, ili imaju emocionalne veze s njim⁹⁸.

Društvena vrijednost uključuje:

- Duhovnu (ontološku) vrijednost – odnosi se na nematerijalne vrijednosti i značenja utkana u ili proizašla iz dobra usko vezana uz duhovni identitet, tradicionalna znanja, umjetnost i prakse određenih grupa ljudi. Predstavlja vrijednost koju dobro posjeduje za određenu grupu ljudi i koja ga čini posebnim u odnosu na druga dobra
- Simboličku vrijednost – proizlazi iz direktne ili duhovne povezanosti dobra sa događajima ili živim tradicijama, sa idejama ili sa vjerovanjima, ili sa umjetničkim i književnim djelima. Posjeduje značaj za grupu ljudi, za njihov identitet, kolektivno iskustvo ili memoriju. Simbolička vrijednost dobra odnosi se na njenu ulogu kao spremišta i prijenosnika značenja, zapravo na mjeru u kojoj ona utjelovljuje određena značenja i vrijednosti koje mogu imati različit karakter (socijalni, politički, religijski i dr.)
- Sakralna vrijednost – proizlazi iz vjerovanja i učenja organizirane religije ili reflektira prošle ili današnje percepcije duha mjesta (duhovna vrijednost). Vrijednost dobra sa duhovnim značajem za određene grupe ljudi i objekte koji se smatraju svetim u okviru pojedinih sistema vjerovanja; dobra koja prouzrokuju jaku naklonost zajednice i doprinose identitetu i društvenoj koheziji te zajednice

⁹⁶ English Heritage. *Conservation Principles - Policies and Guidance for the Sustainable Management of the Historic Environment*. 2008.

⁹⁷ Operativni vodič za provođenje Konvencije za zaštitu svjetskog naslijeđa, UNESCO WHC, 2015.

⁹⁸ Operativni vodič za provođenje Konvencije za zaštitu svjetskog naslijeđa, UNESCO WHC, 2015.

- Tradicionalna vrijednost – dobro predstavlja svjedočanstvo kulturne tradicije društva koje je živo ili je nestalo; razmjene ljudskih vrijednosti, zanata, ili tehnologija kroz određeni period
- Vezanost za rituale ili obrede, koji mogu biti odraz prošlih kultura ili današnjih percepcija duha mjesta
- Vrijednost za zajednicu – zajednička vrijednost: opis vrijednosti lokaliteta u odnosu na lokalni identitet, osjećaj pripadnosti, povezanosti, ponosa, vjerovanja, normi i praksi. Prostori kulturnog naslijeđa baziraju se na osjećaju ponosa svojih stanovnika "svojom" historijom i tradicijom, kao i njihov interes i uključenost u zadržavanju i tumačenju posebnih vrijednosti lokaliteta, njegove jedinstvenosti i vrijednosti različitih kvaliteta. Neka dobra visoko cijeni lokalno stanovništvo i njihov značaj se može razmatrati kao dio omiljene lokalne scene pored ili ponekad čak u nedostatku stilskog ili umjetničkog historijskog kvaliteta koji se procjenjuje u odnosu na usvojene konvencije. Neka dobra su značajna u svijesti stanovnika ili za ljude koji ih koriste ili su ih koristili ili za njihove potomke.

Opće značajke dobra

Kriteriji vrednovanja općih značajki dobra (starosti, očuvanosti i ugroženosti) su:

- vrijeme nastanka i trajanje dobra u odnosu na ostala dobra iste vrste
- stepen očuvanosti ili degradacije u odnosu na izvorno stanje dobra
- stvarne i potencijalne promjene do kojih dolazi usljed korištenja dobra i njegove okoline, odnosa lokalne zajednice u očuvanju i prezentaciji dobra, planiranoj budućoj namjeni dobra, planiranom razvoju neposrednog okruženja dobra.

Specifični kriteriji

Specifični kriteriji vrednovanja se određuju na osnovi istraživanja kojima se utvrđuju posebne vrste dobra ili njegove karakteristike, a koje se ne mogu svrstati u prethodno navedene kriterije.

Ekonomski potencijal dobra⁹⁹

Ekonomski potencijal dobra proizlazi iz potencijala dobra za ostvarenje finansijske dobiti za društvo kao rezultat direktne ili indirektne privredne aktivnosti vezane za njegovu upotrebu. Nacionalni spomenici stimuliraju brojne djelatnosti koje ih pretvaraju u privatna i/ili dobra od javnog interesa, a njihova konačna upotreba može biti trenutna i/ili može doprinositi stvaranju budućih dobara i funkcija, uključujući i novi kulturni kapital. Vrednovanje kulturne i ekonomske vrijednosti nepokretnih dobara je u uzajamnoj povezanosti, ali oblici vrednovanja nisu ravnopravni. Odnos zavisi od niza indikatora koji se prethodno utvrđuju.

Ekonomski potencijal – opis potencijala ili stvarne i trenutne vrijednosti lokaliteta u pogledu tržišta, aktivnosti za investitore i fondove, kao i mogućnost generiranja prihoda uključujući i prihode od turizma, upotrebe imena lokaliteta, priča i simbola za razvoj specifičnih

⁹⁹ Dijelom vezan na ekonomski potencijal jeste funkcionalni aspekt vrijednosti dobra. "Funkcionalni aspekti vrijednosti ne moraju nužno pridonijeti nečemu u poimanju tog dobra kao naslijeđa. Ipak, za naslijeđe koje je još uvijek u upotrebi, ovi funkcionalni aspekti zadržavaju baštinu da ne postane 'smeće' i stoga su često ključni za opravdanje očuvanja. Funkcionalni aspekti biblioteka i željezničkih stanica uvijek očuvavaju 'proces' koji zauzvrat uspostavljaju i održavaju 'odnose' i valoriziraju 'oblike' naslijeđa. Propust da se ne prepoznaju i ne očuvaju funkcionalni aspekti naslijeđa može imati katastrofalne posljedice za naslijeđe. Funkcionalni aspekti vrijednosti, međutim, ne bi trebali biti zamijenjeni sa benefitima korištenja koji proističu iz drugih aspekata vrijednosti." Fredheim, L. Harald. Khalaf, Manal. "The Significance of Values: Heritage Value Typologies Re-Examined." International Journal of Heritage Studies. 22:6,466-481, DOI: 10.1080/13527258.2016.1171247, str. 475.

proizvoda, brendiranje mjesta i destinacije, porast broja zaposlenih i sl. Ekonomski potencijal je dodatni kriterij koji može biti pokazatelj održive upotrebe nacionalnog spomenika.¹⁰⁰

Utvrđivanje značaja dobra

Karakter značaja ili priroda značaja dobra (ono šta čini neko dobro značajnim) se utvrđuje kroz tipologiju vrijednosti i analizu karakteristika dobra.

Procjena značaja zasniva se na procjeni vrijednosti i analizi kriterija, odnosno kvalifikatora vrijednosti.

U skladu sa članom 6. Aneksa 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini nacionalni spomenik je pokretna i nepokretna imovina od velikog značenja za neku grupu ljudi sa zajedničkim kulturnim, historijskim, vjerskim ili etničkim naslijeđem, kao što su arhitektonski spomenici, umjetnička djela ili historijski spomenici; arheološka nalazišta; grupe zgrada, kao i groblja.

Da bi dobro bilo proglašeno nacionalnim spomenikom treba posjedovati najmanje jednu vrijednost dobra, te određene kriterije autentičnosti i integriteta.

Razumijevanje relativnog doprinosa svake identifikovane vrijednosti dobra kao i njegovih karakteristika i indikatora vrijednosti je ključno za objektivno odlučivanje.

Procjena kvalifikatora vrijednosti odnosno stanja autentičnosti i integralnosti utjecat će na utvrđivanje mjera zaštite, odnosno intervencija koje je potrebno poduzeti da bi se očuvale vrijednosti nacionalnog spomenika.

Vremensko određenje dobra

Komisija razmatra dobra za proglašenje nacionalnim spomenikom ako su ta dobra nastala u periodu od prahistorije do 1960. godine. Dobra nastala nakon 1960. godine koja ne

¹⁰⁰ Kao dokaz navedenom ističu se ekonomski aspekti očuvanja historijskih objekata i cjelina. Očuvanje historijskih objekata i cjelina je sredstvo revitalizacije središta gradova, stabilizacije susjedstva, pristupačnog stanovanja, turizma, obrazovanja i ekonomskog razvoja. Ulagači i donositelji odluka koji brinu o ekonomskoj vrijednosti historijskih objekata zagovornici su očuvanja kroz ekonomske pokazatelje. Relativna važnost revitalizacije postojećih urbanih struktura varira, zavisno od lokalnih sredstava, starosti građevina, snage lokalnih grupa koje zagovaraju očuvanje i prosvjetljenje rukovodećih struktura. Nema uspješne revitalizacije bez historijskog očuvanja. Na vrhu popisa za mjerenja ekonomskog razvoja su poslovi i povećani prihodi lokalnog stanovništva – vlasnika i korisnika objekata. Rehabilitacija starijih i historijskih građevina posebno je značajna u tom pogledu. Kao pravilo, u novoj će građevini biti polovica materijala i polovica radne snage. U procesima rehabilitacije, s druge strane, bit će šezdeset do sedamdeset posto rada, a ostalo je učešće materijala. U praksi se pokazalo da je najisplativiji program usredotočen na područje ključnih spomenika ili u historijskim gradovima na glavne ulice, a kulturni turizam se pojavljuje kao glavna komponenta ekonomskog utjecaja očuvanja: posjetioci kulturno-historijske baštine su privučeni historijom i ljepotom spomenika, ostaju duže, troše više dnevno. Kada se pravilno upravlja historijskim očuvanjem, najveći dobitnici nisu turisti, restorani, hoteli ili trgovine, to su lokalni građani koji ponovno stječu svoju vlastitu zajednicu i jedinstvenu historiju. Trend pokret "natrag u grad" je u mnogim sredinama dao odlične rezultate, jer vraća građane u historijske četvrti unutar gradova, jer prva atrakcija u svakom gradu je njegovo historijsko jezgro. Također, historijske građevine su u brojnim primjerima prirodni inkubator malih poduzeća. Historijsko očuvanje gradi i zajednicu i mjesto. Očuvanje historijskog izgrađenog okoliša se povećava, a kvalitetu života u njemu određuje pet osjetila: osjećaj za mjesto, osjećaj evolucije, osjećaj vlasništva, osjećaj identiteta i osjećaj zajedništva. Inteligentna razvojna strategija ima historijsko očuvanje u svom bitku i zasniva se na skupu principa: stvoriti široki izbor stambenih i radnih mogućnosti; formirati atraktivna, interaktivna mjesta; poticati saradnju zajednice i ulagača-dioničara; ojačati i usmjeriti razvoj prema postojećim zajednicama; donositi predvidljive, poštene i isplative odluke o razvoju; očuvati otvoreni prostor, prirodne ljepote i kritična područja okoliša; smanjiti potrošnju zemljišta i poticati njegovu višefunkcionalnu upotrebu; racionalno koristiti infrastrukture; pružiti raznovrsne mogućnosti prijevoza i formirati pješačke zone. Ako ne postoji dokazana ekonomska potreba, ne smijemo prihvatiti historijsko očuvanje koje predviđa spašavanje samo maske objekta – zadržavanje fasada dubine 10 centimetara, jer to nema nikakve racionalne definicije te stvara investitorima izuzetno velike troškove. Ako nema ekonomski izvedivog načina da se objekat spasi, moramo zahtijevati izgradnju novog objekta visokog kvaliteta na istom mjestu s punim poštovanjem arhitektonsko-urbanističkih parametara i postojećeg historijskog okruženja.

zadovoljavaju ovaj vremenski kriterij, mogu izuzetno biti razmatrana za proglašenje nacionalnim spomenikom ako se utvrdi da zadovoljavaju kriterije koje je precizirao UNESCO za upis na Listu svjetskog naslijeđa.

Razumijevanje dobra i utvrđivanje njegovog značaja zahtijeva primjenu sistematiziranog i konzistentnog procesa. Proces prolazi kroz sljedeće faze (sve faze nisu odgovarajuće za sve predmete pravne zaštite)¹⁰¹:

- Razumijevanje dobra – razumijevanje sadržaja i razvoja

Potpuno razumijevanje dobra uključuje: razumijevanje nastanka, razvoja i promjena kroz vrijeme, tehnologija izgradnje, konzervatorsko-restauratorskih i drugih intervencija, te poređenje sa sličnim dobrima. Također historija vlasništva može biti relevantna za razumijevanje trenutnog stanja.

Razumijevanje dobra, njegovog nastanka i razvoja, vrši se na osnovi naučnih saznanja i iskustava u oblasti u kojoj dobro pripada, te raspoložive dokumentacije i podataka o dobru. Dokumentacija treba uključiti arhivsku i historijsku dokumentaciju, dokumentaciju kojom raspolažu službe zaštite naslijeđa, objavljene stručne i naučne radove i podatke o vlasništvu. Trenutno stanje dobra vrši se na osnovi terenskih snimanja dobra (tehničkog i fotografskog), procjene stanja u kojem se nalazi i mapiranja oštećenja.

Veoma bitno je imati na umu da trenutno stanje osnovnih elemenata i materijala od kojih je dobro napravljeno može predstavljati problem za vrednovanje dobra, jer može onemogućiti uvid u sve vrijednosti i značaj dobra.

- Identifikacija onih (pojedinaца, grupe ljudi, zajednice) koji vrednuju nominirano dobro te razumijevanje njihovih razloga i motiva

Pojedine grupe ljudi mogu pripisivati različite vrijednosti nominiranom dobru. Značaj dobra za pojedine grupe ljudi može proizlaziti iz njihovog zajedničkog kulturnog, historijskog, vjerskog ili etničkog naslijeđa. Identifikovanje grupe ljudi za koju nominirano dobro ima vrijednost i razloge pripisivanja vrijednosti dobru podrazumijeva interakciju s vlasnicima i korisnicima dobra, lokalnom zajednicom, raseljenom zajednicom koja veže svoj identitet i prava na povratak sa dobrom, stručnjacima za naslijeđe i dr.

Različite grupe imaju moguće i različitu percepciju vrijednosti dobra, koja se opet može mijenjati tokom vremena. Ponekad vrijednosti između različitih grupa mogu biti suprotstavljene. Bez obzira na to, stavovi i identifikacija vrijednosti svake grupe mora biti uzeta u razmatranje.

- Uspostaviti odnos između identifikovanih vrijednosti i sadržine dobra

Utvrdjivanje značaja povlači za sobom identifikovanje kako su različiti periodi u razvoju dobra djelovali na identifikovane vrijednosti. Najkorisnije kategorije diferencijacije između komponenti mjesta ("šta") jesu vremenski ("kada", često vezano uz "od koga") i prostorni ("gdje", "koji dio", često vezano uz "zašto"). Razumijevanje dobra treba rezultirati hronološku sekvencu varirajućih jasnoća, omogućavajući danas vidljiv elementima da se "smjeste" u razvojne faze. Neke faze će biti od većeg značaja od drugih, a neke vrijednosti će se odnositi na dobro kao cjelovito.

- Razmotriti relativni značaj identifikovanih vrijednosti

Očuvanje i održavanje određenih vrijednosti će ponekad biti u konfliktu sa očuvanjem drugih vrijednosti identifikovanih za isto dobro. Stoga je bitno izbalansirati pogled i odnos

¹⁰¹ English Heritage. "Conservation Principles – Policies and Guidance for the Sustainable Management of the Historic Environment." 2008.

ka vrijednostima u cilju objektivnog odlučivanja, a kroz sagledavanje različitih perspektiva i prioriteta različitih zainteresiranih strana.

- Razmotriti doprinos pridruženih objekata i pokretnih dobara

Predmeti i objekti koji imaju historijsku vezu sa dobrom doprinose vrijednosti dobra. Raspon takvih predmeta uključuje i nije samo ograničen na: arheološke nalaze, umjetnička djela i kolekcije, namještaj, mašine i alate, relevantnu arhivsku i historijsku dokumentaciju, knjige i dr. U slučaju kada se takvi predmeti trenutno nalaze na drugom mjestu, treba uključiti njihov doprinos vrednovanju dobra.

U slučajevima kada su građevine napravljene za smještaj pokretnih dobara (muzeji, galerije, biblioteke, arhivi) ili za smještaj industrijskih postrojenja, odnos prostora i pokretnih dobara je bitan za razumijevanje značaja mjesta.

- Razumijevanje doprinosa smještaja u prostoru i okruženja

Dobro se treba posmatrati u odnosu na lokalitet i šire okruženje u kojem se nalazi, uključujući: historijski razvoj i pojedine značajne historijske faze razvoja koje su oblikovale prostor; prostorno-plansku i provedbenu dokumentaciju neophodnu za razumijevanje trendova razvoja i odnosa prema dobru; katastarske planove, te informacije o okolinskim utjecajima i specifičnim rizicima kojima je dobro izloženo.

Razumijevanje konteksta u kojem se dobro nalazi je posebno relevantno za procjenu da li dobro ima veću vrijednost zato što je dio veće cjeline ili područja, ili dijeli vrijednosti s drugim dobrima.

- Poređenje dobra s drugim dobrima koje dijele slične vrijednosti

Razumijevanje značaja dobra obično uključuje poređenje s drugim dobrima koja posjeduju slične vrijednosti i zasniva se na:

- U kojoj mjeri, intenzitetu su identificirane vrijednosti zastupljene u dobru u poređenju sa drugim dobrima koja dijele slične vrijednosti?
- Kako se vrijednosti mogu zaštititi ili ojačati mjerama zaštite i zakonskim mogućnostima? Otklanjanje ili ublažavanje negativnih okolinskih utjecaja može pomoći u identifikovanju ili ojačati vrijednosti dobra, a time i njegovog značaja.

Razumijevanje doprinosa svake identifikovane vrijednosti na značaj dobra je ključno za donošenje objektivnih odluka. Svaka od identifikovanih vrijednosti doprinosi razumijevanju značaja dobra i ključna je za donošenje odluke o (ne) proglašenju dobra nacionalnim spomenikom. Procjena vrijednosti dobra utječe na sudbinu dobra, da li, kako i u kojoj mjeri treba biti zaštićeno¹⁰². Zbog toga procjena vrijednosti treba biti rukovođena:

- naučnim znanjem i iskustvom u oblasti kojoj dobro pripada
- raspoloživim podacima i dokumentacijom koji se odnose na dobro (inventar, istraživanje, proučavanje, snimanja na terenu)
- rezultatima dodatnih, namjenski poduzetih istraživanja o dobru i njegovoj povezanosti/ odnosu sa drugim dobrima, ili ličnostima i zajednicama¹⁰³.

¹⁰²English Heritage. "Conservation Principles – Policies and Guidance for the Sustainable Management of the Historic Environment.", 2008.

¹⁰³ Smjernice za kulturno naslijeđe, Vijeće Evrope, 2012.

Izjava o značaju nacionalnog spomenika¹⁰⁴

Značaj dobra je skup procijenjenih vrijednosti koje dobro posjeduje.

Izjava o značaju, u odluci o proglašenju dobra nacionalnim spomenikom, treba sadržavati rezime tih vrijednosti, njihov međusobni odnos uključujući eventualni konflikt vrijednosti, kao i odnos vrijednosti prema fizičkom stanju dobra i lokalitetu. Tokom vremena vrijednosti i fizičko stanje dobra su podložni promjenama.

Izjava o značaju treba biti objektivna prosudba zasnovana na tačnim informacijama, procjeni percipiranih vrijednosti, a kako bi podigla svijest o značaju nacionalnog spomenika i informirala zaštitu i upravljanje spomenikom. Izjava o značaju treba biti revidirana u skladu sa nastalim promjenama.

Izjava o značaju dobra mora dati zbirni iskaz:

- opisa dobra, historijskih podataka, izvornih/prethodnih i trenutne funkcije dobra
- opis općih i posebnih karakteristika
- opis vrijednosti koje dobro posjeduje, opis atributa autentičnosti i stanja integriteta
- komparativnu analizu sa drugim sličnim dobrima
- opis trenutnog fizičkog stanja dobra i predloženih mjera konzervacije/restauracije
- opis faktora koji utječu na dobro.

¹⁰⁴ Za više informacija o izjavi o značaju dobra i njenom okvirnom sadržaju može se vidjeti *Heritage Statement*, Planning Services – Conservation and Urban Design, Lewisham kao i Brown, Andrew. „Statements of Significance - The View from Historic England.“ Web <http://www.buildingconservation.com/articles/statements-of-significance/statements-of-significance.htm>.

IV. ZAŠTITA I OČUVANJE NACIONALNIH SPOMENIKA

Zaštita i očuvanje nacionalnih spomenika je multidisciplinarna aktivnost koja ima za cilj da zaštiti i očuva dobra od društvenog, umjetničkog, historijskog, dokumentarnog, naučnog i drugog značaja.

Očuvanje nacionalnih spomenika podrazumijeva skup pravnih, administrativnih, tehničkih i finansijskih mjera koje se provode s ciljem očuvanja nacionalnih spomenika i njihovih vrijednosti u što je moguće izvornijem stanju (uz princip provođenja minimum potrebnih intervencija u sadašnjem trenutku). Kroz očuvanje se nastoji zaštititi i izvorna okolina nacionalnog spomenika te dati smjernice za odgovor na sve prijetnje po opstojnost nacionalnog spomenika.

U cilju zaštite i očuvanja nacionalnih spomenika Komisija uspostavlja mjere zaštite za svaki pojedini nacionalni spomenik a s ciljem osiguranja njegove održivosti i upravljanja gdje:

- *Održivost* podrazumijeva identifikovanje, dokumentiranje, istraživanje, održavanje, zaštitu, korištenje i promoviranje vrijednosti nacionalnih spomenika.
- *Korištenje* podrazumijeva upotrebu nacionalnog spomenika u obrazovne, naučne, istraživačke, komercijalne, vjerske i druge adekvatne svrhe.
- *Upravljanje* podrazumijeva identifikaciju, zaštitu, konzervaciju, prezentaciju i "predaju" naslijeđa budućim generacijama¹⁰⁵.

Ciljevi zaštite i očuvanja nacionalnih spomenika su:

- zaštita, očuvanje i unapređivanje nacionalnih spomenika te njihovo prenošenje budućim generacijama u što je moguće više autentičnom obliku
- stvaranje povoljnijih uvjeta za opstanak nacionalnih spomenika za očuvanje njihovog integriteta te poduzimanje mjera potrebnih za njihovo redovno održavanje
- sprečavanje svake radnje kojom bi se posredno ili neposredno moglo promijeniti svojstvo, oblik, značenje i izgled nacionalnog spomenika i time ugroziti njegova utvrđena vrijednost
- sprečavanje protivpravnog postupanja i protivpravnog prometa nacionalnim spomenikom, te nadzor nad iznošenjem i uvozom
- uspostavljanje uvjeta da nacionalni spomenik prema svojoj namjeni i značenju služi potrebama pojedinca i općem interesu
- osiguravanje održivog korištenja nacionalnih spomenika, shodno njihovim tradicionalnim ili novim odgovarajućim namjenama
- razvijanje svijesti o naslijeđu kao centralnoj komponenti i resursu održivog razvoja
- osiguranje dostupnosti naslijeđa.

Zaštita, očuvanje i upravljanje nacionalnim spomenicima treba osigurati da se njihove vrijednosti, uključujući stanje integriteta i autentičnosti u vrijeme proglašenja, održavaju ili unapređuju tokom vremena. Redovan pregled stanja dobra, a samim tim i vrijednosti, te stanja integriteta i autentičnosti se odvija kroz monitoring proces Komisije.

Sva dobra proglašena nacionalnim spomenikom Bosne i Hercegovine moraju imati odgovarajuću dugoročnu legislativu, zakonodavnu, institucionalnu i/ili tradicionalnu zaštitu i upravljanje kako bi se osiguralo njihovo očuvanje. Ova zaštita uključuje odgovarajuće i

¹⁰⁵ Managing Cultural World Heritage, str. 7.

precizno definirane granice dobra. U skladu sa preporukama UNESCO-a (Operational guidelines 2017, paragraf 97), Odlukom Komisije se daje pojašnjenje zaštite i načina djelovanja u cilju zaštite i očuvanja nacionalnog spomenika.

Mjerama zaštite se, između ostalog, osigurava zaštita nacionalnog spomenika od društvenih, ekonomskih i drugih utjecaja ili promjena koje se mogu negativno odraziti na vrijednosti dobra, uključujući integritet i/ili autentičnost nacionalnog spomenika.

Vlade entiteta i Distrikta Brčko se kroz zakone o implementaciji odluka Komisije obavezuju na potpunu i efektivnu implementaciju mjera zaštita utvrđenih odlukama Komisije.

Režim zaštite nacionalnih spomenika

Odlukom o proglašenju nacionalnog spomenika utvrđuje se režim zaštite, koji u slučaju nepokretnih dobara i krajolika, podrazumijeva utvrđivanje *zone zaštite i zaštitnih pojaseva i stepena zaštite* na koje se primjenjuje skup *mjera zaštite* (dozvoljene intervencije na nacionalnom spomeniku i zabrane u pogledu svih štetnih radnji).

Režim zaštite u slučaju pokretnih dobara podrazumijeva utvrđivanje skupa mjera zaštite koje se odnose na dozvoljene intervencije na nacionalnom spomeniku i zabrane u pogledu svih štetnih radnji i otuđivanja, ograničavanje iznošenja dobara u inozemstvo, neovlaštenog izvođenja radova i ograničenja korištenja.

a) Zona zaštite i zaštitni pojas

Odlukom Komisije o proglašenju nepokretnog dobra ili krajolika nacionalnim spomenikom utvrđuje se zona zaštite i zaštitni pojas.¹⁰⁶

Zona zaštite – prostor nacionalnog spomenika

Zona zaštite nacionalnog spomenika je prostor čija se veličina utvrđuje prema principu proporcionalnosti. Princip proporcionalnosti podrazumijeva utvrđivanje prostornog obuhvata samo u onoj mjeri koja je, u okolnostima datog slučaja, neophodna za zaštitu i očuvanje nacionalnog spomenika BiH.¹⁰⁷

Jasno i precizno utvrđivanje granica nacionalnog spomenika je jedan od osnovnih zahtjeva u uspostavi njegove efektivne i provodive zaštite i očuvanja. Granice trebaju biti određene tako da uključe sve atribute koji prenose i izražavaju vrijednosti dobra i te da osiguraju integritet i/ili autentičnost dobra. U relevantnim slučajevima, granice trebaju uključiti i ona područja i atribute koji su direktna materijalna ekspresija vrijednosti nacionalnog spomenika kao i ona područja koja u svjetlu istraživačkih mogućnosti nude potencijal da doprinesu i poboljšaju (unaprijede) to razumijevanje.

¹⁰⁶ Značaj utvrđivanja jasno definiranih granica nacionalnog spomenika je naglašen i u Operativnom vodiču UNESCO-a. Kako je istaknuto, jasno utvrđivanje granica je osnovni zahtjev u uspostavljanju efektivne zaštite nominiranog dobra, a granice trebaju biti određene tako da uključe sve atribute koji prenose vrijednosti dobra te osiguravaju njegov integritet i autentičnost. UNESCO Operational Guidelines 2017, paragraf 99, str. 29.

¹⁰⁷ Svako miješanje u pravo na imovinu prema drugom ili trećem pravilu mora biti predviđeno zakonom, mora služiti legitimnom cilju i mora uspostavljati pravičnu ravnotežu između javnog ili općeg interesa i pojedinačnih prava. Drugim riječima, opravdano miješanje se ne može nametnuti samo zakonskom odredbom koja ispunjava kriterij zakonitosti i služi legitimnom cilju u javnom interesu, nego mora, također, održati razuman odnos proporcionalnosti između upotrebljenih sredstava i cilja koji se želi ostvariti. Miješanje u pravo na imovinu ne smije ići dalje od potrebnog da bi se postigao legitiman cilj, a nosioci imovinskih prava ne smiju biti podvrgnuti proizvoljnom tretmanu i od njih se ne smije tražiti da snose prevelik teret da bi bio ostvaren legitiman cilj (vidi Ustavni sud, Odluka broj U 83/03 od 22. septembra 2004. godine, "Službeni glasnik Bosne i Hercegovine", broj 60/04, tačka 49).

U zoni zaštite se mogu definirati dijelovi različitih stepena zaštite.

Za zonu zaštite se definiraju mjere zaštite, koje zavise od stepena zaštite i predmeta pravne zaštite.

Moguće je definirati područje nacionalnog spomenika iz više prostornih cjelina.

Zaštitni pojas

U cilju ispravne zaštite nacionalnog spomenika se, kada je to potrebno, definira odgovarajući zaštitni pojas (buffer zona).

Zaštitni pojas je područje koje okružuje prostor nacionalnog spomenika, odnosno zonu zaštite nacionalnog spomenika. Prostorni obuhvat zaštitnog pojasa se utvrđuje prema principu proporcionalnosti.

Zaštitni pojas predstavlja područje koje ima komplementarna zakonska i/ili uobičajena ograničenja vezana za njegovu upotrebu i razvoj. Uspostavlja se u cilju učinkovite zaštite nacionalnog spomenika, a sve kako bi se dobio dodatni sloj (prostor) zaštite samog nacionalnog spomenika. Zaštitni pojas treba uključiti neposredno okruženje nacionalnog spomenika, važne perspektive i druga područja ili attribute koji su funkcionalno značajni kao podrška nacionalnom spomeniku i njegovoj zaštiti. Površina zaštitnog pojasa se treba utvrditi u svakom slučaju kroz odgovarajuće mehanizme. Kroz mjere zaštite utvrđene odlukom Komisije se utvrđuje na koji način zaštitni pojas štiti nacionalni spomenik. Ukoliko se odlukom Komisije ne predviđa uspostavljanje zaštitnog pojasa, pojašnjenje tog razloga se daje na odgovarajućem mjestu u tekstu obrazloženja odluke.

Zaštitni pojas se mora uspostaviti za nacionalne spomenike od univerzalnog i izuzetnog značaja izuzev u posebnim slučajevima kada se ocjeni da nacionalni spomenik svojom prostornom organizacijom i odnosom sa okolinom zadovoljava uvjete za provođenje mjera zaštite.

Prostorno i pravno definiranje zone zaštite i zaštitnog pojasa i tretiranje "preklapanja" prostornih obuhvata

Zaštitna zona nacionalnog spomenika i zaštitni pojas se prostorno i pravno definiraju katastarskim česticama i zemljišnoknjižnim ulošcima, a na osnovi dokumentacije dobijene od nadležnih institucija za katastar i zemljišne knjige.

Zaštitna zona nacionalnog spomenika i zaštitni pojas se uspostavljaju nad nekretninom/nepokretnošću¹⁰⁸.

Brojevi svih katastarskih čestica zone zaštite nacionalnog spomenika i zaštitnog pojasa, zajedno sa pripadajućim brojevima zemljišnoknjižnih uložaka, objavljuju se u dispozitivu odluke Komisije te, zajedno sa grafičkim prikazom¹⁰⁹, dostavljaju nadležnim institucijama za upis zabilježbe u zemljišne knjige. Radi upisa zabilježbe u zemljišne knjige zona zaštite nacionalnog spomenika i zaštitni pojas moraju biti određeni katastarskim parcelama po novom i po starom premjeru.

Ukoliko Komisija, u procesu izrade prijedloga odluke, smatra da postoje određene nedoumice, traži potvrdu ispravnosti katastarskih podataka od institucija nadležnih za geodetske poslove.

¹⁰⁸ Nekretnine su čestice zemljišne površine, zajedno sa svim onim što je sa zemljištem trajno spojeno na površini ili ispod nje ako zakonom nije drugačije određeno. Zakon o stvarnim pravima FBiH, član 6., objavljen u "Sl. novinama FBiH", broj 66/2013 i 100/2013; Zakon o stvarnim pravima RS, član 6. Zakon objavljen u "Sl. glasnik RS", broj 124/2008, 3/2009 – ispr., 58/2009, 95/2011, 60/2015 i 18/2016 – odluka US.

¹⁰⁹ Izgled grafičkog priloga (način prikaza zona zaštite po stepenima i zaštitni pojas) je definiran/propisan posebnim internim aktom Komisije.

Tekstualno određenje zone zaštite nacionalnog spomenika i grafički prikaz moraju biti usklađeni. U slučaju neslaganja tekstualni opis ima prioritet.

U slučajevima kada katastarske parcele ne odgovaraju potrebama zaštite, odnosno zauzimaju veće površine od potrebnih, Komisija prostorni obuhvat zone zaštite i/ili zaštitnog pojasa, u procesu pripreme prijedloga odluke, definira putem georeferentnih tačaka/koordinata. Prije donošenja konačne odluke Komisija preporučuje podnosiocu peticije ili zainteresiranim stranama, kada imaju aktivnu legitimaciju, da pokrenu proceduru parcelacije u skladu sa odredbama relevantnih zakona, a po granicama utvrđenim georeferentnim tačkama. Ukoliko parcelacija nije urađena prije donošenja konačne odluke Komisije, zona zaštite nacionalnog spomenika i/ili zaštitni pojas u odluci Komisije se definira postojećim katastarskim parcelama. Članom III iste odluke se daju preporučene granice zone zaštite ili zaštitnog pojasa definirane georeferentnim tačkama te utvrđuje obaveza nadležne institucije za geodetske poslove na entitetskom nivou da u što kraćem roku izvrši parcelaciju zone zaštite ili zaštitnog pojasa nacionalnog spomenika, a prema navedenim georeferentnim tačkama. Nadalje se nalaže da ona po izvršenoj parcelaciji treba biti dostavljena Komisiji i nadležnim institucijama za upis zabilježbe u zemljišne knjige. Po dobijanju podataka onovoformiranim katastarskim parcelama u zoni zaštite nacionalnog spomenika i/ili u zaštitnom pojasu, Komisija će pokrenuti proceduru izmjene i dopune odluke u cilju izmjene katastarskih podataka zone zaštite i/ili zaštitnog pojasa.

Pojedinačni nacionalni spomenici mogu naknadno postati dijelom prostora nacionalnog spomenika mnogo većeg teritorijalnog obuhvata. U tom slučaju se, istovremeno sa izradom prijedloga odluke za teritorijalno veći nacionalni spomenik, pokreće procedura izmjene i dopune pojedinačnih odluka Komisije za one nacionalne spomenike koje ulaze u prostorni obuhvat budućeg nacionalnog spomenika. Procedura se pokreće s ciljem usklađivanja mjera zaštite za zaštitnu zonu i zaštitni pojas svih nacionalnih spomenika na istom teritorijalnom obuhvatu.

Za specifična dobra (kulturni krajolici, historijski gradovi i gradski centri, rute naslijeđa) u cilju određivanja zona zaštite i mjera zaštite potrebno je posebno voditi računa o definiranju obuhvata i njegovih dijelova.

Obuhvat kulturnog krajolika koji se proglašava nacionalnim spomenikom je u relaciji sa svojom funkcionalnošću i razumljivošću (mora biti shvatljiv kao cjelina). U svakom slučaju, odabrani obuhvat mora biti dovoljno sadržajan da adekvatno prikaže totalitet kulturnog krajolika koji ilustrira.

Mogućnost proglašavanja dužih linearnih područja koji predstavljaju kulturološki značajne mreže transporta i komunikacije ne bi trebala biti isključena.

Generalni kriteriji za zaštitu i upravljanje su jednako primjenjivi na kulturne krajolike. Važno je da se zaslužena pažnja posveti cijelom spektru vrijednosti predstavljenih krajolikom, i kulturnim i prirodnim i etnološkim. Prilikom pripreme odluke za kulturni krajolik nužno je sagledati sve stavove i zahtjeve lokalne zajednice, njihove želje i viđenje razvoja tog krajolika, kao i ostalo relevantno.

Proglašenje određenog kulturnog krajolika nacionalnim spomenikom ne isključuje mogućnost da određena dobra locirana unutar prostora krajolika, a koja nose izuzetnu vrijednost budu zasebno proglašena nacionalnim spomenicima.

b) Mjere zaštite

Način utvrđivanja

Mjere zaštite su direktno zavisne od sljedećeg:

- utvrđenim vrijednostima i značaju svakog predmetnog nacionalnog spomenika
- lokaciji nacionalnog spomenika (mikrolokaciji i neposrednom okruženju)
- fizičkom stanju nacionalnog spomenika u trenutku donošenja odluke
- prijetnjama kojima je nacionalni spomenik izložen u trenutku donošenja odluke
- namjeni (planiranoj i budućoj) nacionalnog spomenicima (prema saznanjima u trenutku donošenja odluke) te
- raspoloživim podacima o nacionalnom spomeniku, prvenstveno regulatornog karaktera kao npr. prostorno-planskoj dokumentaciji i drugoj relevantnoj dokumentaciji koja razmatra problematiku: prirodnih uvjeta, demografije, industrije, tradicionalnih zanata, način upotrebe prostora, turizma, političkih ili društvenih kretanja, krivičnih djela, stručno-tehničkih pitanja, vlasničko/korisničkih odnosa, održavanja, utjecaj klimatskih promjena i slično.

Analiza vanjskih utjecaja i specifičnih rizika – prijetnji kojima je dobro izloženo mora uzeti u razmatranje (između ostalog):

- prirodne prijetnje (zasnivajući se na dostupnim mapama rizika koje su izradile nadležne institucije)
- razvoj odnosno demografski rast (širenje urbanih područja, napuštanje određenih područja)
- utjecaj postojećih i potencijalni (planiranih) “kopačkih” (extracting) industrija (uzimanje metala, minerala i agregata iz zemlje)
- utjecaj transportnih ili drugih servisnih infrastruktura
- gubitak vještina i znanja tradicionalnih zanata, način upotrebe zemljišta
- razvoj i pritisak turizma (ubrzana izgradnja turističke infrastrukture, nedostatak održavanja, upravljanja posjetama, nepostojanje/nepримjerena prezentacija i interpretacija, vandalizam)
- nedostatak planerskih mjera u prostoru
- nepostojanje ili neadekvatno upravljanje dobrom
- neprimjeren odnos uzrokovan političkim ili društvenim razlozima odnosno konfliktnim vrijednostima
- društvene i kulturne upotrebe dobra
- mogućnost krađe (pokretnih nalaza sa arheoloških lokaliteta, nalaza ili muzeja, šumskih, biljnih i/ili životinjskih resursa)
- mogućnost da arheološka iskopavanja postanu faktor oštećenja/trajnog gubitka lokaliteta (ako nije osigurana konzervacija, ispravna prezentacija)
- nedostatak redovnog održavanja
- opasnost od djelovanja nestručnog osoblja
- strukturnu i konstruktivnu destabilizaciju dobra
- problem nepostojanja/nemogućnosti identifikacije, nezainteresiranost vlasnika/korisnika dobra

- (ne)primjerene funkcije dobra
- nepostojanje resursa za dobro (ljudskih, novčanih, zanatskih i drugih)
- utjecaj klimatskih promjena i slično.

Definiranje i provođenje adekvatnih mjera zaštite je suštinsko pitanje očuvanja nacionalnih spomenika, jer zahtijeva usaglašenost i izvodljivost propisanih mjera.

Mjere zaštite moraju biti revidirane nakon svake intervencije na nacionalnom spomeniku, odnosno svakih pet godina ukoliko nije bilo nikakvih promjena stanja nacionalnog spomenika ili radova na njemu (sem radova redovnog održavanja).

Nadležnost za implementaciju mjera zaštite utvrđenih odlukom Komisije se provodi u skladu sa odredbama zakona o implementaciji odluka Komisije i drugih relevantnih zakona koji se odnose na konkretan nacionalni spomenik, a u nju trebaju na odgovarajuće načine biti uključene i sve zainteresirane strane i šira javnost.

Osnovni principi očuvanja nacionalnih spomenika, prema kojima se definiraju mjere i postupci zaštite, jesu:

- Princip održivog razvoja (integrirana zaštita) – u cilju ostvarenja održivog razvoja, zahtjevi očuvanja nacionalnih spomenika i naslijeđa generalno moraju biti uključeni u utvrđivanju polazišta; u pripremu, usvajanje i provođenje strategija, planova, programa i propisa; te biti uključeni u aktivnosti na svim područjima ekonomskog, društvenog, socijalnog i kulturnog razvoja. Dokumenti prostornog uređenja, zavisno od vrste i područja obuhvata, obavezno moraju sadržavati sistem mjera zaštite nacionalnih spomenika koja se nalaze na području obuhvata plana. Sistem mjera zaštite utvrđuje Komisija kroz svoje odluke. Pored blagovremenog uključivanja nacionalnih spomenika u sve oblike društvenog i prostornog planiranja, neophodno je utvrditi odgovarajuću funkciju/namjenu nacionalnog spomenika koja će osigurati njegovo korištenje i uključenost u svakodnevni život njegovih primarnih korisnika.
- Princip očuvanja vrijednosti, autentičnosti i integriteta nacionalnih spomenika – Vrijednosti nacionalnog spomenika je potrebno očuvati te stoga nisu dozvoljeni zahvati koji mogu imati suprotni učinak. U cilju očuvanja autentičnosti i integriteta neophodno je prvenstveno osigurati redovno održavanje i konzervaciju nacionalnih spomenika. Svaka intervencija na nacionalnom spomeniku mora biti jasno dokumentirana, a dokumentacija javno dostupna. U pristupu nacionalnom spomeniku moraju biti očuvane sve njegove karakteristike, uključujući i historijsku slojevitost.
- Princip cjelovitog pristupa – Svrha ovog principa je sprečavanje i/ili svodenje prijetnji i rizika po nacionalni spomenik na najmanju moguću mjeru. Stoga ono podrazumijeva da Komisija mjere zaštite utvrđuje posmatrajući cjelovito područje nacionalnog spomenika i njegove okoline, cjelokupnih razloga nastanka, uzorke razvijanja i, eventualnog, propadanja, dok nadležne institucije u toku procesa planiranja, donošenja i provođenje prostorno-planske dokumentacije, pored sadržavanja mjera zaštite utvrđenih odlukom Komisije, obavezno razmatraju i cjelovita područja, ukupnost međusobnih utjecaja nacionalnog spomenika i neposrednog okruženja te međusobnih utjecaja postojećih i planiranih zahvata na predmetnom području (integralno planiranje).

- Princip saradnje – očuvanje nacionalnih spomenika, posebno njihova zaštita, upravljanje i održivi razvoj koji većim ili manjim dijelom počiva na ovom resursu, postiže se saradnjom i zajedničkim djelovanjem svih subjekata zaštite naslijeđa i prostornog planiranja, svakog u okviru svoje nadležnosti i odgovornosti.

U odlukama Komisije mjere zaštite se sistematiziraju na: mjere zaštite usmjerene na zaštitu i očuvanje nacionalnih spomenika (integralne mjere zaštite) i, u slučaju potrebe, na mjere preventivne i mjere hitne zaštite.

Preventivne mjere su usmjerene djelovanju “unaprijed” u slučaju identifikovanih realnih prijetnji i rizika po buduće stanje nacionalnog spomenika¹¹⁰.

Hitne mjere zaštite se propisuju u slučaju da nacionalnom spomeniku prijeti opasnost koja će sasvim izvjesno dovesti do njegovog nestanka. Hitnim mjerama se definiraju prvi i neophodni koraci za otklanjanje neposredne prijetnje po nacionalni spomenik, odnosno do dovođenja u stanje “stabilizacije”.

Pored navedenih, u zaštiti naslijeđa moguće je definirati i posebne mjere zaštite. U definiranju i propisivanju posebnih mjera zaštite za nacionalne spomenike Komisija učestvuje zajedno sa ostalim nadležnim institucijama, i navedene mjere ne predstavljaju predmet odluka Komisije, osim kada se kao posebna mjera zaštite navodi potreba izrade liste preventivnih i/ili posebnih mjera zaštite¹¹¹.

Mjere zaštite usmjerene zaštiti i očuvanju nacionalnih spomenika definiraju:

- Institucije nadležne za provođenje mjera zaštite
- Dozvoljene i zabranjene intervencije na nacionalnom spomeniku i postupanje sa njime (intervencije u smislu tehničkih mjera zaštite, ograničenja spram namjene i dostupnosti nacionalnog spomenika, te mogućnost intervencija u zoni nacionalnog spomenika, zabrana izvoza i slično);
- Izradu potrebnih dokumenata u cilju osiguravanja integriranog pristupa uz obavezno definiranje minimalno potrebnih sadržaja tih dokumenata:
 - detaljan tehnički snimak postojećeg stanja
 - geomehanička ispitivanja tla
 - prostorni prikaz planirane intervencije (prostorni prikaz šireg prostora spomenika u svrhu sagledavanja utjecaja na kontekst dobra)
 - plan upravljanja
 - prostorno-planska dokumentacija provedbenog nivoa
 - plan intervencija (sa odgovarajućim projektima)
 - plan održavanja
 - plan trajnih mjera zaštite, prezentacije i interpretacije

¹¹⁰ Preventivne mjere zaštite se propisuju radi pripreme i odbrane od mogućih hazarda (svaka nepovoljna pojava, izazvana prirodnim nepogodama ili ljudskim djelovanjem, ozbiljne klimatske promene) i da se umanje rizici (verovatnoća pojave hazarda pomnožena sa kvantitativnim gubicima, materijalnim i humanim). Preventivne mjere mogu biti kratkoročne, srednjoročne i dugoročne i uključuju izradu planova preventivne konzervacije, planova održavanja i drugih mjera zaštite i pravilnog korištenja dobra.

¹¹¹ Posebne mjere zaštite (Akcioni plan posebnih mjera zaštite dobara – dodatak Smjernica) odnose se na zaštitu za vrijeme vanrednog stanja ili ratnog djelovanja. U slučajevima kada Komisija procijeni da nacionalni spomenik može biti ugrožen prirodnim ili drugim nesrećama, može propisati izradu plana zaštite i spašavanja nacionalnog spomenika od prirodnih i drugih nesreća i o tome obavijestiti Ministarstvo sigurnosti BiH koje koordinira aktivnostima u planiranju i djelovanju institucija i tijela Bosne i Hercegovine u oblasti zaštite i spašavanja (Okvirni zakon o zaštiti i spašavanju ljudi i materijalnih dobara od prirodnih i drugih nesreća u BiH, 2008).

- ostalo po potrebi.

Mjerama zaštite, a usko vezano za upravljanje, Komisija određuje adekvatne namjene nacionalnog spomenika, a uzimajući u obzir prvenstveno vrijednosti i značaj nacionalnog spomenika, kao i njegovu održivost. Generalno posmatrano, nacionalni spomenici mogu biti korišteni za izvorne te razne tradicionalne i nove namjene koje su ekološki i kulturno održive i koje mogu doprinijeti kvaliteti života predmetne zajednice.

Mjerama zaštite se utvrđuju određena ograničenja spram namjene – vodeći računa da održiva upotreba nacionalnog spomenika ili bilo kakva izmjena ili adaptacija ne dovedu do negativnog utjecaja na njegove vrijednosti i značaj. Stoga se u nekim slučajevima, gdje je nužno, može u potpunosti i zabraniti upotreba nacionalnog spomenika, osim u posebnim slučajevima i okolnostima (naprimjer u slučajevima određenih pokretnih dobara).

Mjere zaštite, zakoni, politike i strategije koje utječu na nacionalne spomenike bi trebali osigurati zaštitu vrijednosti nacionalnih spomenika, podržati šire očuvanje prirodne i kulturne baštine te promovirati i poticati aktivno učešće zajednica i zainteresiranih strana predmetnog nacionalnog spomenika kao nužnim uvjetima za njegovu održivu zaštitu, očuvanje, upravljanje i prezentaciju.

Vrste mjera zaštite i očuvanja nacionalnih spomenika

Izbor mjera zaštite i očuvanja zavisi od vrijednosti, stepena očuvanosti integralnosti, i autentičnosti, značaja nacionalnog spomenika, stanja u trenutku donošenja konačne odluke te vanjskih utjecaja i specifičnih rizika kojima je izložen.

Mjere zaštite se određuju za svaki nacionalni spomenik posebno, u zavisnosti od slučaja do slučaja.

Ovdje date mjere zaštite predstavljaju okvir i kontrolnu listu za utvrđivanje detaljnih mjera za svaki pojedini nacionalni spomenik. Uputstva za mjere su date u skladu sa predmetom pravne zaštite s obzirom na to da se kroz predmetom pravne zaštite definira vrsta nacionalnog spomenika.

Mjere zaštite i očuvanja uključuju: rekognosciranje, evidentiranje, istraživanje, dokumentiranje, zaštitu kroz prostorno planiranje i dokumente prostornog uređenja (analiza prostornih aspekata i vrijednosti dobra, propisivanje izrade odgovarajućih prostornih prikaza planiranih intervencija i dokumenata prostorno-planske dokumentacije provedbenog nivoa i drugih), izradu programa očuvanja, izradu plana održavanja, planova i projekata intervencija, tehničke mjere zaštite (konzervacija, restauracija, rehabilitacija, rekonstrukcija, anastiloza, adaptacija, revitalizacija, uklanjanje), hitne intervencije na ruševnim objektima, označavanje, prezentaciju i održavanje¹¹².

Rekognosciranje je postupak istraživanja područja Bosne i Hercegovine s ciljem prepoznavanja potencijalnog kulturnog naslijeđa Bosne i Hercegovine.

¹¹² Poštovati preporuke sadržane u konvencijama i poveljama UNESCO, ICOM, ICOMOS, Vijeće Evrope, a posebno: Recommendation for the Protection of Moveable Cultural Property (1978), UNESCO (Preporuke za zaštitu pokretnih dobara); European Cultural Convention (1954) (Evropska povelja o kulturi); The Venice Charter: International Charter for the Conservation and Restoration of Monuments and Sites (1964) (Venecijanska povelja); The Burra Charter: The Australia ICOMOS Charter for the Conservation of Places of Cultural Significance (1999) (Burra povelja).

Evidentiranje je postupak koji uslijedi nakon rekognosciranja, a koji prethodi vrednovanju dobra.

Istraživanje – predstavlja preduvjet za zaštitu i očuvanje nacionalnog spomenika, odnosno za uspostavu sistema mjera njegove zaštite. Istraživanje može biti naučno i stručno istraživanje podataka relevantnih za dobro ili provođenje istraživačkih radova na terenu.

Arheološka iskopavanja i istraživanja

Arheološka iskopavanja i istraživanja mogu se vršiti samo na osnovi odobrenja koje rješenjem izdaje nadležna institucija kulture u oblasti zaštite.

Odobrenje se može izdati samo pravnim i fizičkim licima koja ispunjavaju uvjete stručne osposobljenosti za obavljanje takvih radova, te ako su osigurana potrebna materijalna i tehnička sredstva za obavljanje radova, konzervacija nalaza, uređenje i predstavljanje nalazišta i nalaza.

Rješenjem se određuje područje na kojem se mogu izvoditi radovi, obim i vrsta radova, uvjeti pod kojima mogu da se izvode, kao i rok za izvođenje radova, mjesto čuvanja pokretnog arheološkog materijala i rok u kojem se nadležnoj instituciji kulture u oblasti zaštite treba obavezno podnijeti izvještaj o izvršenim radovima.

O mjestu čuvanja arheoloških nalaza odlučuje nadležna institucija kulture u oblasti zaštite.

Ako se arheološka iskopavanja ili istraživanja vrše na zemljištu u privatnom vlasništvu, prije davanja odobrenja nadležna institucija kulture u oblasti zaštite zaključuje ugovor sa vlasnikom zemljišta kojim se reguliraju obaveze i prava vlasnika, uključujući i pravo na pravedno obeštećenje i iznos obeštećenja.

Ukoliko se izvode arheološka iskopavanja i istraživanja bez odobrenja ili suprotno uvjetima utvrđenim u rješenju o odobrenju, nadležna institucija kulture u oblasti zaštite će donijeti rješenje o privremenom obustavljanju radova na nalazištu sve dok se ne otklone uočeni nedostaci, a protiv izvođača radova nadležna institucija kulture u oblasti zaštite će podnijeti zahtjev za pokretanje krivičnog postupka.

Arheološka istraživanja se trebaju provoditi samo na onim lokalitetima za koje postoje naučno utemeljene indicije, činjenice i dokumentacija o postojanju starijih struktura bitnih za razvoj lokaliteta/nacionalnog spomenika kroz historiju, u skladu sa: međunarodnim konvencijama o zaštiti arheološkog naslijeđa Vijeća Evrope (Evropska konvencija o zaštiti arheološkog naslijeđa, Valletta, 16. 1. 1992.) i UNESCO-a, Zakonom o zaštiti i korištenju kulturno-historijskog i prirodnog naslijeđa ("Službeni list SRBiH", br. 20/85), Uredbom o obavljanju prethodnih radova istražnog karaktera na nacionalnim spomenicima ("Službene novine Federacije BiH", br. 36/08) i stručnom praksom.

Arheološka istraživanja uključuju:

Rekognosciranje i mapiranje terena ili vršenje uvida može se planirati ili provoditi na određenim područjima koja predstavljaju geografski, administrativni ili na neki drugi način utvrđeni prostor sa ciljem da se:

- otkriju novi arheološki lokaliteti i strukture i potvrde saznanja o postojanju ili nepostojanju takvih struktura u određenoj oblasti
- osigura precizna prostorna identifikacija arheoloških struktura
- sačini tačan i potpun opis vidljivih dijelova objekata i njihove povezanosti sa antropogenim promjenama u neposrednoj okolini
- prikupe površinski nalazi za dalje proučavanje, obradu i zaštitu¹¹³.

¹¹³ Smjernice za kulturno naslijeđe, Vijeće Evrope.

Druge nedestruktivne metode daljinske detekcije (aeroarheologija, geofizičko istraživanje, georadarsko istraživanje).

Arheološko istraživanje sondiranjem (istraživanje iskopavanjem odnosno kopanjem kanala ili otvaranjem sondi).

Ovaj rad treba planirati i provoditi kako bi se dobile informacije o lokaciji, obimu, prirodi i sadržaju područja ili lokaliteta sa ciljem da se:

- identifikuju potencijalne arheološke strukture, kompleksi i lokaliteti
- dobiju podaci o stratigrafiji, vremenu nastanka i prirodi lokaliteta i nalaza
- utvrde granice arheološkog lokaliteta i njegovih zaštićenih zona¹¹⁴.

Sistematsko arheološko iskopavanje može se planirati i provoditi na lokalitetu koji je prethodno identifikovano rekognosciranjem ili otvaranjem kanala/sondi u cilju sistematskog i sveobuhvatnog snimanja i razumijevanja lokaliteta za dalje istraživanje i proučavanje¹¹⁵. U cilju očuvanja lokaliteta i edukacije budućih naraštaja, potrebno je ostaviti najmanje 15% površine lokaliteta arheološki neistraženo¹¹⁶.

Posebne vrste arheoloških istraživanja mogu se definirati za sljedeće teme i namjene prema različitim potrebama, ciljevima, uvjetima, ograničenjima i drugim elementima:

Podvodno arheološko istraživanje može se planirati i provoditi na dnu rijeke, jezera, ili mora, sa iskopavanjem ili bez njega, a u cilju identifikacije arheoloških lokaliteta i prikupljanja podataka i materijala za dalje proučavanje i zaštitu podvodnog arheološkog naslijeđa.

Preventivno arheološko istraživanje može se poduzeti kao odgovor na predložene razvojne planove koji bi mogli ugroziti arheološke resurse:

- u sklopu procesa planiranja (u okviru odgovarajućih napomena u smjernicama datim za provođenje razvojne politike planiranja)
- izvan procesa planiranja (npr. u odnosu na poljoprivredu, šumarstvo i ruralno upravljanje, radove javnih i ovlaštenih poduzetnika)
- u vezi sa planovima upravljanja i strategijama za rješavanje raznih pitanja privatnih, lokalnih i drugih tijela
- radi identifikacije, snimanja i prepoznavanja elemenata arheološkog naslijeđa koji će biti napušteni i/ili uništeni kao rezultat razvoja, posebno (ali ne isključivo) kada se radi o izgradnji brana, puteva, rezervoara, željeznice i drugih sličnih objekata; detekcije elemenata ruiniranih ili oštećenih zgrada
- ili zgrada izgrađenih prije njih, uključujući kulturne slojeve u unutrašnjosti ili u neposrednoj blizini tih zgrada; radi identifikacije elemenata arheološkog naslijeđa na lokalitetima na kojima se planira izgradnja ili na kojima se obavljaju različiti vidovi radova; čuvanja elemenata arheološkog naslijeđa na ugroženim područjima, lokalitetima ili drugim objektima radi sprečavanja daljeg oštećenja ili uništenja lokaliteta ili dijelova lokaliteta¹¹⁷.

Revizija arheološkog istraživanja može se planirati i provoditi na poznatim arheološkim lokalitetima koji su već bili predmet istraživanja i gdje postoji osnovana pretpostavka da su rezultati tog rada bili nepotpuni, netačni ili lažni.

Revizija arheološkog istraživanja se provodi da bi se:

¹¹⁴ Ibid.

¹¹⁵ Ibid.

¹¹⁶ Ibid.

¹¹⁷ Ibid.

- testirali, preradili i koordinirali postojeći podaci o lokalitetu ili području i da bi se kompletirali zvanični inventari, arheološke mape ili podloge, snimci arheoloških lokaliteta i spomenika ili bilo koji drugi vid tekuće dokumentacije
- odredio obim zaštićenih područja
- provjerio nivo i obim prethodnih istraživanja, u smislu stratigrafskih cjelina i veličine iskopanog područja u odnosu na cijeli lokalitet¹¹⁸.

Arheološkim istraživanjem rukovodi ovlašteni istraživač, odnosno nosilac licence za arheološko istraživanje.

Dokumentiranje i praćenje stanja nacionalnog spomenika

Izrada i pohrana dokumentacije o dobru je sljedeći korak u zaštiti i očuvanju. Komisija kroz mjere zaštite propisuje neophodan nivo dokumentacije koji je potrebno izraditi za svaki pojedini nacionalni spomenik, kao i preporuke za njegovo čuvanje.

Dokumentacija o nacionalnom spomeniku mora biti javno dostupna svim zainteresiranim stranama na način na koji se to utvrdi internim aktima institucija kod kojih je dokumentacija pohranjena. Dokumentacija u vlasništvu Komisije je dijelom dostupna na web-stranici Komisije, a putem pismenog zahtjeva zainteresiranih stranama, na način utvrđen Pravilnikom o korištenju dokumentacije Komisije te u skladu sa Zakonom o autorskim pravima i ugovorima o kupovini/poklonu/korištenju određene dokumentacije koje je Komisija potpisala sa trećim stranama.

Komisija vrši redovno praćenje stanja nacionalnih spomenika, a najmanje jedan put u pet godina. O svakom izvršenom monitoringu se sačini izvještaj na za to propisanom obrascu Komisije, a koji postaje sastavni dio dokumentacije o predmetnom nacionalnom spomeniku. Izvještaj čini osnovu za razmatranje o potrebi utvrđivanja novih mjera zaštite na predmetni nacionalni spomenik.

Prostorno planiranje i dokumenti prostornog uređenja

Planskim dokumentima se osigurava zaštita nacionalnih spomenika i njihove okoline, kao integralnog dijela savremenog društvenog, ekonomskog i urbanog razvoja, na način kojim se poštuje njihov integritet i status, te dosljedno provode režimi i mjere zaštite koji su propisani odlukama Komisije (uspostavlja sistem upravljanja).

Preduvjet zaštite i očuvanja nacionalnih spomenika jeste uspostava (ili provođenje) zadovoljavajućeg sistema upravljanja. Svrha sistema upravljanja jeste osigurati učinkovitu zaštitu nacionalnog spomenika za sadašnje i buduće generacije. Učinkovit upravljački sistem¹¹⁹ zavisi od tipa, karakteristika i potreba nacionalnog spomenika, te njegovog kulturnog i prirodnog konteksta kao i šireg okruženja¹²⁰.

Svaki proces planiranja kao i bilo kakva planirana intervencija na nacionalnom spomeniku ili u njegovom zaštitnom pojasu mora sadržavati procjenu utjecaja na nacionalni spomenik (*Heritage Impact Assessment – HIA* te *Environmental Impact Assessment – EIA*, ako je potrebno). Preporuka je da procjena utjecaja na naslijeđe, kao pristup, bude uključena u

¹¹⁸ Ibid.

¹¹⁹ Upravljački sistemi variraju zavisno od različitih kulturnih sagledavanja, dostupnih resursa i drugih faktora. Mogu uključivati tradicionalne prakse, postojeće urbanističke i planerske instrumente i druge planerske mehanizme kontrole, formalne i neformalne.

¹²⁰ Šire okruženje se može odnositi na topografiju dobra, prirodno i izgrađeno okruženje, kao i druge elemente poput infrastrukture, obrazaca upotrebe zemljišta, prostornu organizaciju i vizuelne odnose. Također može uključiti vezane društvene i kulturne prakse, ekonomske procese i druge nematerijalne dimenzije naslijeđa kao što su percepcija i asocijacija. Upravljanje širim okruženjem je vezano sa svojom ulogom u podržavanju vrijednosti nacionalnog spomenika.

sam upravljački sistem kako bi bilo osigurano da bilo kakav program, projekat ili pravni propis koji se na neki način tiču nacionalnog spomenika budu procijenjeni sa stanovišta njihovog utjecaja i posljedica na vrijednosti, značaj i attribute nacionalnog spomenika.¹²¹ Veličina i kompleksnost procjene utjecaja (HIA/EIA) trebaju odgovarati veličini i osjetljivosti projekta, tako da veoma veliki projekti mogu zahtijevati i izradu strateške studije utjecaja (*Strategic Environmental Assessments*).

Razvoj lokaliteta nacionalnih spomenika usljed pritiska turizma, tačnije potrebe, i problemi koji nastaju usljed (nepostojanja) upravljanja posjetama i izgradnjom turističke infrastrukture, predstavlja veliki utjecaj na vrijednosti nacionalnog spomenika uključujući stanje integriteta i autentičnosti. Stoga takvi razvoji također trebaju biti predmetom procjena utjecaja na okoliš (EIA i HIA).

Mjerama zaštite za svaki pojedini nacionalni spomenik Komisija će, u saradnji sa drugim institucijama, utvrditi potrebne elemente učinkovitog upravljačkog sistema¹²², vrstu te minimalni i obavezni okvirni sadržaj odgovarajućih dokumenta.

S obzirom na to da dokumenti prostornog uređenja, zavisno od vrste i područja obuhvata, obavezno trebaju sadržavati sistem mjera zaštite dobara koja se nalaze na području obuhvata plana, Komisija u svojim odlukama donosi opće i posebne uvjete zaštite i očuvanja dobara u području prostornih granica zaštićenih zona dobra koji su u obuhvatu plana, a na osnovi analize vrijednosti dobra.

Komisija kroz mjere zaštite, ukoliko smatra potrebnim, propisuje izradu prostorno-planske dokumentacije provedbenog nivoa.¹²³ Kako bi se osigurala što dosljednija primjena odredbi, Komisija može, kroz mjere zaštite, odluke propisati da daje mišljenje na planski dokument, u odnosu na usklađenost sa odlukom i odredbama drugih planova čija izrada i provođenje je propisano odlukama Komisije.

U slučaju kada nije utvrđen sistem mjera zaštite, Komisija kao nadležna institucija dužna je na zahtjev donosioca dokumenta prostornog uređenja utvrditi sistem mjera zaštite nepokretnog dobra, također na osnovi analize vrijednosti dobra, koje se nalazi na području obuhvata plana.

¹²¹ Za pojašnjenje Heritage Impact Assessment vidjeti ICOMOS Guidance on Heritage Impact Assessments for Cultural World Heritage Properties, ICOMOS 2011. https://www.icomos.org/world_heritage/HIA_20110201.pdf.

¹²² Zajednički elementi učinkovitog upravljačkog sistema uključuju: temeljno zajedničko razumijevanje nacionalnog spomenika svih zainteresiranih strana, uključujući i korištenje participativnog planiranja i procesa savjetovanja sa zainteresiranim stranama; krug planiranja, implementacije, monitoringa, evaluacija i povratne informacije; procjenu ranjivosti / osjetljivosti nacionalnog spomenika na društvene, ekonomske i druge pritiske i promjene, kao i praćenje utjecaja trendova i predloženih intervencija; razvoj mehanizama za uključivanje i koordinaciju različitih aktivnosti između različitih partnera i učesnika; osiguranje neophodnih finansijskih sredstava; podizanje kapaciteta te odgovoran i transparentan opis funkcioniranja sistema upravljanja.

¹²³ Dokument prostornog uređenja može se donijeti samo uz prethodnu saglasnost nadležne institucije u oblasti zaštite kojim se potvrđuje da je usklađen s utvrđenim sistemom mjera zaštite u odlukama Komisije ili drugim aktom koje je izdala Komisija. Nosioci izrade prostorno-planskih dokumenata obavezni su u dokumente ugraditi i mjere zaštite kulturnog naslijeđa. Nosioc pripreme dokumenta dužan je pribaviti mišljenje nadležne službe zaštite na dokument u čijem se prostornom obuhvatu nalazi zaštićeno dobro. Za poduzimanje radnji u zaštićenim kulturno-historijskim prostorima posebne uvjete zaštite dobra utvrđuje tijelo uprave nadležno za izdavanje urbanističke suglasnosti, u skladu sa sistemom mjera zaštite utvrđenim u odlukama i drugim aktima koje je izdala Komisija, urbanističkom i regulacionom planu i projektu uređenja prostora, a po prethodno izdatom mišljenju nadležne službe zaštite.

Ukoliko postoje neslaganja usvojenih važećih dokumenata prostornog uređenja sa odredbama odluka Komisije, one se stavljaju van snage u dijelu u kojem nisu usaglašene sa odredbama odluka Komisije¹²⁴.

Pored izrade prostorno-planske dokumentacije provedbenog nivoa Komisija kroz svoje odluke kao mjeru zaštite može preporučiti i izradu plana upravljanja i to onda kada to ocijeni potrebnim, kao i za sva ona dobra za koja se planira nominacija na UNESCO Listu svjetskog naslijeđa¹²⁵. Plan upravljanja (menadžment plan) je strateški dokument za dugoročno upravljanje, zaštitu i očuvanje, i predstavlja neophodan korak u operacionalizaciji ciljeva prostornog i urbanističkog planiranja.¹²⁶ Sadržaj plana se mora prilagoditi kategoriji nacionalnog spomenika, predmetu pravne zaštite te utvrđenim vrijednostima i značaju. Komisija propisuje minimalni sadržaj dokumenta.

Plan upravljanja sadrži posebno:

1. Razradu sistema i mehanizama upravljanja (strategiju višegodišnjeg upravljanja nacionalnim spomenikom i smjernice za njenu realizaciju)
2. Preciznu identifikaciju vrijednosti nacionalnog spomenika, ograničenja i potencijala u budućem korištenju, zahtjeve ili namjere vlasnika/korisnika u pogledu namjene, te intervencija koje na optimalan način dovode u ravnotežu prethodno navedeno i optimiziraju društveno-ekonomski benefit
3. Program aktivnosti baziran na cjelovitoj valorizaciji, zaštiti i prezentaciji nacionalnog spomenika
4. Mehanizme za ostvarivanje integralne zaštite:
 - a. definiranje načina finansiranja
 - b. plan očuvanja i razvoja prostora za koji se Plan izrađuje odnosno regulacioni plan
 - c. definiranje zona za izradu detaljnih provedbenih planova i projekata nižeg reda
 - d. definiranje zona registriranih arheoloških lokaliteta (prethodna zaštita ili odluka Komisije) sa detaljnim opisom predloženih istraživanja i razlozima
 - e. definiranje detaljnih uslova za objekte privremenog karaktera
5. Plan implementacije (način vršenja monitoringa planiranih aktivnosti).

Pored plana upravljanja moguće je odrediti i neki drugi dokument kojim se određuje način upravljanja i način participacije svih subjekata.

¹²⁴ Citirati član Zakona o provođenju odluka Komisije.

¹²⁵ Obaveza izrade plana upravljanja za dobra koja se nominiraju na UNESCO Listu svjetske baštine je uvedena 2005. godine (Operational Guidelines for the Implementation of the World Heritage Convention, serving as guidance on the management of World Heritage properties 2005). O obavezi izrade plana upravljanja, razlozima i sadržaju vidjeti UNESCO Operational Guidelines 2017 i UNESCO, ICCROM, ICOMOS and IUCN. 2013. Managing Cultural World Heritage. Paris. UNESCO World Heritage Centre. (World Heritage Resource Manual.) Dodatno, Management plans and the World Heritage Convention: A bibliography. UNESCO-ICOMOS Documentation Centre, 2010.

¹²⁶ Plan upravljanja sadrži elemente koje prostorni plan i plan konzervatorskih intervencija ne sadrže. Izradi plana upravljanja prethode istraživanje i pripremni radovi koji obuhvataju: detaljno historijsko istraživanje, geodetski snimak situacije sa građevinama, arheološke analize građevina i predijela, prostor za smještaj kolekcije, arheološku evaluaciju, istraživanje o staništima, biljnim i životinjskim vrstama, istraživanje boja u arhitekturi, podataka o stanju dobra, redovno osmatranje nad lokacijom, građevinom ili biljnim/životinjskim vrstama itd. Planom upravljanja se mora osigurati, između ostalog, pristupačnost, sigurnost, poštovanje protokola kojima se garantira učešće predstavnika lokalne zajednice kroz konsultacije i opis vrijednosti nepokretnog dobra i funkcionalna održivost dobra.

Mjerama zaštite se, ukoliko se to smatra opravdanim, preporučuje izrada akcijskog plana i to za one nacionalne spomenike gdje su suštinske kvalitete dobra ugrožene ljudskom aktivnošću, ali ipak zadovoljavaju kriterije autentičnosti i integriteta. Mjerama zaštite se daju okvirne korektivne mjere koje bi se detaljno razradile i definirale kroz akcijski plan. Ukoliko se korektivne mjere utvrđene mjerama zaštite ne provedu u određenom vremenskom roku koji zaključkom odredi Komisija (zaključak na osnovi radnih sastanaka sa zainteresiranim stranama i nadležnim institucijama), nacionalni spomenik se upisuje na Listu ugroženih spomenika ili se razmatra ukidanje statusa nacionalnog spomenika za predmetno dobro. Tamo gdje se smatra potrebnim, Komisija će kroz mjera zaštite, a kao dio drugih dokumenata koji definiraju upravljanje, utvrditi i potrebu izrade plana pripremljenosti na rizike kao i provođenje odgovarajućih treninga.

Ostala dokumentacija koja se tiče mjera zaštite u prostoru

Kada ocjeni potrebnim, a najčešće u odlukama za kompleksne prostore nacionalnih spomenika, Komisija može tražiti izradu različitih elaborata, programa i pravilnika kojima bi se dodatno osiguralo očuvanje vrijednosti, autentičnosti i integriteta kao i ambijentalno/pejzažnog konteksta prostora. Može se tražiti izrada samo jednog ili nekolicine određenih elaborata ili izrada svih, kada su jednim imenom objedinjeni pod plan očuvanja prostora.

Komisija u svakom pojedinom slučaju propisuje minimalni sadržaj tih dokumenata.

Neki od navedenih dokumenata (više njih čine Plan očuvanja) mogu biti:

- Analiza trenutnog stanja prostorne cjeline mora minimalno sadržavati: identifikaciju postojećeg stanja prostora (koja obavezno mora sadržavati snimak postojećeg stanja: prizemlje i peta fasada, valorizaciju i kategorizaciju svih prostora i objekata, identifikaciju, snimak stepena izgrađenosti uz prikaz stepena iskorištenosti prostora, bilans površina po namjenama, klasifikaciju i opis svih intervencija, identifikaciju starih zana, tradicionalnih i današnjih načina korištenja prostora i objekata), prikaz uličnih fasada, analizu svih intervencija i utvrđivanje njihovog utjecaja na vrijednosti nacionalnog spomenika (pozitivnog, neutralnog ili negativnog utjecaja), ekonomska analiza namjene iskorištenosti prostora, sociološko-demografska analiza u cilju ispitivanja potreba stanovnika i korisnika prostora nacionalnog spomenika, reljef sa nagibom terena i analizom ograničenja u prostoru.
- Elaborat granice utjecajne zone i granice prostora koji služi kao ekonomska osnova za obnovu i održivo upravljanje.
- Elaborat o otklanjanju ili ublažavanju negativnog utjecaja intervencija izvršenih u obuhvatu nacionalnog spomenika za koje je analizom utvrđeno da su degradirale prostor. Uz elaborat je potrebno uraditi prikaz zona sa režimom zabrane gradnje.
- Elaborat vizuelnog identiteta nacionalnog spomenika kojim će se, između ostalog, definirati materijalizacija, izgled i mjesto postavljanja urbanog mobilijara, reklamnih tijela, natpisa, firmi, hodnih površina, dozvoljena mjesta i ograničenja spram izlaganja robe u izlozima, kao i definirati odredbe za ostalo što utječe na vizuelni identitet prostora kao cjeline i svih njegovih pojedinačnih dijelova. Pri izradi elaborata obaveza je ispoštovati preporuke za uklanjanje barijera, odnosno osigurati dostupnost i neometano kretanje za sve kategorije stanovništva. U skladu sa navedenim treba dati smjernice za buduća postupanja.
- Elaborat uređenja obala rijeke, režim korištenja obala i eventualnih prirodnih plaža, pristupa, način korištenja i ozelenjavanja.

- Program upravljanja otpadom (prostori za odlaganje smeća, dizajn i smještaj objekata i predmeta za otpad, označavanje mjesta, vrijeme odvoza, i slično).
- Program uređenja i upravljanja javnim površinama kojim treba definirati način korištenja javnih površina (identifikovati zelene površine i njihovo uređenje, dozvoljeni prostori za davanje u zakup i slično).
- Program i smjernice za održavanje i uređenju zelenih površina u privatnom vlasništvu (dvorišta, terase, avlije, i slično);
- Program očuvanja i promoviranja kulturnih i historijskih vrijednosti, kako materijalnih, tako i njihovih nematerijalnih komponenti – starih zanata i djelatnosti, tradicionalnih festivala i običaja koji su vezani za objekte i mjesta;
- Program turističke promocije i korištenja prostora nacionalnog spomenika u svrhe turizma sa razrađenim sistemom upravljanja turističkim posjetama;
- Preporuke, uvjeti, detaljnije odredbe, opisi, ograničenja i uputstva za sve intervencije na objektima, cjelinama i prostorima naslijeđa u okviru nacionalnog spomenika, a uzimajući u obzir specifičnosti, vrijednosti i kontekstualni značaj (ambijentalno/pejzažni kontekst i drugi) te vodeći računa o dostizanju odgovarajuće energetske efikasnosti objekata i cjelina naslijeđa s ciljem održivog upravljanja utroškom energije;
- Preporuke za buduću namjenu prostora i objekata, uzimajući u obzir izvornu namjenu, vrijednosti i potencijal kao i mogućnosti nacionalnog spomenika;
- Preporuke za smještanje saobraćaja u mirovanju te obavezne i potrebne pješačke komunikacije zasnovane na detaljnim analizama postojećeg stanja, potrebama i studiji provodljivosti te analizi kapaciteta boniteta saobraćajne mreže i analizi kapaciteta boniteta društvene infrastrukturne mreže (raspored i zastupljenost te pokrivanje zdravstvo, školstvo, kultura, usluga itd).

Projektna dokumentacija o dobru

Program očuvanja ¹²⁷

Mjerama zaštite Komisija, u slučaju kada ocjeni potrebnim, propisuje izradu Programa očuvanja (*Conservation plan*). Program očuvanja dobra je "živući" dokument koji se upotrebljava i dopunjuje prema potrebi, a predstavlja prvenstveno neophodan alat upravljanja dobrom. Ciljevi plana očuvanja dobra su identifikacija značaja dobra i uspostavljanje smjernica i strategije za upravljanjem i intervencijama na onim fizičkim atributima dobra koji doprinose njegovom značaju (pojašnjavanje utjecaja potrebnih intervencija na vrijednosti te stepen autentičnosti i integriteta dobra, prezentiraju nalazi urađenih potrebnih analiza i daje popis materijala koji trebaju biti korišteni prilikom intervencija na dobru.

Program očuvanja se zasniva na postojećem stanju dobra te definiranoj budućoj namjeni ili željenom stanju konzervacije nacionalnog spomenika. Program očuvanja, prije svega, treba ispuniti zahtjeve lokaliteta (spram njegovih vrijednosti i značaja) kao i zahtjeve vlasnika dobra za korištenjem.

¹²⁷ Za detaljnije pojašnjenje o potrebi izrade i sadržaju Programa očuvanja može se pogledati *Conservation Plans – A Guide to the Preparation of Conservation Plans*, Historic Scotland Heritage Policy.

Nije moguće dati generalni sadržaj programa očuvanja jer obim i stepen razrade zavise od svakog pojedinačnog lokaliteta, njegovih vrijednosti i značaja te stanja u kojem se nalazi. Ipak, svaki program treba sadržavati:

- izjavu o značaju nacionalnog spomenika i definirane vrijednosti – preuzeto iz relevantne odluke komisije
- definiranu buduću namjenu dobra ili željeno stanje
- procjenu i analizu potreba za intervencijom zasnovanu na postojećem stanju dobra i budućom namjenom
- ograničenja spram mogućih intervencija (mjere zaštite uspostavljene odlukom Komisije)
- prijedlog intervencija definiran u skladu sa značajem, vrijednostima, ograničenjima i potrebom očuvanja autentičnosti i integriteta (konzervacija, restauracija, adaptacija, interpolacija, nadogradnja, dostupnost, podizanje nivoa energetske efikasnosti i slično)
- opis ograničenja za pristup dobru određenim kategorijama ljudi ili potreba za javnim pristupom dobru
- opis servisnih potreba spram buduće namjene uz pojašnjenje mogućih načina uklapanja tih potreba u strukturu objekta, a u skladu sa ograničenjima.

Plan i projekat intervencija na dobru

Projekat intervencije je “krovni” naziv za sve projekte koji se tiču bilo kakve intervencije na dobru. Plan i/ili projekat intervencije podrazumijeva detaljnu dokumentaciju kojim se prezentira planirana intervencija na nacionalnom spomeniku (konzervacija, restauracija, konzervatorsko-restauratorski radovi, interpolacija, adaptacija novoj namjeni, nadogradnja ili dogradnja, održavanje, prezentacija te ostalo).

Plan i projekat intervencije mora sadržavati sve detaljne arhitektonske crteže te ostale, za planiranu intervenciju, relevantne nacрте i proračune (projekat elektroinstalacija, projekat mašinskih instalacija, statički proračun konstrukcije, i ostalo). Plan i/ili projekat intervencija treba sadržavati i ostalu, relevantnim propisima navedenu, dokumentaciju.

Projekat postojećeg stanja dobra

Projekat postojećeg stanja dobra podrazumijeva arhitektonski snimak postojećeg stanja, detaljno definirana i na odgovarajućim crtežima prezentirana sva oštećenja uz ispitivanja onih koja predstavljaju posebnu opasnost po stabilnost konstrukcije.

Plan održavanja

Pozivajući se na Burra povelju¹²⁸, održavanje predstavlja osnovu konzervacije. Održavanje se poduzima na onim dobrima kod kojih je struktura (materijalni aspekt dobra – materijal, konstrukcija i slično) od kulturnog značaja i održavanje je neophodno u cilju očuvanja tog značaja. Održavanje treba jasno razlikovati od popravke koja uključuje i radove restauracije ili rekonstrukcije. Za izvođenje radova održavanja neophodno je prethodno dobiti saglasnost nadležne stručne službe zaštite naslijeđa, a na osnovi predočene dokumentacije o predviđenim radovima koja treba biti usklađena sa planom održavanja.

Potreba izrade i upotrebe plana održavanja predstavlja optimalan način za održavanje vrijednosti određenog dobra (optimalan u smislu omjera uloženog novca i vremena za intervenciju usmjerenu održavanju vrijednosti dobra).

¹²⁸ The Australia ICOMOS Charter for Places of Cultural Significance (The Burra Charter), 2013. član 1 i član 16, web

Planom održavanja¹²⁹ se definiraju sve tekući radovi na dobru koje se trebaju izvršavati na mjesečnom/kvartalnom/godišnjem nivou (redovno godišnje održavanje), odnosno u periodu pet i više godina. Pod tekućim radovima se podrazumijeva npr. čišćenje oluka, premazivanje drvenih elemenata konstrukcije tačno definiranim sredstvima koje odredi projektant, inspekcija i način popravke krovnog pokrova i slično.

Plan održavanja predstavlja zasebnu projektnu dokumentaciju u cijelosti oslonjenu na projekat konzervatorsko-restauratorskih radova.

Plan trajnih mjera zaštite, prezentacije i interpretacije

Plan trajnih mjera zaštite, prezentacije i interpretacije u svom obimu i sadržaju je usko vezan uz predmet pravne zaštite i stanje nacionalnog spomenika. Planom (planovima) se definiraju one mjere koje su usmjerene:

- dostupnosti (način osiguranja dostupnosti nacionalnog spomenika osobama sa umanjenim fizičkim sposobnostima – posmatrajući od fizičkog ulaska u objekat pa sve do kretanje kroz određenu gradsku cjelinu – odabir materijalizacije hodnih linija)
- sigurnosti (pitanje načina postavljanja sistema vatrodojave i gašenja požara, sistema video i alarm nadzora, osigurane širine vatrogasnog puta, načina postavljanje skela prilikom građevinskih radova i osiguranja ruševnih objekata, ostalo)
- prezentaciji i čitljivosti (osvjetljenje, mjesto postavljanja i materijalizacija kanti za otpatke, mjesta na koja je zabranjeno postavljanje kanti za otpatke, mjesta postavljanja i izgled (materijalizacija, oblik i boja) reklamnih tijela i zaštitnih naprava (tende i suncobrani), vizuelna dekontaminacija prostora (dozvoljeno/zabranjeno kačenje po fasadama, boje fasada, natpisi i oznake na fasadama), postavljanje zaštitne mreže sa fotografijom izgleda objekta u razmjeri 1:1 na građevinskim skelama i ostalo)
- osiguranju održivosti kroz uvođenje spomeničke rente – ubiranje rente od direktne potrošnje nacionalnog spomenika (naplata izravne potrošnje kroz naplatu posjećivanja ili naplatu izravnog korištenja), ubiranje rente preko cijene usluge i proizvoda i ubiranje rente od indirektno potrošnje spomenika¹³⁰
- osiguranju obnove, održivosti i promocije putem javno-privatnog partnerstva uz jasno definiranje uvjeta i načina, a po uzoru na pozitivne prakse u svijetu
- prezentaciji putem brendiranja, "Story telling", interpretacijskih muzeja, ekomuzeja ili drugih vidova prezentacije naslijeđa, a kroz osnivanje za to specijaliziranih subjekata
- interpretaciji, pogotovo onih lokaliteta koji posjeduju i memorijalni aspekt i kod kojih je interpretacija esencijalna komponenta upravljanja kojom je neophodno prezentirati inkluzivan, često osjetljiv narativ uz izravnu uključenost svih zainteresiranih strana. U izradi plana interpretacija neophodno je definirati principe ili preporuke za interpretaciju i prezentaciju posebno vodeći računa o etičkom pristupu te plan izraditi u skladu sa postojećim preporukama poput *The ICOMOS Charter for the Interpretation and Presentation of Cultural Heritage Sites*¹³¹ ili *The*

¹²⁹ Za detaljnije pojašnjenje o potrebi izrade i sadržaju Plana održavanje može se vidjeti *Preparing a maintenance plan, The maintenance series, Information sheet 1.1.*, NSW Heritage Office.

¹³⁰ Kao primjer u smislu definiranja uvođenja spomeničke rente, načina definiranja visine iste te nadležnosti za njeno ubiranje može se vidjeti Zakon o zaštiti i očuvanju kulturnih dobara Republike Hrvatske, član 114. (NN 98/15, 44/17) i član 115. (NN 25/12, 44/17), <https://www.zakon.hr/z/340/Zakon-o-za%C5%A1titi-i-o%C4%8Duvanju-kulturnih-dobara> kao i član o ubiranju spomeničke rente – hrvatsko iskustvo, objavljen na <http://www.min-kulture.hr/default.aspx?id=9198>.

¹³¹ https://www.icomos.org/charters/interpretation_e.pdf.

*ICOMOS Australia Burra Charter Practice Note on Interpretation*¹³². Ukoliko se mjerama zaštite utvrđuje potreba izrade plana upravljanja lokalitetom nacionalnog spomenika, interpretacija treba biti njegov integralni dio.

Tehničke mjere zaštite

Tehničke mjere zaštite su suštinske zaštitarske mjere kojima se osigurava trajanje nacionalnog spomenika i njegova funkcionalna upotreba u skladu sa odgovarajućim namjenama. S obzirom na to da se tim mjerama neposredno vrše promjene na nacionalnom spomeniku, posvećena im je posebna pažnja.

U Smjernicama je dat pregled mogućih tehničkih mjera zaštite i definicije termina. Međutim, procjena i odabir mjera zaštite, kao i njihovo provođenje je stvar konzervatorske i restauratorske struke.

Uvjet za provođenje tehničkih mjera zaštite je izrada odgovarajuće tehničke dokumentacije i dobijanje odobrenja nadležnog entitetskog ministarstva.

S obzirom na to da izrada tehničke dokumentacije, kao i samo izvođenje radova na nacionalnom spomeniku i nadzor nad izvođenjem radova zahtijeva angažman stručno osposobljenih firmi i lica, koji posjeduju licencu nadležnog ministarstva, nad provođenjem tehničkih mjera i intervencija na nacionalnom spomeniku neophodan je stručni nadzor nadležne službe zaštite naslijeđa. Ako se radovi ne vrše stručno i kvalitetno, ili ako odstupaju od odobrenih rješenja, postoji rizik da nastanu oštećenja koja se često ne mogu otkloniti.

Povelja o principima za analizu, konzervaciju i restauraciju graditeljske baštine (ICOMOS, 2003.) propisuju provođenje preliminarnih istraživanja prije intervencije koja omogućavaju potpuno razumijevanje konstruktivnih karakteristika i upotrebljenih materijala, izvornog stanja i naknadnih intervencija, tehnika koje su korištene u gradnji, o svim izmjenama i o sadašnjem stanju.

Na arheološkim lokalitetima javljaju se i specifični problemi jer se istražene strukture moraju sukcesivno stabilizirati i konzervirati prije nego što su završena istraživanja.

Prije utvrđivanja intervencija na konstrukciji potrebno je utvrditi uzroke oštećenja i propadanja, te potom izvršiti procjenu konstruktivne stabilnosti. Procjena stabilnosti treba uključiti rezultate kvalitativnih i kvantitativnih analiza: uvid u stanje na terenu, historijska istraživanja, konstruktivnu analizu, laboratorijska testiranja i eksperimente.

Intervencije trebaju biti usmjerene na otklanjanje uzroka oštećenja i propadanja, a najbolja mjera očuvanja je preventivno održavanje.

Sve intervencije na spomeniku trebaju biti svedene na neophodan minimum koji garantira stabilnost i održivost sa najmanje štetnim utjecajem na dobro. Izbor između "tradicionalnih" i "inovativnih" tehnika zavisi od konkretnog slučaja i prednost treba dati onim tehnikama koje su najmanje invazivne i kompatibilne s vrijednostima dobra, imajući u vidu stabilnost i trajnost.

Gdje je to moguće, sve mjere bi trebale biti "reverzibilne", tako da mogu biti uklonjene i zamijenjene više odgovarajućim mjerama, a kada budu stečena nova znanja.

Svaki zahvat, koliko je to moguće, treba poštivati koncept, tehnike i vrijednosti izvornog stanja ili kasnijih stadija u razvoju dobra, te treba biti čitljiv kako bi bio prepoznat u budućnosti.

Oštećene strukture, kad god je to moguće, treba popraviti, a ne zamijeniti.

¹³² https://australia.icomos.org/wp-content/uploads/Practice-Note_Interpretation.pdf.

Sve nepravilnosti i promjene koje su dio historije dobra treba zadržati, tako da ne ugrožavaju stabilnost konstrukcije.

Mjere koje je nemoguće kontrolirati u toku provođenja, ne bi trebale biti ni dopuštene. Provjere i nadzor za vrijeme i nakon zahvata treba provoditi kako bi se utvrdila njihova učinkovitost.

Sve aktivnosti provjere i nadzor trebaju se dokumentirati kao dio historije dobra.¹³³

S obzirom na to da su tehničke mjere zaštite potrebne na svakom nacionalnom spomeniku, ovdje je dat pregled mjera, uz definicije i objašnjenja, a koje se primjenjuju na graditeljskom, arheološkom i pokretnom naslijeđu. Ako se u sklopu graditeljskog naslijeđa proglašava i pokretno dobro nacionalnim spomenikom, kao i u slučajevima arheološkog naslijeđa koje se sastoji od nepokretnih i pokretnih dobara, potrebno je utvrditi mjere zaštite koje će obuhvatiti specifičnosti oba tipa.

Radovi i djelovanje na dobru

Radovi na dobru ili u području prostornih granica zaštićenih zona dobra koji bi mogli prouzrokovati promjene, odnosno koje bi mogle narušiti cjelovitost dobra, mogu se poduzimati isključivo uz prethodno odobrenje nadležne institucije u oblasti zaštite.

Radovi mogu podrazumijevati: istraživačke radove, konzervaciju, restauraciju, rekonstrukciju, rehabilitaciju, konsolidaciju, sanaciju i adaptaciju, interpolaciju dobra, premještanje dobra, kao i druge slične radove, rad industrijskih i drugih postrojenja i gradilišta, građenje na području na kojem se nalazi dobro.

Pravna i fizička lica ne mogu dobiti odobrenje za vršenje poslovne djelatnosti, ili izvršiti promjenu namjene, odnosno promjenu djelatnosti, u prostoru koji se nalazi unutar nacionalnog spomenika, ukoliko to nije definirano dokumentom prostornog uređenja ili bez prethodnog odobrenja nadležne institucije u oblasti zaštite.

Konzervacija je postupak koji obuhvata odgovarajuće metode kojima se osigurava održanje tkiva dobra u njegovom postojećem stanju i kojima se onemogućava ili odlaže njegovo propadanje.

Restauracija je vraćanje postojećeg tkiva dobra u poznato ranije stanje odstranjivanjem dodataka ili ponovnim sastavljanjem postojećih dijelova bez dodavanja novih materijala.

Rehabilitacija je, u skladu sa relevantnim zakonima o implementaciji odluka Komisije, definirana kao "vraćanje oštećenog ili uništenog dobra u stanje u kojem je to dobro bilo prije njegovog uništenja, kao i ponovna izgradnja (obnova) nacionalnog spomenika na istom mjestu, u istom obliku, u istim dimenzijama i od istog ili istovrsnog materijala kao što je bio prije rušenja uz, u mjeri u kojoj je to moguće, korištenje iste tehnologije građenja", odnosno "predstavlja vraćanje oštećenog ili uništenog dobra u stanje u kojem je to dobro bilo prije njegovog oštećenja ili uništenja, do razumno moguće mjere, uključujući i izgradnju nacionalnog spomenika na istom mjestu, u istom obliku i formi, istih dimenzija i od istog

¹³³ ICOMOS Charter – Principles for the Analysis, Conservation and Structural Restoration of the Architectural Heritage (2003).

materijala kao što je bio prije rušenja, uz korištenje istih tehnologija građenja, kad god je to razumno moguće.¹³⁴

Termin rehabilitacija¹³⁵ nije definiran UNESCO Operativnim vodičem¹³⁶, iako se kao mjera zaštite spominje u konvencijama i stručnim tekstovima. Rehabilitacija je pojam koji podrazumijeva intervencije koje su po svojoj prirodi usmjerene “produženju ili vraćanju u život” dobra (intervencije koje podrazumijevaju unapređenje, preuređenje, rekonstrukciju, ugradnju savremenih instalacija ili materijala s ciljem stvaranja boljih uvjeta života ili energijske učinkovitosti). Termin rehabilitacija se primjenjuje za intervencije kako na pojedinačnim objektima i cjelinama tako i na područjima i krajolicima. Rehabilitacija kao intervencija ima za cilj produženje života objekta/cjeline/područja, odnosno njegovu ekonomsku održivost čineći ga odgovarajućim za savremenu upotrebu, pri čemu objekat i dalje zadržava većinu svojih originalnih arhitektonskih, historijskih i kulturnih karakteristika. Rehabilitacija, kao mjera zaštite, je primjenjiva na tradicionalne stambene strukture koje nemaju spomenički karakter, ali doprinose svaka posebno ambijentalno-historijskom izgledu zone. Rehabilitacija je usmjerena ka očuvanju i opravci postojećih tradicionalnih karakteristika objekata i uvođenja savremene infrastrukture bez značajnog mijenjanja oblikovanja ili kompromitiranja značaja. Postoji više tipova rehabilitacije, a zavise od stanja integriteta pojedinačnih objekata i cjelina odnosno područja. Tako se razlikuje stroga rehabilitacija primjenjiva na objekte u stanju integriteta, rehabilitacija s ciljem uspostavljanja punog integriteta i funkcije objekta te radikalna rehabilitacija i intenzivni redizajn koji se primjenjuje na one strukture koje su nepovratno izmijenjene.¹³⁷

Rekonstrukcija je vraćanje dobra u poznato ranije stanje na istom mjestu, u istom obliku i u istim dimenzijama, uz moguću upotrebu novih materijala u tkivu dobra, istovrsnih ili sličnih izvornim uz, u mjeri u kojoj je to moguće, korištenje iste tehnologije građenja. Rekonstrukcija je opravdana samo ako:

- je mjesto nepotpuno i potrebna je rekonstrukcija da bi opstalo
- otkriva kulturni značaj mjesta kao cjeline
- projekat rekonstrukcije nije zasnovan na pretpostavci
- dobru nedostaje veći dio strukturalnih elemenata
- se temeljnim pregledom može utvrditi da je to novi rad, a ne pokušaj falsificiranja prošlosti
- su izbjegnute uopćene tipske predstave.

U skladu sa Varšavskom preporukom o obnovi i rekonstrukciju kulturnog naslijeđa¹³⁸ termin “rekonstrukcija”, u kontekstu Svjetskog naslijeđa, posmatra se kao tehnički proces restitucije uništene ili značajno oštećene fizičke strukture i infrastrukture do koje je došlo usljed oružanog sukoba ili katastrofe. Bitno je naglasiti da rekonstrukcija fizičke strukture dobra

¹³⁴ Zakon o zaštiti dobara koja su odlukama Komisije za zaštitu nacionalnih spomenika proglašena kao nacionalni spomenik Bosne i Hercegovine, Federacija Bosne i Hercegovine; Zakon o implementaciji odluke Komisije za zaštitu nacionalnih spomenika iz Aneksa 8, Brčko distrikt; Zakon o provođenju odluka Komisije za zaštitu nacionalnih spomenika ustanovljene u skladu sa Aneksom 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini, Republika Srpska.

¹³⁵ Za neka od tumačenja termina rehabilitacija vidjeti:

http://ip51.icomos.org/~fleblanc/documents/terminology/doc_terminology_e.html.

¹³⁶ <http://whc.unesco.org/archive/gloss96.htm>.

¹³⁷ Definicija intervencije rehabilitacije u The Old town in Mostar – Management plan <https://whc.unesco.org/en/list/946/documents/>.

¹³⁸ Warsaw recommendation on recovery and reconstruction of cultural heritage, maj 2018. godine; str. 2 i 3.

mora uzeti u obzir i dobru pridružene nematerijalne prakse, vjerovanja i tradicionalno znanje koji su esencijalni za održavanja kulturnih vrijednosti među lokalnom zajednicom. U proces rekonstrukcije moraju biti integrirane i vrijednosti koje je identifikovala lokalna zajednica, uključujući i nove vrijednosti koje rezultiraju iz događaja vezanih sa uništenjem dobra zajedno sa odgovarajućim fizičkim atributima i vezanim nematerijalnim kulturnim praksama i tradicionalnim znanjem. Procjena autentičnosti bi trebala uzeti u obzir prepoznate vrijednosti dobra u skladu sa Nara dokumentom o autentičnosti 1994, naglašavajući i materijalne kao i druge aspekte.

Pravilna dokumentacija i inventari, uključujući dokumentaciju o metodama građenja, predstavljaju ključ za uspješnu rekonstrukciju kulturnog naslijeđa. To je ujedno i osiguranje očuvanja vrijednosti dobra kao i ispunjenje testa autentičnosti i stanja integriteta.

Dokumentiranje procesa rekonstrukcije je od izuzetnog značaja.

To podrazumijeva ne samo tehničku i fotografsku dokumentaciju, već i načine odlučivanja tokom rekonstrukcije, tradicionalna znanja i memoriju lokalne zajednice vezane za dobro, kao i ostalo vezano i značajno za proces rekonstrukcije.

Anastiloza je ponovno slaganje postojećih raščlanjenih dijelova dobra. U slučaju anastiloze dobra materijal koji se koristi za spajanje dijelova treba biti prepoznatljiv, a njegova količina najmanje moguća za uspostavljanje novog oblika dobra¹³⁹.

Adaptacija podrazumijeva promjene na dobru u svrhu prilagođavanja postojećoj ili predloženoj namjeni.

Revitalizacija je provođenje mjera zaštite radi vraćanja prvobitne ili davanja nove odgovarajuće namjene, odnosno funkcije dobru.

Uklanjanje ili prenošenje zaštićenog nepokretnog dobra nije dozvoljeno. Izuzetno, uklanjanje ili prenošenje zaštićenog nepokretnog dobra dozvoljeno je uz odobrenje nadležnog tijela, ako je zbog dotrajalosti ili većih oštećenja neposredno ugrožena stabilnost građevine ili njenog dijela, te ona predstavlja opasnost za susjedne građevine i život ljudi, a ta se opasnost ne može na drugi način otkloniti¹⁴⁰. Takva mjera podrazumijeva kombinaciju tehničkih i integralnih mjera zaštite jer se moraju konsultirati prostorni planovi radi izmještanja dobra.

Interpolacija¹⁴¹ (lat. interpolatio) je metoda naknadnog umetanja u arhitekturi objekata između dviju postojećih zgrada i/ili četvrti koja je već uglavnom sagrađena. Arhitektonska interpolacija nije kvantitativno popunjavanje prostora, već kvalitativno mijenjanje zatečene morfološke strukture prostora novim vrijednostima. Cilj bi bio da savremene intervencije budu integrirane kao dio originalnog tkiva, da djeluju kao novi, zamijenjeni dio u historijskom mozaiku¹⁴².

¹³⁹ Vidi detaljnije u Venecijanskoj povelji.

¹⁴⁰ Uklanjanje zaštićenih dobara je zabranjeno Konvencijom o zaštiti arhitektonskog naslijeđa Evrope. Istovremeno ova Konvencija kao jedini izuzetak od ove zabrane propisuje mogućnost izmještanja dobra u slučaju kada je to neophodno radi njegove zaštite.

¹⁴¹ S obzirom na osjetljivost pitanja interpolacije ovdje se daje opširnije pojašnjenje i razmatranje o mogućim načinima pristupa.

¹⁴² Uz interpolaciju su vezane tri grupe problema, zakonitosti, metode i opasnosti. Zakonitost se odnosi na valorizaciju postojećeg odnosno zatečenog stanja.

Razlikuju se četiri metode interpolacije¹⁴³: faksimil, prilagođavanje¹⁴⁴, naglašavanje i kontrast¹⁴⁵.

Osnovni kriteriji pri odabiru i odlučivanju o metodama interpolacije treba biti očuvanje kontinuiteta prostora odnosno kontinuitet urbanog procesa i formi. Arhitektonski i urbani proces treba imati dualistički karakter (posebno + univerzalno / tradicionalno + savremeno). Pozitivan učinak na kontinuitet i očuvanje urbanih historijskih vrijednosti imaju pristupi:

- Historijski/konzervativni regionalizam,
- Pozitivni tipološki ili kritički regionalizam¹⁴⁶.

Negativni učinci/opasnosti regionalističkog pristupa:

- Radikalni regionalizam, i
- Pseudo-regionalizam.

Dogradnja jeste proširenje horizontalnih gabarita postojećeg objekta, kojim se zauzima zemljište ili prostor u odnosu na taj objekat, ako dograđeni dio čini građevinsku i funkcionalnu cjelinu sa objektom uz koji se dograđuje¹⁴⁷. Nadogradnja je izgradnja jedne ili više etaža na postojećem objektu, kojom se dobija novi prostor.

Prezentacija je skup tehničkih, stručnih, naučnih i drugih mjera usmjerenih na osiguranje prepoznatljivosti, interpretacije, čitljivosti i popularizacije nacionalnog spomenika istraživačima, studentima, turistima i drugim građanima, iluminacija nacionalnog spomenika predstavlja dio njegove prezentacije.

Održavanje dobra je sistematsko praćenje stanja dobra te poduzimanje mjera i radova neophodnih za očuvanje spomeničkih svojstava, cjelovitosti i namjene dobra. Radovi održavanja ni na koji način ne utječu na dimenzije, konstruktivni sistem, vanjski izgled objekta, zaštitu životne sredine i njima se ne mijenjaju uvjeti na osnovi kojih je objekat izgrađen.

¹⁴³ Moguća je i peta metoda, radikalnija intervencija u formi dijalektičke provokacije, odnosno visoko inovativnog arhitektonskog koncepta sa provokacijom koja je višedimenzionalna: od vizuelne, funkcionalne, programske koja ima sposobnost da zadrži oštricu provokacije, društvene kritike u toku dugog vremenskog perioda (primjer Jevrejski muzej, Berlin), ali ovakvi objekti su izuzeci u svjetskim razmjerama.

¹⁴⁴ Princip "uklapanja" ili prilagođavanja je kad novi objekat odražava susjedne objekte ponavljanjem nekih elemenata stila ili forme. Iako ovaj princip može stvoriti vizuelni kontinuitet, u suštini mu nedostaje autentičnosti i ide ka stvaranju "neutralnih" objekata.

¹⁴⁵ "Princip kontrasta" koje je u velikom broju slučaj ignoriranja postojećeg urbanog tkiva, te bez suštinskog odnosa, postaje izgovor da ne bavimo kompleksnosti i slojevitosti lokaliteta. Maroević, Ivo. "Sadašnjost baštine".

¹⁴⁶ Kritički regionalizam pojašnjava kroz šest tačaka "Arhitekture otpora" (1983. god.). 1. Kultura i civilizacija, 2. Uspon i pad avangardne arhitekture, 3. Kritički regionalizam i svjetska kultura, 4. Otpor relacije mjesto – forma, 5. Kultura naspram prirode_topografija, kontekst, klima, 6. Vizuelno naspram taktilnog *In Towards a Critical Regionalism: Six points for an architecture of resistance, "how to become modern and to return to sources; how to revive an old, dormant civilization and take part in universal civilization"*. According to Frampton's proposal, critical regionalism should adopt modern architecture, critically, for its universal progressive qualities but at the same time value should be placed on the geographical context of the building. Emphasis, Frampton says, should be on topography, climate, light; on tectonic form rather than on scenography (i.e. painting theatrical scenery) and should be on the sense of touch rather than visual sense. Kenneth Frampton, "Towards a Critical Regionalism: Six Points for an Architecture of Resistance", in *The Anti-Aesthetic. Essays on Postmodern Culture* (1983) edited by Hal Foster, Bay Press, Seattle.

¹⁴⁷ Zakon o prostornom planiranju i korištenju zemljišta na nivou Federacije Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", br.2/06, 72/07, 32/08, 4/10, 13/10 i 45/10) i Zakon o uređenju prostora i građenju ("Službeni glasnik RS", br. 40/2013, 2/2015 – odluka US, 106/2015 i 3/2016 – ispravka).

Interpretacija nacionalnog spomenika je često neophodna u cilju ispravnog sagledavanja. Interpretacija treba unaprijediti razumijevanje nacionalnog spomenika, potaknuti brigu o njemu te biti prikladna sa stanovišta zaštite naslijeđa. Proces interpretacije treba uključiti sve zainteresirane, prezentirati sve narative vezane za nacionalni spomenik, osigurati etički pristup i odgovarajuće metode kako bi se održao integritet interpretacijskog procesa, osigurati da sve zainteresirane strane na svim nivoima imaju osjećaj da su njihovi stavovi uvaženi i, najbitnije, ostaviti prostor u budućnosti za evoluirajuće razumijevanje svih događaja koji se obilježavaju na predmetnom mjestu.

Intervencije na ruševnim objektima

Rješavanje problema ruševnih objekata u cilju njihove rehabilitacije i uklapanja u savremeno urbanističko tkivo, uz očuvanje autentičnosti, zahtijeva sistematski pristup u saradnji svih nadležnih institucija od nivoa općine do države.

Prvo je neophodno izvršiti reinventarizaciju, kojom bi se utvrdilo stanje svakog pojedinog dobra (stepen ruševnosti, nivo potrebne intervencije i stepen upotrebljivosti).

U cilju utvrđivanja stvarnog stanja neophodno je analizirati sljedeće:

- mogućnost korištenja i očuvanja zatečenih fizičkih struktura i elemenata (utvrditi stvarnu mogućnost korištenja fizičkih konstruktivnih i drugih elemenata dobra, odnosno mogućnost njihove konzervacije uz minimum intervencije)
- očuvanost autentičnih elemenata i izvornih struktura (odrediti autentične elemente koje vrijedi očuvati u cilju prepoznavanja duha mjesta i tipologije konkretne arhitekture)
- funkcionalnost (odrediti odnos sadašnjeg stanja i mogućnosti oživljavanja izvorne funkcije u današnjem urbanom kontekstu, potrebu za izvornom funkcijom, mogućnost adaptacije za funkciju sličnu izvornoj ili primjerenoj za predmetno dobro i lokalitet, analizirati moguće nove funkcije usklađeno sa savremenim društveno-ekonomskim okolnostima i mogućnostima dobra, a spram njegove vrijednosti, položaja, prostorne veličine i slično)
- sigurnost po ljude i okolne objekte (odrediti stepen opasnosti koji prijete ljudima i okolnim objektima, na osnovi preliminarne statičke i sigurnosne procjene);
- usklađenost historijskog lokaliteta i urbanog konteksta (odrediti odnos između zatečenog historijskog lokaliteta i šireg urbanog konteksta).

Prvi preduvjet rješavanju problema jeste integralni pristup.¹⁴⁸ Prisustvo bilo kojeg ruševnog objekta predstavlja potencijalnu opasnost i lančano izaziva čitavu seriju problema, posebno u organskim tkivima historijskih centara.

Nadležnost za rješavanje problema ruševnih dobara koja se nalaze na prostoru nacionalnog spomenika, ukoliko nije drugačije definirano odlukom Komisije, jeste na relevantnim entitetskim institucijama¹⁴⁹. Komisija kroz mjere zaštite pojedinačnih odluka za cjeline, područja i krajolike, ukoliko utvrdi da je neophodno u cilju očuvanja vrijednosti, značaja, stepena autentičnosti i integriteta, može propisati mjere zaštite za pojedinačne ruševne objekte ili za cjeline koji se nalaze na prostoru nacionalnog spomenika.

Hitne intervencije na ruševnom dobru su direktno uvjetovane:

¹⁴⁸ Integralni pristup ruševnim objektima je nužan bez obzira da li se radi o dobrima proglašenim nacionalnim spomenicima, dobrima zaštićenim na lokalnom nivou, ili se radi o objektima koji imaju skromnu, malu ili nikakvu spomeničku vrijednost.

¹⁴⁹ Trenutnim zakonskim okvirom, ukoliko se radi o prostoru nacionalnog spomenika, pitanje ruševnih objekata je u nadležnosti entitetskih institucija uz saradnju sa općinskim tijelima.

- utvrđenom vrijednošću dobra prije rušenja
- značajem dobra unutar tkiva u kojem se nalazi
- trenutnim stvarnim stanjem.

U skladu sa navedenim, hitne intervencije koje provodi nadležna institucija idu od adekvatnog ograđivanja lokaliteta do njegove konstruktivne stabilizacije.¹⁵⁰

Pod **hitnim mjerama zaštite** podrazumijeva se poduzimanje mjera kojima se sprječava dalje oštećenje ili uništenje nacionalnog spomenika, a naročito:

- stabilizacija (statička konsolidacija) i zaštita nacionalnog spomenika od nepovoljnih vremenskih utjecaja
- raščišćavanje prostora nacionalnog spomenika i lokaliteta od šuta i otpada te slaganje građevinskog materijala (kamen, opeka, drvo, ostalo) po zonama
- adekvatno ograđivanje spomenika
- postavljanje odgovarajućih informacionih tabli o spomeniku
- provođenje ispitivanja na objektu (statičke analize, analize materijala, ostalo)
- konzerviranje
- utvrđivanje uvjeta čuvanja pokretnog dobra
- druge mjere, zavisno od vrste i stepena ugroženosti nacionalnog spomenika.

Hitne mjere zaštite moraju biti zasnovane na stanju dobra u trenutku donošenja konačne odluke te definiranim specifičnim rizicima.

Mjere zaštite pokretnog naslijeđa proglašenog nacionalnim spomenikom

Generalne mjere zaštite za pokretno naslijeđe definirane kroz Preporuke za zaštitu pokretnih kulturnih dobara (UNESCO, 1978.):¹⁵¹

1. Muzeji i druge slične institucije

- provesti popis i katalogizaciju dobara uzimajući u obzir sve detalje u skladu sa usvojenom metodologijom
- ustanoviti standardiziranu identifikaciju (označavanje) neinvazivnim metodama u skladu sa mogućnostima savremene tehnologije
- uspostaviti mehanizam upravljanja rizikom ugradnjom za to predviđene opreme; osigurati da se sva dobra čuvaju, izlažu i transportiraju na način koji štiti od mogućih oštećenja ili uništenja, uključujući naročito toplotu, svjetlost, vlažnost, zagađenje, različite hemijske i biološke utjecaje, vibracije i potrese
- osigurati uvjete da sve radnje na očuvanju pokretnih dobara izvrši kompetentno tijelo u skladu sa tradicionalnim tehnikama koje odgovaraju potrebama određenog dobra i podrazumijevaju najnaprednije naučne metode i tehnologije
- osigurati obuku osoblja uključenog u proces očuvanja pokretnih dobara i izraditi smjernice kojim se utvrđuju standardi za obavljanje njihovih dužnosti.

2. Privatne zbirke

¹⁵⁰ Ograđivanjem lokaliteta nikako ne smije doći do zauzimanja površine za prolaz pješaka (ukoliko se radi o urbanim ili naseljenim zonama – trotoar). Zidovi, ukoliko postoje, trebaju biti osigurani čvrstom ogradom u svojoj punoj očuvanoj visini i još minimalno 50 cm iznad linije zidova. Na čvrstu ogradu je potrebno postaviti zaštitnu mrežu na kojoj će se staviti fotografija izgleda dobra prije rušenja u razmjeri 1:1 ili neke druge adekvatne fotografije ili reklame, a u zavisnosti od odredbi komunalnog reda općine/grada.

¹⁵¹ Recommendation for the Protection of Moveable Cultural Property (1978).

- izvršiti popis dobara prema uputama kustosa ili stručnih lica iz institucija nadležnih za provođenje odluka Komisije.

3. Pokretna dobra koja se čuvaju u vjerskim objektima i arheološkim lokalitetima

- Osigurati uvjete za čuvanje i zaštitu pokretnog naslijeđa od krađe i pljačke. Osigurati posebne sigurnosne mjere kao što su videonadzor, vatrodojava i protivprovala, a u skladu sa vrijednošću i rizicima kojima su ova dobra izložena. S obzirom na poseban značaj pokretnog naslijeđa koje se čuva u vjerskim objektima potrebno je osigurati njegovu prezentaciju.
- Druge odredbe međunarodnog prava i prihvaćenih normi koje treba poštovati u smislu očuvanja integralnosti nepokretnih i pokretnih elemenata sakralnog naslijeđa i arheoloških lokaliteta¹⁵².

Tehničke mjere zaštite za pokretno naslijeđe:¹⁵³

- Hitne mjere zaštite – dokumentiranje, analize i preventivna konzervacija (čuvanje, održavanje, nadzor)
- konzervacija
- restauracija.

Tehničke mjere zaštite definiraju se po izvršenom uvidu u stanje dobara koja su kandidirana za proglašenje nacionalnim spomenikom Bosne i Hercegovine, a u zavisnosti od stepena ugroženosti, starosti, tehnike, materijala, vrste i drugih značajki.

Tehničke mjere zaštite bit će definirane prema definicijama konzervatorsko-restauratorskih pojmova i radnji koje su identifikovane u Evropskom ilustriranom pojmovniku konzervatorske terminologije za zidne slike (EwaGlos), dopunjeno izdanje 2016. i Definicijama kulturnog naslijeđa autora Jukka Jokilehto, ICCROM, 1990. s naročitim osvrtom na Bura povelju iz 1981. godine (Burra Charter, 1981, ICOMOS Australia).

Označavanje nacionalnog spomenika

Svaki nacionalni spomenik je neophodno označiti posebnom informacionom tablom čiji izgled i sadržaj propisuje Komisija.

Komisija posebnim stavom odluke za proglašenje nacionalnim spomenikom utvrđuje obavezu obilježavanja nacionalnih spomenika informativnim tablama. Obilježavanje nacionalnih spomenika je propisano u interesu informiranja pojedinaca i javnosti da se radi o dobru pod zakonskom zaštitom. Komisija je propisala jedinstven sistem obilježavanja (izgled, dizajn, materijalizacija informativne table) i u svakom pojedinačnom slučaju utvrđuje se tekst i grafički prikaz (navedeno utvrđuje ili po dostavljenom prijedlogu odobrava Komisija).

¹⁵² Faro konvencija naročito član 2, tačka a (Framework Convention on the Value of Cultural Heritage for Society, 2003, Vijeće Evrope); Konvencija o očuvanju nematerijalnog naslijeđa naročito član 2, tačka 2, alineja c i e (Convention for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage, 2003, UNESCO); Granadska konvencija član 1, tačka 1 (Convention for the Protection of the Architectural Heritage of Europe, 1985, Vijeće Evrope).

¹⁵³ Poštovati preporuke sadržane u konvencijama i poveljama UNESCO, ICOM, ICOMOS, Vijeće Evrope, a posebno: Recommendation for the Protection of Moveable Cultural Property (1978), UNESCO (Preporuke za zaštitu pokretnih dobara); European Cultural Convention (1954) (Evropska povelja o kulturi); The Venice Charter: International Charter for the Conservation and Restoration of Monuments and Sites (1964) (Venecijanska povelja); The Burra Charter: The Australia ICOMOS Charter for the Conservation of Places of Cultural Significance (1999) (Burra povelja).

c) Stepeni zaštite

Za nacionalne spomenike graditeljskog naslijeđa i krajolike se utvrđuje zona zaštite i zaštitni pojas. U sklopu zone zaštite je moguće definirati jedan, dva ili više stepena zaštite, te za svaki od njih definirati adekvatne mjere zaštite i očuvanja. Za zaštitni pojas je također moguće utvrditi jedan ili više stepena zaštite te za njih definirati adekvatne mjere zaštite i očuvanja.

Ovdje su date generalne smjernice za određivanje stepena zaštite, odnosno mjera zaštite i očuvanja koji se primjenjuju na zaštićeni prostor i zaštitne pojaseve nacionalnih spomenika, a date su prema predmetu pravne zaštite.

I stepen zaštite¹⁵⁴

I (prvi) stepen zaštite primjenjuje se na zaštićeni prostor nacionalnog spomenika, u cilju očuvanja njegovog visokog stepena integralnosti i autentičnosti, i drugih vrijednosti.

Generalne mjere zaštite bez obzira na predmet pravne zaštite

Izvođenje radova definiranih mjerama zaštite Komisije je dozvoljeno isključivo po odobrenju nadležnog ministarstva za prostorno uređenje na entitetskom nivou i uz stručni nadzor nadležne službe zaštite naslijeđa na entitetskom nivou. Svi radovi moraju biti izvedeni na osnovi dokumentacije na koju je prije izdavanja potrebnih dozvola pribavljeno mišljenje nadležne službe zaštite naslijeđa. Za nacionalne spomenike koji su u proceduri upisa na Listu svjetskog naslijeđa odlukom o izmjeni i dopuni odluke o proglašenju se utvrđuje obaveza dostavljanja planske i projektne dokumentacije na prethodno mišljenje Komisiji.

Za intervencije na prostoru nacionalnog spomenika i u njegovom zaštitnom pojasu, odnosno u njegovoj blizini ukoliko zaštitni pojas nije uspostavljen, a koje na bilo koji način posredno ili neposredno utječu na nacionalni spomenik, neophodno je uraditi elaborat utjecaja na nacionalni spomenik. Elaborat obavezno mora sadržavati detaljan opis i grafičke prostorne prikaze odnosa nacionalnog spomenika i predložene intervencije te detaljan opis utjecaja intervencije na nacionalni spomenik (sagledavanje nacionalnog spomenika, vizure sa i na nacionalni spomenik, pristupanje nacionalnom spomeniku, prostorni i volumenski odnosi, materijalizacija, kolorit, odnos izgrađeno – neizgrađeno, utjecaj namjene i načina korištenja intervencije, i ostalo relevantno).

Vlasnici/korisnici nacionalnog spomenika, odnosno vlasnici/korisnici pojedinačnih dobara koja se nalaze na prostoru nacionalnog spomenika su dužni osigurati izradu plana redovnog (tekućeg) održavanja nacionalnog spomenika te provoditi radove redovnog (tekućeg) održavanja¹⁵⁵, a u skladu sa planom i dobijenim potrebnim prethodnim mišljenjima i saglasnostima.

Kao opća mjera zaštite za objekte muzeja, arhiva i sličnih građevina ili cjelina, u kojima se čuva i pokretno naslijeđe, u članu III se obavezno mora navesti da se na sve pokretno naslijeđe koje se čuva u predmetnoj instituciji primjenjuju odredbe zakona o muzejskoj djelatnosti/ili zakona o arhivima ili drugi relevantni zakon.

Ukoliko se valorizacijom utvrdi da pojedini predmeti trebaju biti posebno izdvojeni i proglašeni nacionalnim spomenikom kao pojedinačni nacionalni spomenik, onda se za njih donosi pojedinačna odluka o proglašenju nacionalnim spomenikom.

¹⁵⁴ Na nacionalne spomenike koji su upisani na Listu svjetskog naslijeđa se, pored mjera zaštite utvrđenih odlukom Komisije, primjenjuju i posebne mjere zaštite usmjerene na zaštitu Iznimne univerzalne vrijednosti svjetskog dobra.

¹⁵⁵ Uporište za navedeno jeste član 72. i član 76. Zakona o zaštiti i korištenju kulturno-historijskog i prirodnog naslijeđa, SR BiH, objavljen u "Službenom listu SR BiH", XLI, broj 20, 1985. godine.

Ukoliko se za neke predmete valorizacijom utvrdi da trebaju biti posebno izdvojeni, ali da nije potrebno da se za njih donosi pojedinačna odluka, utvrđuju se posebne mjere zaštite u okviru osnovne odluke o proglašenju muzeja, arhiva ili slično nacionalnim spomenikom. U tom slučaju, valorizacijom izdvojeni predmeti moraju biti navedeni u članu I, dok se mjere zaštite za njih utvrđuju u članu III. Utvrđivanje mjera zaštite za valorizacijom izdvojene predmete pokretnog naslijeđa nije protivno sa odredbama zakona o muzejskoj djelatnosti ili zakona o arhivima ili drugim relevantnim zakonima. Pored mjera zaštite za izdvojene predmete, u članu III se mora navesti da se na sve ostale predmete, koji nisu pojedinačno pobrojani u članu I, primjenjuju odredbe relevantnih zakona (o muzejskoj djelatnosti, arhivima i slično).

U pristupu zaštiti zbirke ili cijelim inventarima muzeja, arhiva i sličnih institucija koje čuvaju pokretna dobra koja se odlukom Komisije proglašavaju nacionalnim spomenicima kao pokretno naslijeđe (samostalno ili u sklopu cjelina) neophodno je utvrditi odredbe zaštite i način postupanja spram definiranja dobra kao nacionalnog spomenika za građu koja pristigne u depoe institucija nakon datuma proglašenja.

Za spomenike, I stepen zaštite uključuje sljedeće mjere:

- dokumentiranje dobra
- dozvoljene intervencije usmjerene su na konzervaciju, restauraciju, anastilozu, istraživanja, prezentaciju i održavanje
- sve historijske promjene trebaju biti zaštićene i prezentirane
- izuzetno se može dozvoliti adaptacija pojedinih dijelova i/ili enterijera savremenim uvjetima života i uvođenje savremenih instalacija; u mjerama zaštite obavezno je dati ocjenu mogućnosti izvođenja intervencije adaptacije savremenim uvjetima života bilo da se zabranjuje, dozvoljava pod jasno definiranim uvjetima ili dozvoljava po prethodno dobijenom pozitivnom mišljenju Komisije ili druge službe zaštite naslijeđa na konkretnu intervenciju; kroz mjere zaštite je potrebno što je moguće više precizirati dozvoljeni način uvođenja novih instalacija te novih materijala
- mjere zaštite trebaju biti usmjerene na očuvanje izvorne namjene ili na davanje namjene približne izvornoj, a koja će osigurati održivu upotrebu nacionalnog spomenika bez kompromitiranja njegovih vrijednosti; ukoliko se mjerama zaštite odobrava prenamjena prostora potrebno je dati smjernice, odnosno dozvoljene radnje s ciljem adaptacije novoj namjeni (izvedba pristupa za osobe sa umanjenim sposobnostima kretanja, izvedba protivpožarnih stepenica, zamjena i uvođenje novih instalacija i slično)
- potrebno je definirati na koji način (upotrebom kojih materijala i na kojim mjestima postavljenih) je prihvatljivo "podići" energetske efikasnost nacionalnog spomenika te kvalitet života u njemu, a uzimajući u obzir starost, namjenu, potrebe vlasnika i ostalo
- za spomenike moderne arhitekture pa do 1960. godine (i poslije ako su proglašeni nacionalnim spomenicima) potrebno je, u mjerama zaštite, dodatno precizirati način zaštite i očuvanja njihovih posebnih karakteristika i vrijednosti (stepen očuvanja svih konstruktivnih detalja na objektu, materijalizacije fasada, boju upotrebljenog stakla, upotrebu natur betona, korištenja maltera u restauraciji i slično)

- ako se ocijeni potrebnim, dati preporuke za izradu plana upravljanja, plana konzervacije ili izradu konzervatorskih elaborata¹⁵⁶ te obavezno propisati izradu planova održavanja uz preciziranje minimalno potrebnog sadržaja
- u slučaju da se radi o napuštenom spomeniku ili spomeniku bez identifikovanog vlasnika ili spomeniku u relativno lošem konstruktivnom stanju za čije održavanje nije niko identifikovan, potrebno je dati mjere zaštite za napuštene objekte a u skladu sa važećom legislativom. Mjere zaštite se kreću od hitnih mjera zaštite (u slučaju potrebe) do minimalnih intervencija, mogućih privremenih upotreba, i slično. Potrebno je precizirati obilježja spomenika koja nikako ne smiju biti ugrožena intervencijama, kao i načine upravljanja nacionalnim spomenikom. U slučaju ruševnog spomenika (ili njegovih dijelova) potrebno je jasno precizirati mjere osiguranja građevine od daljnjeg propadanja i ugrožavanje života ljudi vodeći računa da okolina samog pojedinog objekta ne bude "otrgnuta" iz svakodnevnog života i korištenja stanovnika prostora, te da način osiguranja građevine nadomjesti njegov vizuelni doživljaj (npr. postavljanje zaštitne mreže sa slikom izvornog stanja spomenika u mjerilu 1:1, i slično).

Za graditeljske cjeline i područja, I stepen zaštite uključuje sljedeće mjere koje trebaju biti uključene i u odgovarajuće regulacione planove:

- ako se ocijeni potrebnim, dati preporuke za izradu plana upravljanja, plana konzervacije ili izradu konzervatorskih elaborata obavezno propisati izradu planova održavanja uz preciziranje minimalno potrebnog sadržaja
- dokumentiranje historijskih, urbanističkih, arhitektonskih, konstruktivnih i svih drugih relevantnih karakteristika dobra
- izrada analiza postojećeg karaktera izgrađenosti, vizura i panorame te njihova zaštita
- prijedlozi dozvoljenih intervencije usmjereni su na konzervaciju, restauraciju, istraživanja, prezentaciju i održavanje
- ograničenja se odnose na visinu, mjerilo, proporcije, odnose, poštivanje građevinske linije, dogradnje i upotrebene materijale
- definiranje dozvoljenih adaptacija pojedinih dijelova svakog pojedinačnog objekta ili prostora savremenim uvjetima života, posebno uvođenje novih instalacija i novih materijala; u mjerama zaštite obavezno je dati ocjenu mogućnosti izvođenja intervencije adaptacije savremenim uvjetima života bilo da se zabranjuje, dozvoljava pod jasno definiranim uvjetima ili dozvoljava po prethodno dobijenom pozitivnom mišljenju Komisije ili druge službe zaštite naslijeđa na konkretnu intervenciju. Ukoliko se mjerama zaštite odobrava prenamjena prostora, potrebno je dati smjernice, odnosno dozvoljene radnje s ciljem adaptacije novoj namjeni (izvedba pristupa za osobe sa umanjnim sposobnostima kretanja, izvedba protivpožarnih stepenica, zamjena i uvođenje novih instalacija i slično)
- definiranje dozvoljenih rekonstrukcija i rehabilitacija pojedinih struktura koja doprinosi unapređenju integriteta i ambijentalnih vrijednosti graditeljske cjeline ili područja, pod uvjetima navedenim u ovim smjernicama

¹⁵⁶ Stručni dokument koji se izrađuje za potrebe zahvata na pojedinačno zaštićenoj građevini u slučaju promjena koje mogu utjecati na tehničko stanje, odnosno svojstva nacionalnog spomenika, odnosno za potrebe zahvata na postojećoj građevini ili planiranoj izgradnji unutar zaštićene graditeljske cjeline ili područja na lokaciji koja je od interesa za očuvanje svojstava graditeljske cjeline ili područja. Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti i očuvanju kulturnih dobara Republike Hrvatske, 12. 2014. godine. https://narodne-novine.nn.hr/clanci/sluzbeni/2014_12_152_2865.html.

- definiranje dozvoljenih interpolacija u određenim dijelovima i (na)dogradnja određenih struktura ako bi to doprinijelo boljem korištenju područja i održivom razvoju, odnosno ako je to neophodno u cilju kontinuiteta upotrebe lokaliteta (npr. interpolacija pomoćnog objekta ili interpolacija memorijalnog obilježja u već postojeći memorijalni kompleks); mjerama zaštite je potrebno precizirati što je moguće više uvjeta tih intervencija (poziciju u prostoru, mjerilo, materijalizaciju ili slično)
- u cilju očuvanja kontinuiteta graditeljske cjeline ili područja potrebno je zaštititi sve historijske promjene i slojevitost;
- sve intervencije trebaju biti usklađene sa spomeničkim karakterom dobra; mjere zaštite trebaju biti usmjerene na očuvanje izvorne namjene ili na davanje namjene koja neće kompromitirati vrijednosti nacionalnog spomenika
- definirati na koji način (upotrebom kojih materijala i na kojim mjestima postavljenih) je prihvatljivo "podići" energetska efikasnost nacionalnog spomenika te kvalitet života, odnosno na kojim dijelovima su dozvoljene intervencije u cilju postizanja energetske efikasnosti (postavljanje solarnih panela ili solarnih kupa, ćelija i slično)
- za cjeline sa karakteristikama moderne arhitekture izgrađene prije 1960. godine (i poslije ako su proglašeni nacionalnim spomenicima) u sklopu graditeljske cjeline potrebno je, u mjerama zaštite, dodatno precizirati način zaštite i očuvanja njihovih posebnih karakteristika i vrijednosti (stepen očuvanja svih konstruktivnih detalja na objektu, materijalizacije fasada, boju upotrebljenog stakla, upotrebu natur betona, korištenja maltera u restauraciji, i slično)
- za cjeline i područja koje uključuju nadgrobne spomenike ili predstavljaju grobljanske komplekse potrebno je dati smjernice za očuvanje pojedinačnih nadgrobnika (koji nadgrobnici se moraju sačuvati, da li je dozvoljeno njihovo izmještanje ili ne i slično) kao i ocjenu mogućnosti kao i uvjete novog ukopavanja
- ako se ocijeni potrebnim, propisati izradu odgovarajućih prostornih prikaza planiranih intervencija u svrhu očuvanja konteksta i vrijednosti dobra; prostorni prikazi, u zavisnosti od karaktera dobra trebaju se odnositi na širi prostorni obuhvat predmetnog dobra
- ako se ocijeni potrebnim, dati preporuke za izradu konzervatorskih elaborata, prostorno-planske dokumentacije i planova upravljanja uz preciziranje obaveznog dijela sadržaja
- u slučaju da se radi o napuštenoj graditeljskoj cjelini, cjelini bez identifikovanog vlasnika ili cjelini, odnosno dijelu područja u relativno lošem konstruktivnom stanju za čije održavanje nije niko identifikovan, potrebno je dati mjere zaštite za napuštene objekte i dijelove graditeljskih cjelina a u skladu sa važećom legislativom. Mjere zaštite se kreću od hitnih mjera zaštite (u slučaju potrebe) do minimalnih intervencija, mogućih privremenih upotreba, i slično. Potrebno je precizirati obilježja spomenika koja nikako ne smiju biti ugrožena intervencijama, kao i načine upravljanja nacionalnim spomenikom. U slučaju ruševnih dijelova cjelina ili područja potrebno je jasno precizirati mjere osiguranja građevine od daljnjeg propadanja i ugrožavanje života ljudi, vodeći računa da okolina samog pojedinog objekta ne bude "otrgnuta" iz svakodnevnog života i korištenja stanovnika prostora, te da način osiguranja građevine što više umani vizuelni prekid u doživljaju cjeline ili dijela područja
- vlasnici/korisnici pojedinačnih dobara koja se nalaze na prostoru nacionalnog spomenika (objekti za sebe ne predstavljaju pojedinačne nacionalne spomenike), a koji se nalaze u ruševnom stanju dužni su osigurati provođenje mjera zaštite u rokovima

preciziranim odlukom Komisije, a posebno provesti mjere hitne konzervacije objekta (očistiti objekat od samoniklog rastinja i otpada, stabilizirati nestabilne dijelove zidova objekta, postaviti zaštitnu mrežu oko zidova objekta a u punoj njihovoj visini i još minimalno 50 cm iznad krune zida ili najviše očuvane tačke objekta, na mrežu postaviti fotografiju izgleda objekta prije rušenja u razmjeri 1:1 ili, u skladu sa relevantnim dokumentom ili u dogovoru sa nadležnom općinskom službom, postaviti reklame odgovarajuće veličine i primjerenog sadržaja). Mjere hitne konzervacije trebaju biti izvedene na osnovi elaborata radova hitne konzervacije. Nadalje, dužni su osigurati izradu programa očuvanja te osigurati kompletnu obnovu objekta. Navedene radove i poslove vlasnici/korisnici nisu dužni sami finansirati; osiguranje izrade dokumentacije i provođenje radova podrazumijeva da vlasnici/korisnici mogu tražiti finansijsku pomoć institucija vlade na svim nivoima, općinskih tijela, kao što mogu sklapati sporazume o saradnji u sklopu javno-privatnog partnerstva ili u sklopu zakupa (najma).¹⁵⁷

Za arheološke spomenike i područja, I stepen zaštite uključuje sljedeće mjere:

- istraživanja, konzervaciju, restauraciju i anastilozu arheoloških struktura, održavanje i prezentaciju lokaliteta i nalaza
- radovi na uređenju lokaliteta i radovi na saniranju oštećenja arheoloških spomenika i struktura dozvoljeni su isključivo uz prethodno izrađen plan sanacije, restauracije i konzervacije
- za arheološke rezervate propisuju se mjere ograđivanja prostora da bi se dozvolilo temeljno iskopavanje ili očuvanje ruševina nađenih na lokalitetu¹⁵⁸
- mjere zaštite uključuju i zabranu nedozvoljenih iskopavanja i prometovanja arheoloških predmeta i zabranu upotrebe metalnih detektora
- arheološka iskopavanja i istraživanja moraju voditi stručni arheolozi i to na naučan način, izbjegavajući pritom destruktivne metode, kad god je moguće¹⁵⁹.

Svi pokretni nalazi, koji u toku arheološkog istraživanja budu nađeni, bit će pohranjeni u najbližem muzeju koji ispunjava kadrovske, materijalne i tehničke uvjete ili u Zemaljskom muzeju Bosne i Hercegovine u Sarajevu, obrađeni i prezentirani na odgovarajući način.

Paralelno s izvođenjem arheoloških istraživanja, neophodna je sukcesivna konzervacija nepokretnih nalaza na lokalitetu i konzervacija pokretnog arheološkog materijala i njegovo pohranjivanje u odgovarajuće prostore (depoe).

Nakon dostavljanja izvještaja o provedenom istraživanju, Komisija će utvrditi pokretne nalaze na koje će biti primjenjivane mjere zaštite koje Komisija utvrđuje¹⁶⁰.

I stepen zaštite za specifična dobra (kulturne krajolike, historijske gradove i gradske centre te rute naslijeđa) uključuje, uz mjere date za I stepen zaštite za *graditeljske cjeline i područja*, i sljedeće mjere:

- obavezno izvršiti prostorne i druge analize dobra na osnovi kojih će se dati preporuke za izradu prostorno-planske dokumentacije provedbenog nivoa te eventualnu izradu ostale planske dokumentacije (planovi upravljanja, održavanja, konzervacije,

¹⁵⁷ Uporište za navedeno je u Zakonu o obligacionim odnosima i Zakonu o stvarnim pravima.

¹⁵⁸ Evropska konvencija o zaštiti arheološkog naslijeđa (revidirana). Vijeće Evrope. Valetta, 1992; Preporuke UNESCO-a za zaštitu kulturne imovine ugrožene javnim ili privatnim radovima iz 1968.

¹⁵⁹ Evropska konvencija o zaštiti arheološkog naslijeđa (revidirana). Vijeće Evrope. Valetta, 1992.

¹⁶⁰ Odluke Komisije.

preventivnih mjera, akcioni plan i ostalo relevantno) uz preciziranje obaveznog minimalnog sadržaja te nivo obrade

- kao obaveznu mjeru zaštite navesti obavezu dostavljanja Komisiji na razmatranje i mišljenje svih pojedinačnih intervencija na prostoru nacionalnog spomenika, bilo intervencije u prostoru ili na objektima (po pojedinačnim zahtjevima – od slučaja do slučaja), u cilju utvrđivanja usaglašenosti predložene intervencije sa odredbama relevantne odluke Komisije uz obavezan prostorni prikaz planiranih intervencija u svrhu očuvanja konteksta i vrijednosti dobra
- obavezno dati smjernice za postupanje sa ruševnim i napuštenim objektima, ukoliko su isti evidentirani na prostoru nacionalnog spomenika u trenutku donošenja odluke
- u definiranju mjera i zone i stepena zaštite pozvati se i na odredbe drugih zakona relevantnih za provođenje odluke Komisije na predmetnom nacionalnom spomeniku (poput Zakona o vodama i definicija vodnog dobra te njegova granica koja je precizirana tim zakonom)
- prema zonama unutar I stepena zaštite se daju smjernice za namjene određenih zona (pretežno stanovanje, poslovna prizemlja, i slično) posebno vodeći računa o davanju preporuka za namjene prizemlja
- prema zonama unutar I stepena zaštite se daju smjernice za prezentaciju krajolika zasnovane na održivoj upotrebi i razvoju nacionalnog spomenika, te smjernice za upravljanje, korištenje, održavanje i razvoj krajolika, posebno obraćajući pažnju na materijalizaciju partera, prezentaciju fasadnih platana, mjesta za odlaganje otpada i slično
- prema utvrđenim vrijednostima pojedinačnih spomenika/cjelina unutar mješovitih dobara, kao i njihovim značajem za zajednicu i memoriju mjesta, utvrđuju se mjere zaštite za ona dobra koja su srušena i čija rehabilitacija/rekonstrukcija nije moguća. Neophodno je insistirati na očuvanju urbanog konteksta i memorije mjesta kroz konkretne mjere koje variraju od svakog pojedinog slučaja.

I stepen zaštite za mjesta i ostatke

Utvrdjivanje konkretnih mjera zaštite i načina postupanja sa mjestima i ostacima dobara u cijelosti zavisi od njihove valorizacije. Stoga, valorizacija mjesta i ostataka spomenika ili graditeljskih cjelina ni u kom slučaju ne smije počivati na isključivoj analizi materijalnih ostataka dobra. Neophodno je valorizirati, između ostalog, i dokumentaciju vezanu za dobro (ukoliko postoji) te simboličku vezu zajednice za/sa dobrom. Prilikom procjene značaja neophodno je uzeti u obzir i vrijednosti i značaj dobra prije rušenje te sagledati historijski kontekst nastanka, simbolički aspekt nastanka dobra i njegovog postojanja, kao i rušenja.

U postupku valorizacije, pored ostalih koji su navedeni u dijelu opisa postupka i toka donošenja konačne odluke o dobru, za mjesta i ostatke dobara posebno se analiziraju sljedeći parametri:

- U kom periodu i na koji način je dobro srušeno
- Materijalni ostaci dobra:
 - da li postoje nad zemljom i u kojem omjeru u odnosu na izvornu strukturu
 - da li postoje pod zemljom te da li je njihovo postojanje pod zemljom potvrđeno arheološkim iskopavanjima ili ne, ili
 - stanje materijalnih ostataka nije poznato

- Očuvanost lokaliteta:
 - lokalitet nije očuvan – na istom je izgrađena struktura privremenog karaktera ili struktura koja se ne smatra građevinom (ispod 50 cm visine)
 - lokalitet nije očuvan – na istom je izgrađen novi objekat kojim je nastavljena funkcija izvornog objekta
 - lokalitet nije očuvan – na istom je izgrađen novi objekat kojim nije nastavljena funkcija izvornog objekta
 - lokalitet je očuvan i održava se (ograđen je i redovno se čisti od vegetacije i eventualnog smeća)
 - lokalitet je očuvan, ali se ne održava
- Prethodna zaštita dobra (da li je dobro uživalo režim zaštite prije rušenja ili ne, te po kojoj osnovi)
- Postojanje dokumentacije o izvornom izgledu dobra: razmatra se postojanje tehničke i fotografske dokumentacije o izgledu dobra prije rušenja, njena autentičnost i upotrebljivost za moguću rekonstrukciju/rehabilitaciju dobra
- Urbano-prostorni aspekti:
 - ocjena vrijednosti susjedstva u odnosu na lokalitet dobra prije rušenja dobra i u trenutku donošenja konačne odluke
 - ocjena vrijednosti lokaliteta dobra u odnosu na susjedstvo prije rušenja dobra i u trenutku donošenja konačne odluke
 - vrijednost i značaj dobra za zajednicu (u periodu prije rušenja i u trenutku donošenja konačne odluke)
 - procjena značaja izvorne funkcije dobra u trenutku donošenja konačne odluke
 - kako je dobro vrednovano te koja je intervencija predviđena po trenutno važećoj prostorno-planskoj dokumentaciji, ukoliko postoji.

Pored navedenih obavezno se, kao i za sva ostala dobra, traži i razmatra i stav vlasnika/korisnika dobra, kao i zainteresiranih strana.

I stepen zaštite za mjesta i ostatke zavisi od svakog pojedinog slučaja. Ovdje se prezentiraju mogući slučajevi te postupanje i okvirne mjere zaštite bazirane na dosadašnjem iskustvu Komisije i međunarodnim praksama. Dosadašnje postupanje Komisije i aktivnosti na terenu se, u principu, poklapaju sa Varšavskim preporukama o obnovi i rekonstrukciji kulturnog naslijeđa¹⁶¹.

¹⁶¹ Kako je u preporuci navedeno, proces obnove je krajni cilj društva nakon situacija razaranja. Esencijalni dio procesa oporavka jeste obnova lokaliteta naslijeđa koja može uključivati rekonstrukciju. U procesu odlučivanja o obnovi i rekonstrukciji lokaliteta naslijeđa neophodno je razmotriti vrijednosti i vezane atribute, procjenu autentičnosti (u skladu sa 1994. Nara dokumentom), nematerijalne kulturne prakse i tradicionalna znanja. Nadalje, neophodno je usvojiti konzervacijsku doktrinu koja ima za cilj zaštitu vrijednosti dobra. Odluka o obnovi i rekonstrukciji treba uključiti cijelu zajednicu i slijediti pristup u kojem su ljudi centralno pozicionirani. Odluka treba dati dovoljno vremena za refleksiju, a u okviru kompleksnih međusobnih relacija naslijeđa i potreba društva u kontekstu postratne obnove i rekonstrukcije. U procesu obnove i rekonstrukcije neophodno je smanjiti postojeće strukturne i socijalne ranjivosti, poboljšati kvalitetu života uz očuvanje vrijednosti naslijeđa u najvećoj mogućoj mjeri. Potrebno je razmotriti i memorijalizaciju uništenja što je moguće ostvariti kroz interpretaciju ili prezentaciju određenih lokaliteta. Dokumentiranje je ključ uspješne rekonstrukcije i očuvanja vrijednosti te ispunjenja testa autentičnosti i stanja integriteta. Projekti obnove i rekonstrukcije mora biti dijelom većeg konteksta urbanog planiranja. Jedan od načina prevencije destrukcije jeste promocija znanja i poštivanja različitosti kulture i naslijeđa. Warsaw recommendation on Recovery and Reconstruction of Cultural Heritage. UNESCO, WHC. Maj 2018. godine.

Po izvršenoj analizi dobra pristupa se utvrđivanju mjera zaštite, koje zavisno od stanja dobra mogu biti:

1. Rehabilitacija¹⁶² izvornog dobra na bazi izvorne tehničke i fotografske dokumentacije, uz korištenje istih materijala kao što su bili izvorni, korištenje izvornih tehnika građenja u što je moguće većoj mjeri te vraćanje izvorne, ili izvornoj najbližijoj, namjene dobra. Potrebno je precizirati način očuvanja autentičnosti i integriteta dobra kao način uvođenje novih instalacija i materijala u objekata u cilju osiguranja njegovog korištenja (uvođenje sistema grijanja/hlađenja, sistema vatrodjave, elektroinstalacija i ostalo).¹⁶³
2. Rekonstrukcija¹⁶⁴ (ili historijska rekonstrukcija) izvornog dobra i svih njegovih dijelova u istim horizontalnim i vertikalnim dimenzijama uz rehabilitaciju izvorne, ili izvornoj najbližijoj, namjene dobra. Potrebno je precizirati dozvoljenu upotrebu novih materijala a u cilju osiguranja statičke stabilnosti konstrukcije dobra, rješavanja određenih problema koje je dobro i ranije imalo u svom mikrookruženju (npr. problem kapilarne vlage ili slično) te osiguranja korištenja i redovnog održavanja dobra (npr. pitanje materijalizacije otvora). Potrebno je precizirati način uvođenje novih instalacija u objekat u cilju osiguranja njegovog korištenja (uvođenje sistema grijanja/hlađenja, sistema vatrodjave, elektroinstalacija i ostalo).¹⁶⁵
3. Arheološka prezentacija ostataka dobra ili memorijalizacija: Ukoliko vlasnik dobra ili lokalna zajednica insistira na očuvanja mjesta i ostataka kao takvih, a Komisija takvu intervenciju ocijeni opravdanim i prihvatljivim te utvrdi da se vrijednosti i značaj dobra mogu sagledati i očuvati i bez njegove rehabilitacije/rekonstrukcije, mjere zaštite podrazumijevaju obaveznu konzervaciju spomenika/cjeline i prezentaciju kao ostataka dijelova objekta uz prezentiranje svih historijskih podataka i izvornog izgleda dobra. Mjerama zaštite je potrebno precizirati zahtjeve spram očuvanja autentičnosti i integriteta koji se moraju ispoštovati u procesu izrade projektne dokumentacije i izvođenja radova na konstruktivnoj stabilizaciji ostataka dobra, te načinu zaštite od budućih razaranja fizičkih struktura dobra usljed izloženosti atmosferijama, a u skladu sa odabranim načinom prezentacije. Mjerama se treba pripisati i interpretacija dobra koja može ići ka memorijalizaciji događaja kojim je došlo do uništenja fizičke strukture dobra ili ka arheološkoj prezentaciji lokaliteta uz naglašen historijat. Mjerama zaštite je moguće ostaviti mogućom rehabilitaciju ili rekonstrukciju nacionalnog spomenika uz propisivanje smjernica¹⁶⁶, odnosno mjerama zaštite je moguće dozvoliti izgradnju novog objekta na lokalitetu. U slučaju da se odobrava izgradnja novog objekta, mjerama zaštite je potrebno precizirati dozvoljena mjesta za izgradnju novih objekata ili struktura te njihove dimenzije, materijalizaciju i oblikovanje. Mjerom zaštite se utvrđuje da projektna dokumentacija mora jasno pokazati način konzervacije izvornih ostataka dobra i način

¹⁶² Termin rehabilitacija nije definiran UNESCO Operativnim vodičem, iako se kao mjera zaštite spominje u konvencijama i stručnim tekstovima. Termin rehabilitacija često ima značajno šire značenje, podrazumijevajući rehabilitaciju cjelokupnog dobra odnosno njegove fizičke strukture, ali i odnosa sa zajednicom, uključivanja u savremene tokove života i slično. Kako propisana mjera zaštite rehabilitacija se uglavnom odnosi na rehabilitaciju fizičke strukture dobra, ali je potrebno dati i mjera zaštite radi uključivanja u svakodnevni život i korištenja u skladu sa izvornim ili dozvoljenim mogućim namjenama i potrebama zajednice.

¹⁶³ Primjeri: mjere zaštite utvrđene odlukom Komisije za Ferhadija džamiju u Banjoj Luci, Manastir Žitomislići, Mostar.

¹⁶⁴ Prema stavu UNESCO-a, iznijetom u Operativnom vodiču, rekonstrukcija je prihvatljiva jedino ako je provedena na osnovi kompletne i detaljne dokumentacije originala i bez ikakvih nagađanja (član 86, verzija 2017.). Prema Burra povelji rekonstrukcija podrazumijeva vraćanje dobra/lokaliteta na poznato ranije stanje i od restauracije se razlikuje po uvođenju novih materijala (član 1.8.) .

¹⁶⁵ Primjeri: mjere zaštite utvrđene odlukom Komisije za Nezir-aginu džamiju u Mostaru, Sv. Ivo u Podmilačju, Jajce.

¹⁶⁶ Primjeri: mjere zaštite utvrđene odlukom Komisije za Džamiju u Bandolu, Travnik.

njihove prezentacije u sklopu lokaliteta ili, dozvoljenog, novosagrađenog objekta. Potrebno je obavezno naglasiti da eventualno novosagrađeni objekat/cjelina na prostoru nacionalnog spomenika ne uživaju nikakav režim zaštite.¹⁶⁷

4. Očuvanje izvorne funkcije dobra i zaštita ostataka dobra: mjerama zaštite se dozvoljava izgradnja novog objekta na mjestu izvornog, u savremenom iskazu, a u cilju očuvanja izvorne namjene dobra; trebaju biti precizirane dimenzije i materijalizacija novog objekta; mora biti propisana obaveza konzervacije i prezentacije autentičnih struktura i elemenata izvornog dobra.¹⁶⁸

Zajednička mjera zaštite za mjesta i ostatke jeste obaveza obilježavanja lokaliteta dobra sa informacionom tablom na kojoj trebaju biti prezentirani svi historijski podaci o dobru te njegov izvorni izgled. Ukoliko je na lokalitetu sagrađen novi objekat na informacionoj tabli, mora biti jasno navedeno da on ne uživa nikakav režim zaštite te da li je njegova gradnja odobrena odlukom Komisije (u cilju očuvanja izvorne namjene prostora ili s nekim drugim razlogom) ili je objekat sagrađen mimo odluke Komisije.

Kada se analizom utvrdi da dobro ne zadovoljava kriterije da bi bilo proglašeno nacionalnim spomenikom, za njega se, kao konačna, donosi odluka o neispunjavanju kriterija za proglašenje te, zavisno od slučaja, preporučuje zaštita ostataka i prezentacija lokaliteta na lokalnom nivou.

U valorizaciju i analizu mjesta i ostataka spadaju i slučajevi izmijenjenog stanja nacionalnog spomenika, odnosno analiza provođenja mjera zaštite za dobra za koja je Komisija prethodno odlukom utvrdila status nacionalnog spomenika i donijela konačnu odluku uz definiranje mjera zaštite, a za koja je monitoringom utvrđena promjena fizičkog stanja. Navedeni postupak predstavlja izmjenu i dopunu postojeće odluke Komisije, ali postupak valorizacije i analize provedene intervencije uključuje parametre definirane za mjesta i ostatke uz ocjenu stepena provedenosti mjera zaštite utvrđenih odlukom Komisije.

U skladu sa navedenim mogući slučajevi kao i postupanja su sljedeći:

Slučaj 1: Dobro je bilo srušeno te je za njega donijeta odluka Komisije o proglašenju mjesta i ostataka kojom je, kao mjera zaštite, bila utvrđena rehabilitacija ili rekonstrukcija dobra. Dobro je nakon toga rehabilitirano / rekonstruirano.

Postupanje 1.1.

Ako je nacionalni spomenik po predmetu pravne zaštite bio klasifikovan kao mjesto i ostaci spomenika ili graditeljske cjeline, te je provedena, mjerama zaštite Komisije utvrđena rehabilitacija ili rekonstrukcija dobra, onda se prvenstveno provodi metodološki utvrđen proces utvrđivanja autentičnosti i integriteta rehabilitiranog/rekonstruiranog dobra, a unutar kulturnog konteksta u kojem se nalazi. Također se utvrđuju vrijednosti, posebno spram mjesta i ostataka kao i spram dobra prije njegovog rušenja. U proceduri analize Komisija ne pristupa valorizaciji samog postupka rehabilitacije/rekonstrukcije jer u njega nije bila direktno uključena, ali valorizira primijenjen metodološki pristup intervenciji.

Ukoliko se kroz navedene analize nedvosmisleno utvrdi da rehabilitirano/rekonstruirano dobro zadovoljava kriterije autentičnosti i integriteta, te posjeduje potrebne vrijednosti i

¹⁶⁷ Primjeri: mjere zaštite utvrđene odlukom Komisije za At mejdan u Sarajevu, Hadži Balina džamija Mostar.

¹⁶⁸ Primjeri: mjere zaštite utvrđene odlukom Komisije za Čurčinica džamiju u Livnu.

značaj, to se predmetno dobro, u svom rehabilitiranom materijalnom obliku proglašava nacionalnim spomenikom, a samim tim se mijenja i predmet pravne zaštite (ne štiti se više kao mjesto i ostaci već kao spomenik ili graditeljska cjelina).

- U slučaju da su prilikom rehabilitacije/rekonstrukcije primijenjeni novi materijali u određenim dijelovima konstrukcije i/ili su uvedene nove instalacije s ciljem upotrebe objekta u sadašnjem trenutku ili upotrebe objekta u novoj namjeni, trebaju biti jasno opisani u dijelu odluke: obrazloženje. U sklopu mjera zaštite trebaju biti samo pobrojani i eventualno date mjere za njihovo što bolje uklapanje u strukturu i izgled rehabilitiranog/rekonstruiranog objekta.
- Ako nije već urađeno, mjerama zaštite se treba propisati o obaveza publikacija što detaljnijeg izvještaja o procesu rekonstrukcije/rehabilitacije.

Postupanje 1.2.

Ukoliko se kroz navedene analize utvrdi da rekonstruirano dobro ne zadovoljava kriterije autentičnosti i integriteta, te ne posjeduje potrebne vrijednosti i značaj da bi u svom obnovljenom materijalnom obliku bilo proglašeno nacionalnim spomenikom, u tom slučaju se ne mijenja predmet pravne zaštite ukoliko su očuvani ostaci dobra (nacionalni spomenik i dalje ostaje mjesto i ostaci). Mjerama se precizira potreba konzervacije i prezentacije autentičnih ostataka izvornog dobra te obilježavanje samog lokaliteta izvornog dobra sa informacionom tablom na kojoj bi bili prezentirani svi historijski podaci o dobru te izgled izvornog dobra, kao i razlozi zašto rekonstruirani objekat/cjelina ne uživa režim zaštite. Ukoliko su postupkom obnove uništeni svi izvorni ostaci dobra, odnosno uništene vrijednosti koje su bile osnova za proglašenje nacionalnim spomenikom, Komisija razmatra pokretanje procedure ukidanja statusa nacionalnog spomenika za predmetno dobro.

Slučaj 2. Stanje nacionalnog spomenika je vremenom ili u određenom trenutku izmijenjeno usljed neodržavanja, nezakonito ili nestručno provedenih radova ili u drugim slučajevima koji su u suprotnosti sa mjerama zaštite utvrđenim odlukom o proglašenju nacionalnog spomenika

Postupanje 2.1.

U slučaju da se postupkom valorizacije i analize utvrdi da dobro ili njegovi ostaci nisu izgubili vrijednost i značaj nacionalnog spomenika, odnosno da su i dalje izuzetno bitni za identitet zajednice koja to dobro baštini, pristupa se proceduri izmjene i dopune odluke s ciljem preciziranja novih mjera zaštite. Mjere zaštite se propisuju na osnovi, kroz proces analize, utvrđenih razloga koji su doveli do nezakonite ili neprihvatljive promjene stanja dobra. Mjerama zaštite se precizira način očuvanja nacionalnog spomenika ili njegovih ostataka te nalaže vraćanje u izvorno stanje uz poštivanje svih pravila konzervatorsko-restauratorske struke. Mjerama se obavezno precizira izrada plana upravljanja i korištenja te plana održavanja nacionalnog spomenika.

Pored navedenog, u ovom slučaju, odluka o izmjeni i dopuni odluke predstavlja uvod za upis nacionalnog spomenika na Listu ugroženih nacionalnih spomenika i pokretanje ostalih, Pravilnikom Komisije, predviđenih procedura.

Postupanje 2.2.

U slučaju da se, kroz analizu stanja nacionalnog spomenika utvrdi da je u potpunosti i bespovratno izgubio svojstva, vrijednosti, autentičnost i integritet, to se pristupa izradi odluke o ukidanju statusa nacionalnog spomenika.

Odluka o ukidanju statusa nacionalnog spomenika mora sadržavati razloge donošenja, odnosno:

- detaljan opis stanja konzervacije dobra
- detaljno obrazloženje gubitka vrijednosti, autentičnosti i integriteta dobra
- detaljno obrazloženje provedene intervencije na dobru (opis radova, opis projekta, podaci o projektantu, izvođaču radova i nadzora nad radovima).

II stepen zaštite

II (drugi) stepen zaštite primjenjuje se na zaštićeni prostor nacionalnog spomenika, u cilju zaštite ili unapređenja očuvanog stepena integralnosti i autentičnosti i drugih spomeničkih vrijednosti.

Za spomenike, graditeljske cjeline i područja i specifična dobra (krajolike, historijske gradove i centre, rute naslijeđa) II stepen zaštite (kao i eventualno ostali po potrebi uspostavljeni stepeni zaštite) uključuje sve iste mjere kao i one navedene pod I stepenom zaštite, s tim da se u drugom stepenu zaštite dozvoljavaju i neke veće intervencije (adaptacije, uvođenje novih adekvatnih namjena, interpolacija, (na)dogradnja i slično) uz jasno preciziranje. Nadalje, kroz mjere zaštite II stepena zaštite potrebno je osigurati zaštitu ambijenta, vizuelni i funkcionalni integritet nacionalnog spomenika pod I stepenom zaštite. Za područja i specifična dobra je posebno bitno utvrditi mjere zaštite u cilju očuvanja izvornog korištenja prostora, identiteta mjesta, čitljivosti historijske slojevitosti, odnos izgrađenog i neizgrađenog, i ostalog što je bitno za prostorno sagledavanje, održivi razvoj i prezentaciju područja i specifičnih dobara.

Zbog navedenog neophodno je izvršiti prostornu analizu na osnovi koje je moguće propisati izradu odgovarajućih prostornih prikaza planiranih intervencija u svrhu očuvanja konteksta i vrijednosti dobra. Prostorni prikazi, u zavisnosti od karaktera dobra trebaju se odnositi na širi prostorni obuhvat predmetnog dobra.

Nezavisno od predmeta pravne zaštite, ukoliko kroz mjere zaštite nije moguće jasno precizirati moguće intervencije, propisuje se obaveza dostavljanja dokumentacije vezane za bilo koju planiranu intervenciju na mišljenje Komisiji prije izdavanja potrebnih odobrenja.

Za arheološke spomenike i područja, II stupanj zaštite uključuje sljedeće mjere:

- iskopavanja i istraživanja, konzervaciju, restauraciju i anastilozu arheoloških struktura, održavanje i prezentaciju lokaliteta i nalaza
- radovi na uređenju lokaliteta i radovi na saniranju oštećenja arheoloških spomenika i struktura dozvoljeni su isključivo uz prethodno izrađen plan sanacije, restauracije i konzervacije
- građevinski i radovi na infrastrukturi mogu biti iznimno dozvoljeni samo ako su od izuzetnog javnog interesa ili privatnog interesa od veoma velike važnosti, i jedino pod uvjetom da se osiguraju arheološka istraživanja i dokumentiranja.¹⁶⁹

¹⁶⁹ Vodič za zaštitu arheološkog naslijeđa, Vijeće Evrope.

Namjene u zonama I i II stepena zaštite mogu biti podržane samo ako su ekološki i kulturno održive i mogu doprinijeti kvaliteti života zajednica.

Sve intervencije u zoni I i II stepenu zaštite mogu se obavljati samo uz prethodno urađene projekte na koje je dobijena saglasnost ministarstva nadležnog za prostorno uređenje, ili ministarstva nadležnog za kulturu u slučajevima pokretnih spomenika i uz stručni nadzor nadležne službe zaštite naslijeđa na nivou entiteta ili Brčko distrikta, na čijoj teritoriji se nalazi nacionalni spomenik. Sve intervencije se moraju izvoditi pod stručnim nadzorom nadležne službe zaštite naslijeđa na nivou entiteta.

Zaštita u zaštitnom pojasu (buffer zoni) nacionalnog spomenika

Obuhvat zaštitnih pojaseva utvrđuju se u cilju očuvanja integriteta nacionalnog spomenika, odnosno:

- vizuelnog integriteta, tj. vizura na i sa nacionalnog spomenika, panorame
- konstruktivnog (fizičkog) integriteta (zabrana izgradnje struktura i radova koji mogu ugroziti stabilnost tla i konstruktivnu stabilnost nacionalnih spomenika)
- funkcionalnog integriteta (zabrana uvođenja funkcija koje bi mogle ugroziti nacionalni spomenik, poticaj izvornim namjenama prostora).

Zaštitni pojas trebao bi pružiti odgovore prijetnjama nacionalnom spomeniku i otklanjanju uzroka tih prijetnji. U cilju analize navedenog, mjerama zaštite se može propisati izrada prostorne analize te propisati izrada odgovarajućih prostornih prikaza planiranih intervencija u svrhu očuvanja konteksta i vrijednosti dobra. Prostorni prikazi, u zavisnosti od karaktera dobra trebaju se odnositi na širi prostorni obuhvat predmetnog dobra.

Zaštitni pojas također zahtijeva mjere zaštite i upravljanja kako bi se riješili ili ublažili problemi poput saobraćaja, aerozagađenja, pritisaka razvoja, namjene prostora i druga pitanja koja je potrebno razmotriti i riješiti, a gdje bi kulturno-historijska zaštita imala primarno mjesto.

Na prostoru zaštitnog pojasa nacionalnog spomenika, bez obzira na predmet pravne zaštite, mjere zaštite ograničavaju ili zabranjuju eksploataciju prirodnih resursa, zagađivanje okoline, izgradnju industrijskih objekata, magistralne infrastrukture i drugih objekata, izvođenje svih radova koji u toku izgradnje ili u toku eksploatacije mogu ugroziti nacionalni spomenik.¹⁷⁰ Nadalje se ograničava i definiraju uvjeti nove stanogradnje (uz definiranje mjerila i gabarite novih objekata), gradnje javnih objekata i svega ostalog što bi moglo utjecati na razvoj i postojanje nacionalnog spomenika. U prostoru zaštitnog pojasa se jasno preciziraju komunikacije i vizure na i sa nacionalnog spomenika koje se moraju očuvati.

Mjere zaštite u zaštitnim pojasevima u Republici Srpskoj provode se u skladu sa entitetskim zakonima, u FBiH u skladu sa kantonalnim zakonima, a u Brčko distriktu u skladu sa zakonima Brčko distrikta.

¹⁷⁰ Prostorni plan BiH do 2002.

V. PROCES PROGLAŠENJA DOBRA NACIONALNIM SPOMENIKOM

Postupak za donošenje konačnih odluka o statusu dobara

1. Uvjet za započinjanje postupka

Postupak za proglašenje dobra nacionalnim spomenikom pokreće se peticijom/prijedlogom. Peticije se dostavljaju Komisiji prema članu 5. Aneksa 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini. Komisija je izradila standardni obrazac peticije za svaku vrstu dobra. Peticiju može podnijeti svako pravno ili fizičko lice u Bosni i Hercegovini. Obrazac peticije se može preuzeti sa službene stranice Komisije (www.kons.gov.ba)

Peticija za proglašenje sadrži sve relevantne podatke o predloženom dobru, a naročito:

- naziv i vrstu dobra
- preciznu lokaciju dobra sa popisom katastarskih čestica
- podatke o vlasniku, posjedniku i korisniku dobra i zemljišno knjižne podatke
- kratak opis i vrijeme nastanka dobra
- postojeće stanje i namjenu dobra
- opis eventualnih rizika kojima je dobro izloženo
- fotografije i drugu raspoloživu dokumentaciju o dobru
- troškove i izvore sredstava radi bilo koje potrebne opravke imovine¹⁷¹.

Peticiju mogu podnijeti i entitetske ili kantonalne službe zaštite naslijeđa, a na osnovi nalaza njihovog rada ili rekognosciranja.

Postupak može biti pokrenut i po službenoj dužnosti Komisije, a na osnovi upisa spomenika na Privremenu listu nacionalnih spomenika. U tom slučaju, bez posebnog zahtjeva, Komisija započinje postupak donošenja konačne odluke za dobra upisana na Privremenoj listi nacionalnih spomenika Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik BiH", broj 33/02 i 37/04).

2. Tok postupka

Nakon utvrđivanja osnove za pokretanje postupka za donošenje konačne odluke Komisije o definiranju statusa nominiranog dobra, proces donošenja konačne odluke prolazi kroz šest faza.

I faza:

U skladu sa članom 5. stav 2. Aneksa 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u BiH, i članom 37. Poslovnika o radu Komisije, prilikom odlučivanja o peticiji Komisija vlasnicima predloženog nacionalnog spomenika, kao i drugim zainteresiranim licima ili tijelima daje priliku da iznesu svoja gledišta.

Na početku godine, u okviru plana rada za tekuću godinu, Komisija objavljuje, u Službenom glasniku BiH, listu dobara koja će se valorizirati u tekućoj godini, sa pozivom za iznošenjem stavova vlasnika, nadležnih službi i zainteresiranih lica. Informaciju o dobrima u odnosu na koje se vodi postupak valorizacije se objavljuje i na internet-stranici Komisije. Svi koji se odazovu navedenom pozivu će dobiti priliku da iznesu svoje stavove u pogledu peticije, tj. postupka valorizacije koji se vodi pred Komisijom za očuvanje nacionalnih spomenika. Na

¹⁷¹ Aneks 8, član 5.c.

ovaj način, kroz iznošenje svog stava, sve zainteresirane strane su uključene u proces donošenja odluka.

Zavodi za zaštitu spomenika na svim nivoima vlasti i druge zainteresirane strane (načelnik, ured za katastar, ured za zemljišne knjige, nadležna ministarstva, udruženja i ostali) se obavještavaju o pokretanju postupka faksom ili email-om.

II faza

Prikupljanje, u datom trenutku, dostupnih, relevantnih podataka. Konkretno, prikupljanje:

- literature
- arhivske fotografske građe
- tehničke i druge dokumentacija o dobru, njegovoj historiji i svim značajnim aspektima
- izvoda iz relevantnih katastarskih planova i zemljišnih knjiga, te posjedovnih listova (u slučaju potrebe, ispravnost dobijenih podataka potrebno je utvrditi kod nadležnih entitetskih institucija)
- dokumentacija o trenutnom stanju dobra (tehnička i fotografska)
- pisanih stavova svih zainteresiranih strana o proglašenju dobra pristigli na adresu Komisije po zahtjevu upućenom u okviru faze I
- identifikacija prijetnji po dobro.

Navedene informacije predstavljaju prvi doprinos razumijevanju dobra i uvjetima u kojima se nalazi.

III faza:

Sljedeću fazu čini analiza prikupljenih podataka i uvida u stanje nacionalnog spomenika na terenu, uključujući i njegovo okruženje. Rezultat III faze jeste preliminarna valorizacija dobra, koja se vrši na osnovi provedene analize podataka i stanja na terenu.

U skladu sa zaključcima preliminarne valorizacije, odlučuje se da li će se za predmetno dobro pripremiti prijedlog odluke o proglašenju dobra nacionalnim spomenikom ili ne. Za dobra za koja se preliminarnom valorizacijom utvrdi da ne ispunjavaju kriterije, pristupa se izradi prijedloga odluke kojom se odbija zahtjev za proglašenje dobra nacionalnim spomenikom (za dobra za koja je osnova bila peticija) ili prijedlog odluke o ukidanju statusa nacionalnog spomenika (za dobra za koja je osnova bio upis na Privremenu listu nacionalnih spomenika) sa obrazloženjem razloga za takvu odluku. Za dobra za koja se utvrdi da zadovoljavaju kriterije vrednovanja, pristupa se procesu izrade prijedloga odluke o proglašenju nacionalnim spomenikom.

Faze u procesu izrade prijedloga odluke o proglašenju dobra nacionalnim spomenikom

IV faza:

Za dobra koja ispunjavaju kriterije vrednovanja pristupa se detaljnom i sveobuhvatnom utvrđivanju stanja dobra što podrazumijeva:

- uvid u postojeću i relevantnu prostorno-plansku dokumentaciju
- uvid u stanje očuvanosti okruženja dobra (neposrednog i šireg okruženja)
- utvrđivanje pravnog statusa izgrađenih objekata
- vlasnike/korisnike planirane i željene intervencije i eventualne buduće namjene dobra
- anketiranje (posebno u slučaju rada na područjima i krajolicima)
- detaljna identifikacija prijetnji po dobro i mogućih rizika

- dijagnoza postojećeg stanja.

Nivo dijagnoze postojećeg stanja direktno zavisi od dostupnosti dobru i sredstvima kojima Komisija raspolaže za proces dijagnoze (materijalnih, ljudskih i vremenskih kapaciteta). U skladu s tim, dijagnoza postojećeg stanja podrazumijeva sljedeće, a nivo obrade varira u zavisnosti da li se radi o vizuelnom pregledu ili snimanju sa adekvatnim instrumentima:

- arhitektonski snimak postojećeg stanja
- mapiranje svih postojećih oštećenja, njihova identifikacija i davanje mogućih uzroka
- procjena konstruktivnog stanja zasnovana na vizuelnom pregledu
- mapiranje izvornih i naknadnim intervencijama korištenih materijala i struktura.

V faza:

Izrada prijedloga odluke za proglašenje nacionalnim spomenikom uključuje:

- utvrđivanje zone i stepena zaštite (definiranje prostornog obuhvata nacionalnog spomenika i nivoa zaštite)
- utvrđivanje zaštitnog pojasa (definiranje prostornog obuhvata navedenog)
- definiranje mjera zaštite koje se odnose na nacionalni spomenik, a prema stepenima zaštite; mjerama zaštite se stvara preduvjet za očuvanje nacionalnog spomenika; propisuju se dozvoljene intervencije usmjerene trajnoj zaštiti i očuvanju nacionalnog spomenika te definiraju institucije nadležne za provođenje ili odobravanje dozvoljenih intervencija
- izjava o značaju dobra
- davanje detaljnog obrazloženje razloga za proglašenje dobra nacionalnim spomenikom te
- davanje popisa utvrđenih vrijednosti nacionalnog spomenika (kriteriji na kojima je zasnovana odluka).

VI faza:

Za kompleksne prijedloge odluka (veće graditeljske cjeline, područja ili krajolike ili u drugom slučaju u koje Komisija ocijeni potrebnim) prijedlog odluke, sa interno usaglašenim mjerama i zonama zaštite, prezentira se svim zainteresiranim stranama. Od zainteresiranih strana se traži dostavljanje stavova u pismenom obliku na dati prijedlog, a posebno na prijedlog mjera zaštite.

Prijedlog odluke sa dokumentacijom i stavovima zainteresiranih strana se prezentira na sjednici Komisije radi razmatranja i eventualnog usvajanja u skladu sa Poslovníkom o radu Komisije.

Faze u procesu izrade prijedloga odluke kojom se odbija zahtjev za proglašenje dobra nacionalnim spomenikom ili prijedlog odluke o ukidanju statusa nacionalnog spomenika.

IV a faza:

Za dobra koja ne ispunjavaju kriterije za proglašenje nacionalnim spomenikom pristupa se detaljnom utvrđivanju stanja dobra što podrazumijeva:

- uvid postojeću i relevantnu prostorno-plansku dokumentaciju
- uvid u stanje očuvanosti dobra
- vlasnike/korisnike planirane i željene intervencije i eventualne buduće namjene dobra,
- uvid u postojeće stanje.

V a faza:

Izrada prijedloga odluke kojom se odbija zahtjev za proglašenje dobra nacionalnim spomenikom ili prijedlog odluke o ukidanju statusa nacionalnog spomenika uključuje:

- davanje izjave zašto dobro ne zadovoljava kriterije da bude proglašeno nacionalnim spomenikom
- davanje detaljnog obrazloženje razloga za donošenje takve odluke.

VI a faza:

Prijedlog odluke sa dokumentacijom i stavovima zainteresiranih strana se prezentira na sjednici Komisije radi razmatranja i eventualnog usvajanja u skladu sa Poslovníkom o radu Komisije.

3. Odluka o proglašenju

Odluka o proglašenju sadrži: puni naziv Komisije, broj i datum, uvod, dispozitiv, obrazloženje, uputstvo o pravnom lijeku, potpis predsjedavajućeg Komisije i pečat.

Dispozitiv odluke sadrži:

- Član 1. (Predmet zaštite i prostorni obuhvat) u kojem se navodi: naziv¹⁷², vrsta nacionalnog spomenika (predmet pravne zaštite); lokacija i obuhvat prostora nacionalnog spomenika (katastarski podaci), podaci o vlasniku za pokretno dobro, odnosno podaci o zemljišnoknjižnom ulošku ili posjedovnom listu za nepokretno dobro; popis objekata (pokretnih i nepokretnih) koji čine nacionalni spomenik te kategorija nacionalnog spomenika
- Član 2. (Nadležnost za osiguranje mjera zaštite)
- Član 3. (Mjere zaštite nacionalnog spomenika) u kojem se navodi prostor nacionalnog spomenika i prostor zaštitnog pojasa, sa popisom katastarskih čestica¹⁷³, mjere zaštite nacionalnog spomenika i zaštitnog pojasa, tijela nadležna za izvršavanje mjera zaštite i, ukoliko je potrebno, hitne mjere zaštite, obaveze vlasnika i nadležnih tijela i institucija, te ograničenje prava korištenja nacionalnog spomenika
- Član 4. (Mjere zaštite pokretne imovine)
- Član 5. (Stavljanje van snage provedbenih akata)
- Član 6. (Suzdržavanje od poduzimanja radnji)
- Član 7. (Dostavljanje odluke nadležnom sudu)
- Član 8. (Sastavni dio odluke)
- Član 9. (Konačnost)
- Član 10. (Stupanje na snagu).

Obrazloženje odluke sadrži detaljne podatke o nacionalnom spomeniku, a naročito:

- I – Uvod:
 - Osnova za donošenje konačne odluke Komisije (peticija, privremena lista¹⁷⁴)
 - Izjavu o značaju nacionalnog spomenika

¹⁷² Za naziv dobra se u principu koristi lokalni naziv dobra, a u zagradi se navode i ostali nazivi po kojima je dobro poznato ili navedeno u izvorima.

¹⁷³ Prostor nacionalnog spomenika mora odgovarati prostoru definiranom u članu I dispozitiva odluke – tačna lokacija nacionalnog spomenika.

¹⁷⁴ U Tekstu odluke je u uvodnom dijelu obrazloženja potrebno, kao osnova za donošenje odluke, navesti sve peticije ako ih ima više, kao i peticije i broj dobra sa Privremene liste ako je dobro za koje je podnesena peticija istovremeno i na Privremenoj listi.

- **II – Prethodni postupak:**
 - Postupak koji je prethodio donošenju odluke
 - Lokacija
 - Vlasnik odnosno posjednik i korisnik
 - Historijski podaci
 - Detaljan opis nacionalnog spomenika, objekata koji ga čine i eventualno pripadajućeg pokretnog naslijeđa (u slučaju odluke za nepokretno dobro)¹⁷⁵
 - Dosadašnja zakonska zaštita
 - Dosadašnji istraživački i konzervatorsko-restauratorski radovi
 - Sadašnje stanje¹⁷⁶
 - Prijetnje i rizici kojima je dobro izloženo (na osnovi identifikovanih prijetnji i rizika se, ukoliko je potrebno, definiraju hitne mjere zaštite dobra).
- **III – Zaključak:**
 - U Zaključku se navodi kategorija nacionalnog spomenika sa opisom te opisno elaboriraju utvrđene vrijednosti dobra, odnosno daje obrazloženje razloga i kriterija za proglašenje dobra nacionalnim spomenikom te izjava o integritetu i autentičnosti.

Sastavni dio obrazloženja je i popis raspoložive fotografske, opisne, video, audio, investiciono-tehničke i druge dokumentacije o nacionalnom spomeniku, koja je korištena kao osnova za donošenje odluke ili o čijem je postojanju Komisija obaviještena.

4. Objava odluke

Odluke o proglašenju nacionalnih spomenika objavljuju se u Službenom glasniku BiH i stupaju na snagu dan nakon objavljivanja.

Dispozitiv odluka se dostavlja vlasnicima/korisnicima dobara te nadležnim općinskim tijelima.

Sve odluke Komisije, koje se prema Poslovniku o radu objavljuju u “Službenom glasniku BiH”, kao i odluke koje su ranije donesene, a nisu objavljene u Sl. glasniku, stupit će na snagu narednog dana od dana objave. U izuzetnim slučajevima, Komisija na sjednici može utvrditi da odluka stupa na snagu danom donošenja, odnosno njenom dostavom stranci i drugim ili u roku koji je vrlo kratak, uz obavezu dostavljanja te odluke svim zainteresiranim stranama.

Obrazloženje i tehnička dokumentacija ne objavljuju se u Službenom glasniku BiH, ali su dostupni zainteresiranim pravnim i fizičkim licima, na način utvrđen Pravilima o korištenju dokumentacije Komisije za očuvanje nacionalnih spomenika.

Kompletna odluka o proglašenju nacionalnih spomenika (dispozitiv i obrazloženje) se objavljuje na web-stranici Komisije, www.kons.gov.ba.

Brojevi svih katastarskih čestica zone zaštite kao i zaštitnog pojasa nacionalnog spomenika se dostavljaju nadležnim institucijama za upis zabilježbe u zemljišne knjige.

¹⁷⁵ Opis dobra odnosi se na izvorni izgled objekta. Promjene koje su se vremenom desile na objektu se, zavisno od perioda u kojem su se desile, vrsti dokumentarne građe i ostalom relevantnom, opisuju kasnije u istoj tački ili u dijelu dosadašnji istraživački i konzervatorsko-restauratorski radovi.

¹⁷⁶ Stanje dobra u trenutku donošenja konačne odluke.

5. Odluke o izmjeni i dopuni odluka Komisije

Način pokretanja procedure

Odredbom člana 40. stav (1) a) Poslovnika o radu Komisije za očuvanje nacionalnih spomenika ("Službeni glasnik BiH", broj 47/16) utvrđeno je da Komisija može odlučiti o izmjeni ili dopuni ranije donesene odluke o proglašenju dobra nacionalnim spomenikom ukoliko naknadno sazna ili dobije činjenice, podatke ili dokumentaciju kojima nije raspolagala u momentu donošenja odluke. Izmjene i dopune odluke u navedenim slučajevima donose se na način i prema postupku propisanim za donošenje odluke o proglašenju dobra nacionalnim spomenikom.

Izvod iz člana 40. Poslovnika o radu Komisije glasi:

"(1) Komisija može odlučiti o izmjeni ili dopuni ranije donesene odluke o proglašenju dobra nacionalnim spomenikom u sljedećim slučajevima:

- a) ako naknadno sazna ili dobije činjenice, podatke ili dokumentaciju kojima nije raspolagala u momentu donošenja odluke (podaci su postojali, ali nisu bili dostupni Komisiji). Pod činjenicom ili podatkom u smislu ove tačke ne smatra se planiranje ili izvođenje novih građevinskih ili sličnih zahvata
- b) ako je stanje spomenika izmijenjeno usljed dosljedno provedenih mjera zaštite utvrđenim odlukom o proglašenju nacionalnog spomenika
- c) ako je stanje spomenika izmijenjeno usljed nezakonito ili nestručno provedenih radova ili u drugim slučajevima koji su u suprotnosti sa mjerama zaštite utvrđenim odlukom o proglašenju nacionalnog spomenika
- d) ako je potrebno dodatno precizirati mjere zaštite ili druge odredbe odluke ili izvršiti usklađivanje odluka sa međunarodnim aktima ili standardima
- e) u drugim slučajevima, na osnovi zaključka Komisije o opravdanoj potrebi izmjene ili dopune odluke."

Komisija na osnovi izvršenog monitoringa može pokrenuti proceduru za izmjenu i dopunu odluke u slučajevima kada stanje spomenika zahtijeva hitne intervencije za izmjenu i dopunu važeće prostorno-planske dokumentacije. Odredbama odluke će se propisati odredbe i mjere zaštite spomenika u svrhu njegovog očuvanja.

Tok postupka

Tok postupka izrade izmjene i dopune odluke zavisi od razloga pokretanja procedure. U principu je jednak toku postupka kod izrade odluke. Započinje obavještenjem o pokretanju postupka izmjene i dopune odluke Komisije.

Zavodi za zaštitu spomenika na svim nivoima vlasti i druge zainteresirane strane (načelnik, ured za katastar, ured za zemljišne knjige, udruženja) se obavještavaju o pokretanju postupka faksom ili mejlom. Nakon toga se prikuplja i analizira nova dokumentacija ili stanje spomenika te pristupa izradi prijedloga izmjene i dopune odluke u dijelovima u kojima je to potrebno.

Ukoliko je stanje nacionalnog spomenika izmijenjeno do te mjere da je nepovratno izgubilo svojstva zbog kojih je bilo proglašeno nacionalnim spomenikom, Komisija će, ukoliko zaključi isto opravdanim, pokrenuti proceduru za donošenje odluke o ukidanju statusa nacionalnog spomenika.

Sadržaj odluke o izmjeni i dopuni odluke

Dijelovi dispozitiva se mijenjaju/dopunjuju prema potrebi, a zavisno od razloga pokretanja procedure.

Ukoliko je razlog izmjene i dopune odluke bio isključivo izmjena i/ili dopuna određenih članova dispozitiva, te ne uključuje izmjenu stanja nacionalnog spomenika, to se onda u obrazloženju daje isključivo uvodni dio (sadržaj opisan ispod). Ukoliko je razlog izmjene i dopune odluke uključivao i izmijenjeno stanje nacionalnog spomenika, odnosno nove činjenice o njemu, to se onda piše novo obrazloženje koje mora sadržavati detaljne podatke o razlozima izmjene i dopune odluke, nalazima revalorizacije i stanju nacionalnog spomenika, a naročito:

- Uvodni dio u kojem se daju podaci o sljedećem:
 - o Datum donošenja odluke o proglašenju dobra nacionalnim spomenikom i broj službenog lista u kojem je objavljena
 - o Obrazloženje razloga koji je bio osnova za pokretanje procedure izmjene i dopune odluke
 - o Datum i sažetak izvršenog uvida u stanje nacionalnog spomenika saradnika Komisije (monitoring)
 - o Datum donošenja zaključka o pokretanju procedure za izmjenu i dopunu odluke kao i razloge koji su utvrđeni zaključkom članova Komisije
 - o Osnova za pokretanje odluke o izmjeni i dopuni odluke a prema Poslovniku o radu Komisije kao i datum donošenja zaključka o pokretanju procedure izmjene i dopune odluke.
- Novu izjavu o značaju nacionalnog spomenika (uzimajući u obzir nove činjenice)
- Ukoliko se izmjenom i dopunom odluke mijenja predmet pravne zaštite, potrebno je dati obrazloženje te promjene
- Postupak koji je prethodio donošenju odluke o izmjeni i dopuni odluke
- Historijski podaci (ukoliko se raspolaže sa novim podacima i saznanjima u odnosu na odluku o proglašenju)
- Istraživački i konzervatorsko-restauratorski radovi na nacionalnom spomeniku (ukoliko su izvršeni u periodu od donošenja odluku o proglašenju)
- Stanje nacionalnog spomenika u trenutku donošenja odluke o izmjeni i dopuni (ukoliko je stanje izmijenjeno u odnosu na ono u trenutku donošenja odluke o proglašenju)
- Prijetnje i rizici kojima je nacionalni spomenik izložen (ukoliko su utvrđene u odnosu na one u trenutku donošenja odluke o proglašenju)
- Zaključak.

Objave odluke

Odluke o izmjeni i dopuni odluka, kao i odluke o ukidanju statusa nacionalnog spomenika, objavljuju se u Službenom glasniku BiH i stupaju na snagu dan nakon objavljivanja.

Obrazloženje i tehnička dokumentacija ne objavljuju se u "Službenom glasniku BiH", ali su dostupni zainteresiranim pravnim i fizičkim licima, na način utvrđen Pravilima o korištenju dokumentacije Komisije za očuvanje nacionalnih spomenika.

Integralni tekst odluke (sadrži dispozitiv i obrazloženje teksta Odluke svih njenih izmjena i dopuna) se koristi isključivo kao interni akt Komisije. Na Integralni tekst se ne može pozivati prilikom službene upotrebe.

Na web-stranici Komisije se objavljuje integralni tekst samo dio obrazloženja i to isključivo radi dostupnosti i preglednosti ažuriranih podataka o nacionalnom spomeniku.

6. Provođenje odluka Komisije

Setom *zakona o provođenju odluka Komisije za očuvanje nacionalnih spomenika* (2002.), koji se provode u Federaciji BiH, RS i Brčko distriktu, definiraju se spomenici i rehabilitacija spomenika i reguliraju obaveze i odnosi između institucija i tijela zaduženih za zaštitu naslijeđa. Nacionalni spomenik se definira kao dobro koje je Komisija za očuvanje nacionalnih spomenika proglasila nacionalnim spomenikom, i dobro uvršteno na Privremenu listu nacionalnih spomenika Bosne i Hercegovine.

Na zaštićeni prostor nacionalnog spomenika primjenjuje se odluka o proglašenju i zakoni o provođenju odluka Komisije (FBiH, RS, BD) te ostali relevantni zakoni koji se odnose na konkretan nacionalni spomenik¹⁷⁷ (npr. Zakon o muzejskoj djelatnosti ("Službeni list BiH", br. 6/76 i 12/87, 13/93, 13/94) ili Zakon o vodama ("Sl. novine FBiH", br. 70/06) i sl.). Za provođenje odluka Komisije nadležne su entitetske vlade i njihove institucije.

U Federaciji Bosne i Hercegovine, u skladu sa članom 5. Zakona o provođenju odluka Komisije, odobrenja za zaštitu, konzervaciju, prezentaciju i rehabilitaciju nacionalnih spomenika na prostoru, u granicama nacionalnog spomenika, koje su utvrđene odlukom Komisije izdaje Federalno ministarstvo prostornog uređenja (u daljem tekstu: Ministarstvo), u skladu sa odredbama Zakona o prostornom planiranju i korištenju zemljišta na nivou Federacije Bosne i Hercegovine.

U postupku rješavanja po zahtjevu za izdavanjem odobrenja za zaštitu, konzervaciju, prezentaciju i rehabilitaciju nacionalnih spomenika na prostoru u granicama nacionalnog spomenika koje su utvrđene odlukom Komisije, Ministarstvo je dužno za projekt rehabilitacije prethodno pribaviti saglasnost Federalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture.

Van granica nacionalnog spomenika, odnosno u zaštitnom pojasu, odobravanje građenja kao i provođenje mjera zaštite u zaštitnim zonama i područjima koja graniče sa nacionalnim spomenikom utvrđuju se kantonalnim zakonima o prostornom uređenju.

U Republici Srpskoj, u skladu sa članom Zakona o provođenju odluka Komisije u RS-u, odobrenje za rehabilitaciju izdaje Ministarstvo za prostorno uređenje, građevinarstvo i ekologiju RS, nakon pribavljenog mišljenja Republičkog zavoda za zaštitu kulturno-istorijskog i prirodnog naslijeđa RS-a.

U Distriktu Brčko, odobrenje za rehabilitaciju izdaje Odjeljenje za prostorno planiranje i imovinsko-pravne poslove Vlade Brčko distrikta.

Prema ovim zakonima, entitetske vlade i ministarstva odgovorna za prostorno uređenje zadužena su za provođenje odluka Komisije.

Zakon o provođenju odluka Komisije za zaštitu nacionalnih spomenika uspostavljene prema Aneksu 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini ("Službene novine FBiH", br. 2/02, 27/02, 6/04 i 51/07), član 10. navodi: Federacija je dužna osigurati pravne, naučne, tehničke, administrativne i finansijske mjere za zaštitu, konzervaciju, prezentaciju i rehabilitaciju nacionalnih spomenika.

¹⁷⁷ Propisi koji reguliraju oblast zaštite i korištenje kulturnog naslijeđa u Bosni i Hercegovini su dati u poglavlju bibliografije ovog dokumenta.

Zakon o provođenju odluka Komisije za zaštitu nacionalnih spomenika ustanovljene u skladu sa Aneksom 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini ("Službeni glasnik RS", br. 9/02, 70/06 i 64/08), član 11. navodi: Republika Srpska, kroz svoja nadležna tijela ulaže sve napore da poduzme odgovarajuće pravne, naučne, tehničke, administrativne i finansijske mjere neophodne za zaštitu, konzervaciju, prezentaciju i rehabilitaciju proglašanih nacionalnih spomenika, i suzdržava se od namjernog poduzimanja bilo kojih mjera koje mogu oštetiti takvo dobro.

Zakon o implementaciji odluke Komisije za zaštitu nacionalnih spomenika iz Aneksa 8. ("Službeni glasnik Brčko distrikta BiH", br. 2/02 i 19/07), član 13. navodi: Distrikt će uložiti sve dodatne napore da poduzme odgovarajuće pravne, naučne, tehničke, administrativne i finansijske mjere neophodne za zaštitu, konzervaciju, prezentaciju i obnovu nacionalnih spomenika.

U skladu sa članom 16. Zakona o provođenju odluka Komisije za zaštitu nacionalnih spomenika uspostavljene prema Aneksu 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u BiH ("Službene novine FBiH", br. 2/02, 27/02, 6/04 i 51/07), članom 9. Zakona o provođenju odluka Komisije za zaštitu nacionalnih spomenika BiH ("Službeni glasnik RS", br. 9/02, 70/06 i 64/08) i člana 10. Zakon o implementaciji odluka Komisije za zaštitu nacionalnih spomenika iz Aneksa 8. ("Službeni glasnik Brčko distrikta BiH", br. 2/02 i 19/07), sadržaj dokumenata prostornog uređenja u dijelu u kojem je u suprotnosti odredbama odluka Komisije ne primjenjuje se na zaštićeni prostor nacionalnih spomenika.

Institucije zadužene za prostorno planiranje i katastarske poslove obavještavaju se o odlukama da bi mogli poduzeti korake definirane u tim odlukama. Također se obavještavaju i nadležna tijela zbog upisa u zemljišne knjige. Entitetske službe nadležne za zaštitu naslijeđa, odgovorne su za stručni nadzor nad provođenjem onih mjera zaštite utvrđenih odlukama Komisije čije je provođenje u njihovoj nadležnosti rada (radovi na nacionalnim spomenicima, izrada dokumentacija i slično).

Planski dokumenti i sva prostorno-planska dokumentacija provedbenog nivoa mora biti usklađena sa mjerama zaštite nacionalnih spomenika utvrđenih odlukama Komisije o proglašenju, odnosno režim zaštite nacionalnih spomenika propisan odlukama mora biti integriran u provedbene i prostorno-planske akte.

Planskim dokumentima osigurava se zaštita nacionalnih spomenika i njihove okoline, kao integralnog dijela savremenog društvenog, ekonomskog i urbanog razvoja, na način kojim se poštuje njihov integritet i status i dosljedno provode režim i mjere zaštite koji su propisani odlukama Komisije.

Sprečavanje nezakonitog izvoza i uvoza

Iznošenje pokretnog naslijeđa proglašenog nacionalnim spomenikom iz Bosne i Hercegovine dopušteno je samo u izuzetnim slučajevima, radi izlaganja, ekspertiza, obavljanja radova na zaštiti i očuvanju dobra i sličnih opravdanih razloga, uz odobrenje Komisije. Iznošenje se može odobriti ako se nedvojbeno utvrdi da to neće ni na koji način ugroziti dobro i ako se ekspertiza i zaštita pokretnog dobra ne može izvršiti u Bosni i Hercegovini. Odobrenje se ne može izdati bez garancije države u koju se iznosi pokretno dobro, koja podrazumijeva osiguranje dobra od svih rizika, te naknadu štete u slučaju oštećenja ili nestanka dobra. Odobrenjem se utvrđuju svi uvjeti pod kojima se to iznošenje može izvesti, rok za povrat dobra u zemlju, kao i zaduženja pojedinih tijela i institucija za osiguranje tih uvjeta i o tome

obavještava vlada entiteta na čijem se području nalazi pokretno dobro, nadležna služba sigurnosti, carinska služba Bosne i Hercegovine i javnost.¹⁷⁸

Restitucija pokretnih nacionalnih spomenika

Restitucija je povrat pokretnih nacionalnih spomenika koji se po bilo kojoj osnovi nalaze na teritoriji drugih država. Predmet, način i uvjeti restitucije, mjere zaštite i druga pitanja od značaja za restituciju utvrđuju se međudržavnim sporazumom.

7. Povlačenje peticije

U skladu sa članom 32. Poslovnika i radu Komisije, ako podnositelj peticije podnese pismeni zahtjev za povlačenje peticije, Komisija će donijeti zaključak o obustavljanju postupka proglašenja dobra nacionalnim spomenikom.

Izuzetno, Komisija može odlučiti o odbijanju zahtjeva za povlačenje peticije ako procijeni da se radi o dobru izuzetne historijske, umjetničke, simboličke ili druge vrijednosti.

Predsjedavajući Komisije

Radoje Vidović

Broj: 01.2-7.4-36/18-6

Sarajevo, 21.06.2018. godine

¹⁷⁸ Primjenjuju se odredbe povelja i konvencija: Recommendation on the Means of Prohibiting and Preventing the Illicit Import, Export and Transfer of Ownership of Cultural Property (1964, 1970) (Preporuke o načinu zabrane i prevencije ilegalnog uvoza, izvoza i promjene vlasništva kulturnog dobra, 1964, 1970); Unidroit Convention on Stolen or Illegally Exported Cultural Objects (1995) (UNIDROIT konvencija o ilegalnom izvozu kulturnih dobara, 1995).

VI. BIBLIOGRAFIJA ODABRANIH IZVORA

KNJIGE, ČLANCI, SMJERNICE I VODIČI

Izdanja institucija

- Australian Heritage Council. *Guidelines for the Assessment of Places for the National Heritage List*. 2009.
- Australian Heritage Council. Identifying Commonwealth Heritage Values and Establishing a Heritage register – Guidelines for Commonwealth agencies. 2010. Web www.environment.gov.au/heritage/ahc/publications
- British Columbia, Heritage Branch. Conservation Planning Methodology – Developing policies for the conservation of historic places.
- British Columbia, Heritage Branch. Guidelines for Writing Effective Statements of Significance.
- Canada's Historic Places. *Standards and Guidelines for the Conservation of Historic Places in Canada*. 2010.
- Centre for Conservation and Archaeology of Montenegro. Management planning of the UNESCO World Heritage Sites – Guidelines for the development, implementation and monitoring of management plans, with the examples of Adriatic WHS). Kotor. 2016.
- Conservation Centre Kanut. *Guidelines for sustainable management of churches*. Tallinn. 2013.
- Department of Environment and Heritage Protection. *Assessing cultural heritage significance: Using the cultural heritage criteria*. Queensland Government. Australia. 2013.
- Direction du patrimoine et de la museology. *The Protection of Québec's Heritage – The cultural property act*. Gouvernement du Québec. 2007.
- Directorate for Cultural Heritage Norway. *Strategy 2017-2021*. 2016.
- English Heritage. *Conservation Principles, Policies and Guidance for the sustainable management of the historic environment*. 2008.
- English Heritage. *The Protection & Management of World Heritage Sites in England - English Heritage Guidance Note to Circular for England on the Protection of World Heritage Sites*. 2009.
- English Heritage. *Energy Efficiency and Historic Buildings: Application of Part L of the Building Regulations to historic and traditionally constructed building*. 2012.
- European Commission. *Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European economic and social committee and the Committee of the regions - towards an integrated approach to cultural heritage for Europe*. Brussels. 2014.
- Historic England. *Battlefields – Registration selection guide*. 2017. HistoricEngland.org.uk/listing/selection-criteria/listing-selection/
- Historic England. Easy Access to Historic Landscape. 2015.
- Historic Places Initiative, Standards and Guidelines for the Conservation of Historic Places in Canada, 2011.
- Historic Scotland, Heritage Policy. *Conservation Plans – a Guide to the Preparation of Conservation Plans*. 2000.

- ICOMOS. *Evaluations of World Heritage Nominations related to Sites Associated with Memories of Recent Conflicts* – discussion paper. 2018.
- IFLA Priručnik smjernice za projekcije digitalizacije “Zbirke i fondova u javnom vlasništvu, posebno onih koji se čuvaju u bibliotekama i arhivima”, 2002.
- Institut za arhitekturu, urbanizam i prostorno planiranje Arhitektonskog fakulteta u Sarajevu. *Prostorni plan BiH faza B – valorizacija prirodne i kulturno-historijske vrijednosti*, Sarajevo, 1980.
- International Coalition of Sites of Conscience. *Interpretation of Sites of Memory*. Study commissioned by the WHC of UNESCO. 2018.
- Komisija za očuvanje nacionalnih spomenika. Poslovnik o radu Komisije za očuvanje nacionalnih spomenika, br. 03.1-2.14-21/216-8 od 26.05.2016. godine. „Službeni glasnik BiH“, br. 47/16.
- Lewisham UK, Planning Services – Conservation and Urban Design. *Heritage Statement information requirements for applications affecting conservation areas and locally listed buildings*. 2011.
- Nacionalna i univerzitetska biblioteka BiH. *Zaštita dokumentarnog naslijeđa*. Sarajevo, 2004.
- NSW Heritage Office. *Preparing a maintenance plan*. The maintenance series. 1998. online edition 2004.
- NSW Heritage Office. *Interpreting Heritage Places and Items – Guidelines*. Heritage Information Series. 2005.
- Odjel za umjetnost, naslijeđe i gaeltacht. *Architectural heritage protection – guidelines for planning authorities*. Government of Ireland. Electronic edition. 2011.
- Odjel primarnih industrija, parkova, vode i okoliša, Tasmania. *Assessing Historic Heritage Significance for application with the Historic Cultural Heritage act 1995*. Verzija 5. oktobar 2011.
- PCD. *Guidelines for inventories of cultural heritage assets – technical tools for heritage conservation and management*. Support to the Promotion of Cultural Diversity in Kosovo. JP EU/CoE. 2012.
- *Prostorne i razvojne mogućnosti kulturnog naslijeđa*. Knjiga sažetaka sa međunarodnog znanstvenog skupa „Urbanizam naslijeđa – Urbanistički i prostorni modeli za oživljavanje i unapređenje kulturnog naslijeđa“. Univerzitet u Zagrebu, Arhitektonski fakultet. Zagreb, 2015.
- UNEP Bosna i Hercegovina. *Pregled pravnog i institucionalnog okvira za zaštitu okoliša u Bosni i Hercegovini* [FINALNI NACRT]. MDG Achievement Fund. 2011.
- UNESCO / ICCROM / ICOMOS / IUCN. *Managing Cultural World Heritage*. World Heritage Resource Manual. 2013.
- World Heritage Papers 7. *Cultural Landscaper: the Challenges of conservation*. Shared Legacy, Common responsibility Associated Workshops 11-12 Novembar 2002. UNESCO World Heritage Centre. 2003.

Autorska djela

- Barsalou, Judy. Baxter, Victoria. „*The Urge to Remember. The Role of Memorials in Social Reconstruction and Transitional Justice*.“ Stabilization and reconstruction Series No.5. The United States institute of Peace. 2007.

- Bold, John. Pickard, Robert. Eds. *An Integrated approach to cultural heritage*. The Council of Europe's Technical Co-operation and Consultancy Programme. Council of Europe. 2018.
- Cameron, Christina. „*Reconstruction: changing attitudes*.” UNESCO Courier. 2017. web <https://en.unesco.org/courier/july-september-2017/reconstruction-changing-attitudes>
- Cameron, Christina. „*World Heritage Sites of Conscience and memory*.” World Heritage Sites and Cultural Diversity, edited by Dieter Offenhäuser, Walther Ch. Zimmerli, and Marie-Theres Albert, 112–119. Germany: German Commission for UNESCO, 2010.
- Deranja Crnolić, Anuška. „*Nastanak Registra kulturnih dobara – povijest i sadašnjost inventariziranja kulturne baštine u Hrvatskoj*.” Godišnjak zaštite spomenika kulture Hrvatske 37-2013 / 38-2014. 25-38. 2015.
- Dumbović-Bilušić, Biserka. *Krajolik kao kulturno naslijeđe*, Zagreb: Ministarstvo kulture Republike Hrvatske 2015.
- Dumbović-Bilušić, Biserka. „*Prepoznavanje i razvrstavanje krajolika kao kulturnog naslijeđa*.” Godišnjak zaštite spomenika kulture Hrvatske, volumen 36. 2012.
- Fredheim, L. Harald. Khalaf, Manal. „*The Significance of Values: Heritage Value Typologies Re-Examined*.” International Journal of Heritage Studies. 22:6,466-481, 2016. DOI: 10.1080/13527258.2016.1171247.
- Jokilehto, Jukka (selection). *Definition of Cultural Heritage References to Documents in History*, Originally for ICCROM, 1990, Revised for CIF: 15 January 2005.
- Jokilehto, Jukka. „*Considerations on Authenticity and Integrity in World Heritage Context*”. City & Time 2 (1): 1. 2006. [online] URL:<http://www.ct.ceci-br.org>
- Jokilehto, Jukka - compiled study for ICOMOS. *What is OUV? Defining the Outstanding Universal Value of Cultural World Heritage Properties*. Monuments and Sites. ICOMOS. 2008.
- Jordan-Palomar, Isabel. Tzortzopoulos, Patricia. García-Valldecabres, Jorge. Pellicer, Eugenio. „*Protocol to Manage Heritage-Building Interventions Using Heritage Building Information Modelling (HBIM)*.” Sustainability 2018, 10, 908; doi:10.3390/su10030908
- Juranović-Tonejc, Radatović Cvitanović. *Prolegomena o kategorizaciji spomenika kulture*. Godišnjak zaštite spomenika kulture Hrvatske 37-2013/38-2014; 2015.
- Križaj, Lana. *Tezaurus spomeničkih vrsta: podatkovni standard u inventarima graditeljske baštine*. Mala biblioteka Godišnjaka zaštite spomenika kulture Hrvatske. Svezak 18., 2017.
- Kulevičius, Salvijus. *In Search For Cultural Heritage Authenticity Definition: History And Current Issues*. Historical and Cultural Studies. Volumen 1, No. 1, 2014.
- Le Blanc, Antoine. „*Remembering Disasters: the Resilience Approach*.” Journal of Art Theory and Practice – Remembering Disaster. 13 pages. 2012. <hal-00719057>
- Letellier, Robin. *Recording, Documentation and Information Management for the Conservation of Heritage Places – guiding principles*. The Getty Conservation institute. 2007.
- Marasović, Tomislav. *Aktivni pristup graditeljskom naslijeđu*, Split 1985.
- McClelland, Andrew George. „*A values-based approach to heritage planning: Raising awareness of the dark side of destruction and conservation*.” The Town planning review. January 2013.

- Mendes Zancheti, Silvio. Similä, Katriina. *Measuring Heritage Conservation Preformance*. 6th International seminar on urban conservation. ICCROM, CECI. 2012.
- Mikić, Hristina. Redaktor. *Biznis plan za rehabilitaciju nepokretnih kulturnih dobara – priručnik za izradu i implementaciju*. Republički zavod za zaštitu spomenika kulture. 2014.
- Moshenska, Gabriel. „*Curated Ruins and the Endurance of Conflict Heritage:*“ Conservation and Management of Archaeological Sites, 17:1, 77-90, 2015. DOI: 10.1179/1350503315Z.00000000095
- Mrak, Iva. „Evaluation methods in the protection of built heritage.“ *Građevinar* 2/2014. DOI: 10.14256/JCE.940.2013
- Petersson, Bodil. Holtorf, Cornelius (Eds). *The Archaeology of Time Travel: experiencing the past in the 21st century*. Oxford. Archaeopress Publishing Ltd. 2017.
- Pocock, Celmar et al. *Living memory and the interpretation of heritage: developing a multimedia interactive to record and store personal stories for use in heritage interpretation and research*. Australia. CRC for Sustainable Tourism. 2010.
- Poullos, Ioannis. *The Past in the Present a Living Heritage Approach*, Ubiquity Press Ltd. London, 2014
- Romão X, Paupério E, Pereira N (2017): *Screening Procedure for the Risk Analysis of Cultural Heritage Assets*. 16th World Conference on earthquake
- Rukavina, Marko. Obad Šćitaroci, Mladen. Petrić, Ksenija. „*Prostorno-urbanistički aspekti zaštite nepokretnoga arheološkog naslijeđa: Međunarodni i nacionalni dokumenti o zaštiti.*“ *Prostor* 21 (2013) 4 (46). 312-325. 2013.
- Shipley, Robert. „*Heritage Designation and Property Values: Is there an Effect?*“ The international Journal of Heritage Studies, Volume 6, No 1. 2000.
- Somayeh F. Nezhad, Parastoo Eshrati, Dorna Eshrati. *A Definition Of Authenticity Concept In Conservation Of Cultural Landscapes*. Archnet-IJAR, Volume 9, Issue 1. mart 2015. str. 93-107.
- Stephenson, Janet. „*The Cultural Values Model: An integrated approach to values in landscapes.*“ *Landscape and Urban Planning* 84 (2008) 127–139. 2007.
- Stanley-Price, Nicholas. Editor. *Cultural Heritage in Postwar recovery*. Papers from the ICCROM FORUM Oktobar 2005. ICCROM Conservation Studies 6, ICCROM Rome. 2007.
- Steinberg, Florian. „*Conservation and Rehabilitation of Urban Heritage in Developnig Countries.*“ HABITAT INTL. Volume 20, No.3: 463-475. 1996.
- Uskoković, Sandra. *The concept of Modern Heritage Values – an important aspect of urban heritage management*. Univerzitet u Dubrovniku. Hrvatska
- Šošić, Trpimir. „*Pojam kulturne baštine – međunarodnopravni pogled.*“ *Zbornik radova Pravnog fakulteta u Splitu*, god. 51, 4/2014., str. 833.- 860.
- Uzunović, Zaila. *Protection, Documentation and Popularization of Cultural- Historical and Natural Heritage of Canton Sarajevo, Bosnia and Herzegovina*. Sarajevo, 2009. www.arcchip.cz/w05/w05_zilgalvis.pdf
- Wajdner, Ben. „*Cultural Heritage Theory and Practice: raising awareness to a problem facing our generation.*“ *The Post Hole*. Issue 36. 42-48. 2014.
- Wells, Jeremy C. *A Methodological Franework for Assessing the „Spirit and Feelings“ of World Heritage properties*, World Heritage and national Registers – Stewardship in perspective. Transaction Publishers new Brunswick (USA) and London (UK), 2014.

- Zilgalvis, Jānis. *Documentation, Interpretation, Presentation and Publication of Cultural Heritage*. Latvia, 2009.

MEĐUNARODNE POVELJE, DEKLARACIJE, ZAKONI I DRUGI DOKUMENTI

- ICOMOS International Charter for the Conservation and Restoration of Monuments and Sites (Venice Charter 1964)
- ICOMOS Declaration of Dresden on the "Reconstruction of Monuments Destroyed by War" 1982.
- ICOMOS Charter for the Conservation of Historic Towns and Urban Areas (Washington Charter 1987)
- ICOMOS. *Guidelines on Education and Training in the Conservation of Monuments, Ensembles and Sites*. 1993.
- ICOMOS. Principles for the Recording of Monuments, Groups of Buildings and Sites. 1996.
- ICOMOS Charter on the Built Vernacular Heritage (1999)
- ICOMOS Charter – Principles for the analysis, conservation and structural restoration of architectural heritage. Zimbabwe. 2003.
- ICOMOS. *Principles for the preservation and conservation/restoration of wall paintings*. 2003.
- ICOMOS Charter for the Interpretation and Presentation of Cultural Heritage Sites. 2008.
- ICOMOS New Zealand Charter for the Conservation of Places of Cultural Heritage Value. Revision 2010.
- ICOMOS Australia Burra Charter. The Australia ICOMOS Charter for Places of Cultural Significance. 2013.
- ICOMOS Australia Burra Charter, 2013. Practice Note (Understanding and assessing cultural significance; New work, Interpretation,
- ICOMOS. *Guidance on Heritage Impact Assessments for Cultural World Heritage Properties*. 2011.
- ICOMOS *The Nara Document On Authenticity*. 1994. i *NARA + 20: On Heritage Practices, Cultural Values, And The Concept Of Authenticity*
- Vijeće Evrope. *European Cultural Convention*. Pariz. 1954.
- Vijeće Evrope. *European Convention on the Protection of the Archaeological Heritage*. London. 1969.
- Vijeće Evrope. *Convention for the Protection of the Architectural Heritage of Europe*. Granada, 1985.
- Vijeće Evrope. *European Convention on the Protection of the Archaeological Heritage* (revidirana) Valeta. 1992.
- Vijeće Evrope. *European Charter for Rural Areas*. (Recommendation) 1996.
- Vijeće Evrope. *European Landscape Convention*. Firenca, 2000.
- Vijeće Evrope. *European Convention for the Protection of the Audiovisual Heritage*. Strasbourg. 2001.
- Vijeće Evrope. *Council of Europe Convention on Offences relating to Cultural Property*. Nicosia. 2017.

- Vijeće Evrope. Declaration by the Committee of Ministers on the 30th anniversary of the Cultural Routes of the Council of Europe (1987-2017). 2017.
- Documents from the IVth European Conference of Ministers responsible for the cultural heritage, Helsinki, 30-31 May 1996:
Helsinki Declaration on the political dimension of cultural heritage conservation in Europe;
Resolution No. 1 - The cultural heritage as a factor in building Europe;
Resolution No. 2 - The cultural heritage as a factor of sustainable development
- Documents from the 5th European Conference of Ministers responsible for the cultural heritage, Portorož, Slovenia, 5-7 April 2001: Resolution on the role of cultural heritage and the challenge of globalization;
- Vijeće Evrope. *Izveštaj o stanju arhitektonskog i arheološkog naslijeđa za Bosnu i Hercegovinu*, Strasbourg, 2010.
- *Riga Charter on authenticity and historical reconstruction in relationship to cultural heritage*. ICCROM/Latvian National Commission for UNESCO/State Inspection for Heritage Protection of Latvia in cooperation with: World Heritage Committee and Cultural Capital Foundation of Latvia. 2000
- *Krakow Charter (The Charter of Krakow) Principles for Conservation and Restoration of Built Heritage*. Krakow. 2000.
- *Warsaw Recommendation on Recovery and Reconstruction of Cultural Heritage*. 2018.
- UNESCO. Convention for the Protection of Cultural Property in the Event of Armed Conflict with Regulations for the Execution of the Convention. Hague .1954. (prvi protokol) 1999. (drugi protokol)
- UNESCO. Recommendation on International Principles Applicable to Archaeological Excavations. New Delhi. 1956.
- UNESCO. Recommendation concerning the Safeguarding of Beauty and Character of Landscapes and Sites. 1962.
- UNESCO. Declaration of Principles of International Cultural Co-operation. 1966.
- UNESCO. Recommendation concerning the Preservation of Cultural Property Endangered by Public or Private works. 1968.
- UNESCO. Convention on the Means of Prohibiting and Preventing the Illicit Import, Export and Transfer of Ownership of Cultural Property. 1970
- UNESCO. Convention Concerning The Protection Of The World Cultural And Natural Heritage. Pariz. 1972.
- UNESCO. Recommendation concerning the Safeguarding and Contemporary Role of Historic Areas. 1976.
- UNESCO Recommendation concerning the protection of movable cultural property. 1978.
- UNESCO. Recommendation on the Safeguarding of Traditional Culture and Folklore. 1989.
- UNESCO. Convention on the Protection of the Underwater Cultural Heritage. Pariz. 2001.

- UNESCO. The Convention for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage. Pariz. 2003.
- UNESCO Vienna Memorandum on “World Heritage and Contemporary Architecture – Managing the Historic Urban Landscape”, Beč. 2005.
- UNESCO. The Convention for the Protection and Promotion of the Diversity of Cultural Expressions. Pariz. 2005.
- UNESCO. Recommendation on the Historic Urban Landscape. 2011.
- UNESCO. *Operational Guidelines for the Implementation of the World Heritage Convention*. 2017.
- UNESCO Preporuke za zaštitu pokretnih dobara;
- UNESCO Preporuke za zaštitu kulturne imovine ugrožene javnim ili privatnim radovima 1968.
- UNESCO Osnovne mjere u vezi s prodajom kulturnih dobara putem Interneta, INTERPOL, UNESCO ICOM, 2007.
- Ministarstvo civilnih poslova Bosne i Hercegovine. UNESCO konvencije iz oblasti kulture (sabrani prevodi svih UNESCO konvencija iz oblasti kulture kojima je pristupila Bosna i Hercegovina).
- UN General Assembly Resolution (A/RES/48/15) on the Return or Restitution of Cultural Property to the Countries of Origin 1993.
- UNIDROIT. Convention on Stolen or Illegally Exported Cultural Objects. Rim. 1995.
- Zakon o kulturnim dobrima Republike Srbije.
- Zakon o zaštiti i očuvanju kulturnih dobara Republike Hrvatske.
- Zakon o zaštiti kulturnih dobara Republike Crne Gore.

PROPISI KOJI REGULIRAJU OBLAST ZAŠTITE I KORIŠTENJA KULTURNOG NASLIJEĐA U BOSNI I HERCEGOVINI

A) Međunarodni sporazumi kojima je BiH pristupila:

1. Evropska konvencija o kulturi (Vijeće Evrope, Pariz, 1954)
2. Konvencija o zaštiti arhitektonskog naslijeđa Evrope (Vijeće Evrope, Granada, 1985)
3. Konvencija za zaštitu kulturnih dobara u slučaju oružanog sukoba (UNESCO, Hag, 1954)
4. Konvencija o zaštiti svjetske kulturne i prirodne baštine (UNESCO, Pariz, 1972)
5. Konvencija o mjerama za zaštitu i sprečavanje nedozvoljenog uvoza, izvoza i prenosa svojine kulturnih dobara (UNESCO, Pariz, 1970)
6. Konvencija o zaštiti podvodne kulturne baštine (UNESCO, Pariz, 2001; Ratificirana u BiH 11.02.09, Sl. glasnik BiH - Međunarodni ugovori, broj 02/09)
7. Konvencija za zaštitu nematerijalnog kulturnog naslijeđa (UNESCO, Pariz 2003 – Ratificirana u BiH 16.07.08, Sl. glasnik BiH - Međunarodni ugovori, broj 8/08)
8. Konvencija o zaštiti i promicanju raznolikosti kulturnih izraza (UNESCO, Pariz, 2005 Ratificirana u BiH 15.10.08, Sl. glasnik BiH - Međunarodni ugovori, broj 11/08)
9. Evropska Konvencija o zaštiti arheološkog naslijeđa - revidirana (Vijeće Evrope, Valletta, 1992; Sl.glasnik BiH - Međunarodni ugovori, broj 02/09)

10. Okvirna Konvencija o vrijednostima kulturnoga naslijeđa za društvo (Vijeće Evrope, Faro, 2005; Sl.glasnik BiH - Međunarodni ugovori, broj 02/09)
11. Bernska konvencija za zaštitu književnih i umjetničkih djela iz 1886. godine, revidirana u Parizu 1971. godine i dopunjena 1979. godine
12. Sporazum između Vijeća ministara BiH i Vlade SAD o zaštiti i očuvanju određenog kulturnog vlasništva (Službeni glasnik BiH - Međunarodni sporazumi, broj 6/04)
13. Sporazum između Vlade BiH i Vlade SR Njemačke o saradnji u oblasti kulture, obrazovanja i nauke (Službeni glasnik BiH - Međunarodni sporazumi, broj 11/05)
14. Sporazum o saradnji u oblasti obrazovanja, kulture i sporta između Vijeća ministara BiH i Vlade Republike Italije (Službeni glasnik BiH - Međunarodni sporazumi, broj 2/08)
15. Sporazum između Vijeća ministara BiH i Vlade Republike Srbije u oblasti obrazovanja, kulture i sporta (Službeni glasnik BiH - Međunarodni sporazumi, broj 12/10)
16. Sporazum o kulturnoj saradnji između Vijeća ministara BiH i Vlade Rumunije (Službeni glasnik BiH - Međunarodni sporazumi, broj 8/11)
17. Evropska konvencija o krajoliku (Službeni glasnik BiH - Međunarodni ugovori“, broj 102/11)
18. Evropska konvencija za zaštitu audiovizualne baštine (Službeni glasnik BiH - Međunarodni ugovori“, broj 9/11)
19. UNDROIT-ova konvencija o ukradenim ili nezakonito izvezenim kulturnim dobrima (Službeni glasnik BiH - Međunarodni ugovori“, broj 4/12). *UNIDROIT-Međunarodni institut za unifikaciju privatnog prava*
20. Finansijski ugovor Pilot programa za očuvanje i restauraciju kulturnog naslijeđa u područjima sukoba na zapadnom Balkanu između Evropske Komisije i BiH (*ARCH Stolac*), (Službeni glasnik BiH - Međunarodni ugovori, broj 10/12)
21. Sporazum o finansiranju između BiH i Evropske komisije u vezi sa višekorisničkim programom za TEMPUS 2013. u okviru instrumenta za pretpristupnu pomoć (Službeni glasnik BiH - Međunarodni ugovori, broj 8/14)
22. Sporazum o finansiranju u vezi s pripremnom aktivnosti za očuvanje i obnavljanje kulturnog naslijeđa u konfliktnim područjima na zapadnom Balkanu za 2012. godinu između BiH i Evropske komisije (Službeni glasnik BiH – Međunarodni ugovori, broj 13/14)
23. Sporazum između Vijeća ministara BiH i Vlade Republike Austrije o saradnji u oblasti kulture, obrazovanja, nauke, omladine i sporta (Službeni glasnik BiH - Međunarodni ugovori, broj 6/17)

B) Propisi na nivou Bosne i Hercegovine

1. Opći okvirni sporazum za mir u Bosni i Hercegovini, Aneks 4. - Ustav Bosne i Hercegovine i Aneks 8. – Sporazum o Komisiji za očuvanje nacionalnih spomenika, novembar 1995. godine
2. Odluka Predsjedništva BiH o Komisiji za očuvanje nacionalnih spomenika (“Službeni glasnik BiH“, br. 1/02, 10/02, 42/16 (ova dopuna se primjenjuje do 30.05.2017.godine) i 50/17)
3. Odluka Predsjedništva BiH o razrješenju domaćih članova Komisije za očuvanje nacionalnih spomenika (“Službeni glasnik BiH“, broj 10/16)
4. Odluka Predsjedništva BiH o imenovanju članova Komisije za očuvanje nacionalnih spomenika, broj 01-50-1-227-37/16 od 28. januara 2016. godine (“Službeni glasnik BiH“, broj 10/16)

5. Odluka Predsjedništva BiH o produženju mandata članovima Komisije za očuvanje nacionalnih spomenika – 3 domaća člana ("Službeni glasnik BiH", broj 43/07)
6. Odluka Predsjedništva BiH o imenovanju međunarodnog člana Komisije – Martin Cherry, počev od 26.06.08 ("Službeni glasnik BiH", broj 64/08)
7. Odluka Predsjedništva BiH o razrješenju međunarodnih članova Komisije za očuvanje nacionalnih spomenika, broj 01-50-1-2062-18/16 od 25.05.2016. godine ("Službeni glasnik BiH", broj 42/16)
8. Kriteriji za proglašenje dobara nacionalnim spomenicima ("Službeni glasnik BiH", br. 33/02 i 15/03. Objavljen je i u FBiH, broj 59/02, ali samo osnovni tekst)
9. Pravilnik o aktivnostima Komisije za očuvanje nacionalnih spomenika vezanim za međunarodnu saradnju ("Službeni glasnik BiH", broj 29/02)
10. Poslovnik o radu Komisije za očuvanje nacionalnih spomenika ("Službeni glasnik BiH", broj 47/16)
11. Odluka kojom se objavljuje Privremena lista nacionalnih spomenika BiH ("Službeni glasnik BiH", broj 33/02, "Službeni glasnik Republike Srpske", broj 79/02, "Službene novine Federacije BiH", broj 59/02 i "Službeni glasnik Brčko distrikta BiH", broj 4/03)
12. Odluka Komisije za očuvanje nacionalnih spomenika o brisanju dobara sa Privremene liste nacionalnih spomenika BiH ("Službeni glasnik BiH", broj 37/04)
13. Uputstvo Ministarstva vanjske trgovine i ekonomskih odnosa BiH o izdavanju dozvola za izvoz i uvoz umjetničkih djela i antikviteta ("Službeni glasnik BiH", broj 41/02)
14. Strategija kulturne politike u BiH ("Službeni glasnik BiH", broj 93/08)
15. Odluka o osnivanju Državne komisije za saradnju BiH sa Organizacijom Ujedinjenih nacija za obrazovanje, nauku i kulturu - UNESCO ("Službeni glasnik BiH", broj 77/09,35/16)
16. Odluka o imenovanju članova Državne komisije za saradnju BiH sa UNESCO-om i visini novčane naknade ("Službeni glasnik BiH", br. 97/15, 10/16, 44/16, 75/16, 14/17, 62/17)
17. Odluka o postupanju ministarstava, upravnih organizacija i drugih institucija BiH prilikom poduzimanja aktivnosti i pokretanja postupaka u području međunarodnih odnosa koji imaju za cilj ostvarivanje međunarodne saradnje iz njihovog djelokruga rada ("Službeni glasnik BiH", broj 57/14)
18. Zakon o arhivskoj građi i Arhivu BiH ("Službeni glasnik BiH", broj 16/01)
19. Pravilnik o preuzimanju arhivske građe u Arhiv BiH ("Službeni glasnik BiH", broj 10/03)
20. Odluka o utvrđivanju statusa reprezentativnog kompleksa "Konak" u Sarajevu u ulici Bistrik 6 ("Službeni glasnik BiH", br. 5/02)
21. Odluka Vijeća ministara BiH o klasifikaciji roba na režime uvoza i izvoza – utvrđena klasifikacija umjetn. djela ("Službeni glasnik BiH", br. 22/98, 30/02 i 40/02)

C) Propisi na nivou Federacije Bosne i Hercegovine

1. Zakon o stvarnim pravima, "Službene novine Federacije BiH", broj 66/13 i 100/13
2. Zakon o provođenju odluka Komisije za zaštitu nacionalnih spomenika uspostavljene prema Aneksu 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini ("Službene novine Federacije BiH", br. 2/02, 8/02 – Visoki predstavnik za BiH, 27/02, 6/04, 51/07)
3. Zakon o zaštiti i korištenju kulturno-historijskog i prirodnog naslijeđa ("Službeni list SRBiH", br. 20/85, 12/87, 3/93, 13/94)¹⁷⁹

¹⁷⁹ Ovaj zakon primjenjuje se na području Federacije i kantona koji nisu donijeli kantonalni zakon u ovoj oblasti.

4. Zakon o prostornom planiranju i korištenju zemljišta na nivou Federacije BiH ("Službene novine Federacije BiH", broj 2/06, 72/07, 32/08, 4/10, 13/10, 45/10)
5. Uredba o obavljanju prethodnih radova istražnog karaktera na nacionalnim spomenicima ("Službene novine Federacije BiH", broj 36/08)
6. Zakon o muzejskoj djelatnosti ("Službeni list BiH", br. 6/76 i 12/87, 13/93, 13/94)
7. Zakon o arhivskoj građi Federacije BiH ("Službene novine FBiH", broj 45/02)
8. Zakon o bibliotečkoj djelatnosti ("Službeni list BiH", broj 37/95 i "Službene novine FBiH", broj 28/03)
9. Pravilnik o stručnim zvanjima, uvjetima i načinu stručnih zvanja u muzejskoj djelatnosti ("Službeni list SRBiH", broj 7/95)
10. Zakon o zaštiti prirode ("Službene novine Federacije BiH", broj 66/13)
11. Zakon o zaštiti okoliša ("Službene novine Federacije BiH", br. 33/03, 38/09)
12. Zakon o zemljišnim knjigama Federacije BiH ("Službene novine FBiH", br. 58/02, 19/03, 54/04)
13. Zakon o inspekcijama Federacije BiH ("Službene novine Federacije BiH", broj 73/14)
14. Krivični zakon Federacije BiH ("Službene novine Federacije BiH", br. 36/03, 37/03, 21/04, 69/04, 18/05, 42/10) - odredbe čl. 321. i 322, te 163, 292, 366-368.
15. Zakon o premjeru i katastru nekretnina ("Službeni list SR BiH", br. 22/84, 12/87, 26/90 i 36/90), i ("Službeni list R BiH", br. 4/93 i 13/94), koji se primjenjuje kao federalni propis
16. Zakon o nacionalnom parku "Una" ("Službene novine Federacije BiH", broj 44/08)
17. Odluka o utvrđivanju Igmana, Bjelašnice, Treskavice i kanjona rijeke Rakitnice (Visočica) područjem od značaja za Federaciju BiH ("Službene novine Federacije BiH", br. 8/05)
18. Rješenje o imenovanju Komisije za davanje prijedloga saglasnosti za izdavanje dozvole za izvoz i uvoz umjetničkih djela i antikviteta ("Službene novine Federacije BiH", br. 1/10)
19. Uredba o načinu prezentacije nacionalnih spomenika ("Službene novine Federacije BiH", br. 27/12)
20. Pravilnik o tehničko-zaštitnim mjerama za očuvanje bibliotečke građe, ("Sl. list R BiH", br. 12/87)
21. Zakon o vodama ("Sl. novine FBiH", br. 70/06)

D) Propisi na nivou Republike Srpske

1. Zakon o provođenju odluka Komisije za zaštitu nacionalnih spomenika ustanovljene u skladu sa Aneksom 8. Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini ("Službeni glasnik Republike Srpske" br. 9/02 – Visoki predstavnik za BiH, 70/06 i 64/08)
2. Zakon o kulturnim dobrima ("Službeni glasnik Republike Srpske", br. 11/95 i 103/08)
3. Zakon o uređenju prostora i građenju ("Službeni glasnik RS", br. 40/13, 106/15, 3/16)
4. Pravilnik o sadržaju i kontroli tehničke dokumentacije ("Službeni glasnik RS", br. 8/11)
5. Uredba o vođenju evidencija o nekretninama i pravima na nekretninama ("Službeni glasnik RS", br. 97/11) – odluka važi za vrijeme trajanja Odluke o privremenim mjerama Ustavnog suda BiH u predmetu U-12/11
6. Krivični zakon Republike Srpske – odredbe čl. 253. i 254. ("Službeni glasnik RS", broj 49/03)

7. Zakon o osnovnim svojinsko-pravnim odnosima ("Službeni glasnik RS", br. 38/03. Osnovni zakon objavljen je u "Sl.listu SFRJ", br. 6/80, 36/90)
8. Zakon o zemljišnim knjigama Republike Srpske ("Službeni glasnik RS", br. 67/03, 46/04, 119/08)
9. Zakon o premjeru i katastru nepokretnosti ("Službeni glasnik RS", broj 34/06, 110/08, 6/12)
10. Zakon o naknadama za vršenje usluga premjera i korištenje podataka katastra nekretnina i katastra zemljišta ("Službeni glasnik RS", broj 92/09)
11. Pravilnik o postupku sanacije objekata oštećenih ratnim dejstvima ("Službeni glasnik RS", broj 69/05)
12. Zakon o muzejskoj djelatnosti ("Službeni glasnik RS", br. 35/99, 57/12)
13. Zakon o arhivskoj djelatnosti ("Službeni glasnik RS", broj 35/99, 119/08)
14. Zakon o bibliotečko-informativnoj djelatnosti ("Službeni glasnik RS", br. 44/16)
15. Zakon o zaštiti prirode ("Službeni glasnik RS", br. 20/14)
16. Pravilnik o uvjetima za izdavanje i oduzimanje licenci učesnika u građenju ("Službeni glasnik RS", broj 70/13)
17. Zakon o inspekcijama u RS ("Službeni glasnik RS", broj 109/12,117/12) Pravilnik RS 58/13
18. Pravilnik o obilježavanju zaštićenih područja ("Službeni glasnik RS", broj 3/18)
19. Pravilnik o načinu osnivanja i održavanja katastra nepokretnosti Službeni glasnik RS", broj 11/14)
20. Odluka o usvajanju nacrtu izmjena i dopuna Prostornog plana RS do 2025. godine ("Službeni glasnik RS", broj 17/14)
21. Pravilnik o formi, sadržaju i načinu izdavanja lokacijskih uvjeta ("Službeni glasnik RS", broj 69/13)
22. Pravilnik o načinu izrade, sadržaju i formiranju dokumenata prostornog uređenja ("Službeni glasnik RS", broj 69/13)
23. Pravilnik o općim pravilima urbanističke regulacije i parcelizacije ("Službeni glasnik RS", broj 115/13)
24. Zakon o geološkim istraživanjima ("Službeni glasnik RS", broj 115/13)
25. Pravilnik o sadržaju i kontroli tehničke dokumentacije ("Službeni glasnik RS", broj 101/13)
26. Zakon o stvarnim pravima ("Službeni glasnik RS", broj 12/08, 58/09, 95/11, 60/15)
27. Odluka o prenosu prava svojine na nepokretnostima sa Vlade RS na općinu – primjer ("Službeni glasnik RS", broj 1/18)
28. Pravilnik o sadržaju i načinu vođenja ulazne knjige, knjige inventara i kartoteke muzejske građe ("Službeni glasnik RS", broj 1518)

E) Propisi na nivou Brčko distrikta BiH

1. Zakon o implementaciji odluke Komisije za zaštitu nacionalnih spomenika iz Aneksa 8. ("Službeni glasnik Brčko distrikta BiH", br. 2/02, 19/07)
2. Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima Brčko distrikta BiH ("Službeni glasnik Brčko distrikta BiH", br. 11/01, 8/03)
3. Zakon o prostornom uređenju ("Službeni glasnik Brčko distrikta BiH", br. 9/03, 23/03, 15/04)
4. Krivični zakon Brčko distrikta BiH ("Službeni glasnik Brčko distrikta BiH", br. 10/03, 45/04, 6/03)

F) Propisi na nivou kantona u Federaciji Bosne i Hercegovine

1. Kanton Sarajevo

2. Zakon o šumama ("Službene novine KS", br. 4/99)
3. Zakon o zaštiti kulturne baštine ("Službene novine KS", br. 2/00, 37/08)
4. Zakon o muzejskoj djelatnosti ("Službene novine KS", br. 2/00, 7/05)
5. Pravilnik o kriterijima za kategorizaciju dobara baštine (?)
6. Odluka o legalizaciji građevina izgrađenih bez odobrenja za građenje i građevina privremenog karaktera ("Službene novine KS", br. 6/06,18/07,18/08,35/12)

7. Unsko-sanski kanton

- a. Zakon o zaštiti kulturnog naslijeđa ("Službeni glasnik USK", broj 3/04)
- b. Zakon o muzejskoj djelatnosti ("Službene novine USK", br. 6/01, 10/03)

8. Zeničko-dobojski kanton

- a. Zakon o zaštiti kulturne baštine ("Službene novine ZDK", br 2/00)
- b. Zakon o muzejskoj djelatnosti ("Službene novine ZDK", br 15/03)

9. Zapadnohercegovački kanton

- a. Zakon o zaštiti i korištenju kulturno-historijske i prirodne baštine ("Narodne novine ŽZH", 6/99)

10. Hercegovačko-neretvanski kanton

- a. Zakon o zaštiti kulturno-historijskog naslijeđa u HNK ("Službene novine HNK", broj 2/06)
- b. Zakon o odobravanju građenja van granica nacionalnih spomenika odnosno van privremenih granica i provođenju mjera zaštite ("Službene novine HNK", br. 5/08)

11. Posavski kanton

- a. Primjenjuje se Zakon SRBiH iz 1985. godine

12. Tuzlanski kanton

- a. Primjenjuje se Zakon SRBiH iz 1985. godine

13. Bosansko-podrinjski kanton

- a. Primjenjuje se Zakon SRBiH iz 1985. godine

14. Srednjobosanski kanton

- a. Primjenjuje se Zakon SRBiH iz 1985. godine

15. Kanton 10

- a. Primjenjuje se Zakon SRBiH iz 1985. godine

VII. ANEKS

1. Akcioni plan preventivnih mjera zaštite dobara

	Akcije	Nadležni i odgovorni	Obim javnosti
Kratkotrajne	1. Planiranje djelovanja u vanrednim uvjetima: Model formulara sa ukupnom dokumentacijom o kulturnom dobru i rubrikama za podatke o pregledu objekta odmah poslije nepogode u elektronskoj verziji 2. Vodič za pregled građevina u elektronskoj verziji	Institucije za zaštitu naslijeđa na državnom i entitetskim nivoima i Distriktu Brčko	Cjelokupna zajednica države koju je pogodila prirodna nepogoda
Srednjoročne	3. Model biltena za obavještanje sa 500–700 riječi 4. Planiranje djelovanja u vanrednim uvjetima: Model formulara sa ukupnom dokumentacijom o kulturnom dobru i rubrikama za podatke o pregledu objekta odmah poslije nepogode u štampanoj verziji 5. Obuka konzervatora za djelovanje u vanrednim situacijama 6. Anonimno recenziran Model formulara za procjenu oštećenja 7. Anonimno recenziran Model politike i procedure Komisije za djelovanje u toku i neposredno poslije prirodne nepogode 8. Ugledni primer izveštaja o oštećenjima i procedure obavljanja pregleda	Komisija za očuvanje nacionalnih spomenika, Ministarstvo civilnih poslova BiH, Zavod za zaštitu spomenika u sastavu Federalnog ministarstva kulture i sporta, Republički zavod za zaštitu kulturno-historijskog i prirodnog naslijeđa u sastavu Ministarstva prosvjete i kulture Republike Srpske, zavodi za zaštitu naslijeđa na kantonalnom nivou, asocijacije i savezi arhitekata, urbanistički zavodi i zavodi za planiranje na entitetskom i kantonalnim nivoima i Distriktu Brčko, ministarstva na entitetskom i	Služba zaštite, komisije za djelovanje u vanrednim situacijama, nadležni službenici državne, entitetske, kantonalne i lokalne uprave Međunarodne institucije, organizacije i komisije nadležne za kulturno naslijeđe (naprimjer UNESCO, ICOMOS, ICCROM, Europa Nostra itd.)

	9. Revidirane potrebe koje obuhvataju kulturna dobra koje je sačinilo posebno tijelo formirano kao pomoć redovnim institucijama zaštite 10. Akcioni plan za planere i konzervatore 11. Vizuelna prezentacija plana	kantonalnim nivoima i Distriktu Brčko koja se bave poslovima planiranja. U svim stavkama podrazumijeva se saradnja sa drugim segmentima državne i lokalne uprave, a poželjno je i učešće nevladinih organizacija koje imaju iskustvo u zaštiti naslijeđa.	
Dugotrajne	12. Sveobuhvatni inventar cjelokupnog kulturnog naslijeđa 13. Obuka 14. Model <i>cost-benefit</i> obrasca	Komisija za očuvanje nacionalnih spomenika, Zavod za zaštitu spomenika u sastavu Federalnog ministarstva kulture i sporta, Republički zavod za zaštitu kulturno-historijskog i prirodnog naslijeđa u sastavu Ministarstva prosvjete i kulture Republike Srpske	Stručnjaci u oblasti zaštite kulturnih dobara (multidisciplinarno i interdisciplinarno)